

Vườn Trẻ Thiên Đình

Contents

Vườn Trẻ Thiên Đình	1
1. Chương 1: Thiên Tôn	2
2. Chương 2: Nghiệt Tử	5
3. Chương 3: Tên Gọi	8
4. Chương 4: Kẹo Viên	12
5. Chương 5: Đi Học	16
6. Chương 6: Kỳ Thi	19
7. Chương 7: Vẽ Tranh	22
8. Chương 8: Tơ Hồng	26
9. Chương 9: Mỹ Nhân	29
10. Chương 10: Bàn Đào	34
11. Chương 11: Con Rết	37
12. Chương 12: Liếm Liếm	41
13. Chương 13: Ngọc Dịch	44
14. Chương 14: Trò Chơi	47
15. Chương 15: Lời Đồn	51
16. Chương 16: Báo Đáp	54
17. Chương 17: Côn Du	57
18. Chương 18: Phù Tang	62
19. Chương 19: Chức Trách	67
20. Chương 20: Dao Trì	72
21. Chương 21: Cửu Anh	78
22. Chương 22: Nhật Nguyệt	84
23. Chương 23: Thiên Cầu	90
24. Chương 24: Suy Tính	95
25. Chương 25: Đế Vương	101
26. Chương 26: Tây Nam	106
27. Chương 27: Kết Thúc	111
28. Chương 28: Phiên Ngoại 01: Khốn Thú Kết	119
29. Chương 29: Phiên Ngoại 02: Tết Nguyên Tiêu	124

Vườn Trẻ Thiên Đình

Giới thiệu

Edit: Kurokochii Beta: Ngọc Lan. Thể loại: Linh thần dị quái – thiên chi kiêu tử – hài hước ngọt ngào – ăm áp – 1×1 –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuon-tre-thien-dinh>

1. Chương 1: Thiên Tôn

Ra là Thiên Tôn nha... Thiên Tôn!

Thiên giới có một thuyết pháp: ‘Thương hải tang điền nhất luân hồi’, có nghĩa là khi bãi bể biến thành nương dâu, hoặc nương dâu biến thành bãi bể, trời đất sẽ có một biến động lớn.

...

Núi Thương Trạch ven bờ Đông Hải, quanh năm mây mù bao phủ, tùng xanh bách biếc, sức sống bừng bừng. Có người nói nơi đây là chốn nghỉ chân của thượng cổ thần thú Bạch Trạch, tia sáng may mắn bao trùm trầm đậm. Để vương chốn nhân gian dang dở, cử nhân đi thi, thậm chí sạp nhỏ khai trương, cũng đều tới chỗ này làm lễ, hi vọng được lấy chút cát tường.

Năm mới năm cũ lại giao nhau, mùa đông sắp qua, mùa xuân chưa đến, thế gian nghênh đón tân niên. Không khí náo nhiệt lan tới núi Thương Trạch, quây nhiễu mộng đẹp của thần thú Bạch Trạch.

Bạch Trạch tỉnh lại sau giấc ngủ say, cảm thấy lỗ tai lạnh lạnh, vươn móng vuốt muốn cào cào, lại phát hiện ra móng vuốt rất nhẹ, không có chút sức lực nào. Đôi mắt mờ lung của y mở ra, muốn nhìn sắc trời một cái, thế nhưng trước mặt lại là một mảng u lam, tôm biển màu xanh xám cong cong cang cang bơi qua thành hàng trước mặt, vẽ ra gợn nước nhàn nhạt.

Trong động phủ vậy mà có tôm biển bơi vào, xem ra cần phải quét tước dọn dẹp... Chờ đã, tôm biển!

Vì sao lại xuất hiện tôm biển? Tất nhiên là động phủ bị chìm! Bạch Trạch giật mình một cái tỉnh lại, phát hiện cả người mình ngâm ở trong nước, mao mao toàn thân đều ướt đầm! Kinh ngạc há hốc mồm, nước biển ừng ực ừng ực tràn vào trong miệng, mặn đắng mặt chất, Bạch Trạch nhanh chóng phun ra, đứng dậy bơi lên phía trên mặt nước.

Bốn chân đập mây, Bạch Trạch đứng vững trên mặt nước, vẫy vẫy bọt nước trên người, đưa mắt nhìn bốn phía. Quần núi đã bị nước biển nhấn chìm, chỉ còn dư lại một đỉnh núi, trôi lên mặt biển tạo thành một hòn đảo biệt lập khoảng ba trượng vuông, trên đó có một tảng đá dựng đứng, khắc hai chữ “Thương Trạch” rất rõ ràng.

Dùng pháp lực hong khô bộ lông, Bạch Trạch duỗi móng vuốt ra, chụp vào trong nước biển, mò ra một con tôm biển bự, quăng về phía không trung, con tôm biển kia liền biến thành hình người, là tôm binh của Đông Hải Long Cung.

Tôm binh bị thượng cổ thần thú uy nghiêm làm cho sợ hãi, run lấy bầy, lập tức quỳ gối trên mặt biển hành lễ.

“Nơi này nguyên bản là vùng núi cao, sao đột nhiên lại biến thành biển rộng?” Bạch Trạch là thần thú duy nhất có thể ở hình dạng thú mở miệng nói tiếng người, lời nói khi trong hình thú mang theo thanh âm tuyên cổ bất biến xa xưa thê lương.

“Khởi, khởi bẩm thượng thần, nơi này đã biến thành biển rất nhiều năm rồi.” Tôm binh nhận ra Bạch Trạch, thoáng thở phào nhẹ nhõm. Bạch Trạch chính là thú mang đến điềm lành (thụ thú), biết ngôn ngữ bách thú, thông hiểu chuyện vạn vật, hướng thiện hướng nhân: “Chỉ có nơi ngài ngủ, vừa mới bị chìm.”

Bạch Trạch ngủ trong sơn động, vị trí gần trên đỉnh ngọn núi, hiện tại thủy triều dâng, nước vừa mới tràn vào.

Nhắm mắt rồi mở mắt, không ngờ đã bãi bể nương dâu. Bạch Trạch hơi xúc động, chẳng qua mao mao đầy mắt, nên căn bản không nhìn ra cảm xúc gì, y hỏi: “Bây giờ là lúc nào?”

“Sắp hết năm.” Tôm binh vẽ mặt thâm trầm nói.

“...” Bạch Trạch lờm một cái, y hỏi là đã trải qua bao nhiêu năm, nhắc tới hết năm làm cái gì: “Tết đến nên ăn chút tôm chiên.”

Tôm binh vẽ mặt hoảng sợ co thành một cục: “Ngài, ngài không phải thú cát tường sao?” Lời nói ra, sao lại khùng bô giống như thượng cổ hung thú thế chứ!

Bạch Trạch toàn thân trắng như tuyết, mình sư tử sừng dê, tôm binh nơm nớp lo sợ liếc mắt nhìn trộm, vừa nhìn thấy, lại nhất thời quên luôn sợ hãi. Thượng cổ thần thú uy vũ có trí tuệ có tầm nhìn trong truyền thuyết, thực ra chỉ là một cục lông bự có sừng dài, khá giống mèo, lại hơi chút giống hồ ly, đầu tròn xoe, trông không giống như người nhìn xa trông rộng.

“Người đi đi.” Bạch Trạch dùng móng phía sau đập đập lỗ tai, ra hiệu cho tôm binh có thể rời đi, còn mình thì lẳng không hự bộ, biến ra mây dưới móng, bay lên phía chín tầng trời.

Động phủ xung quanh đều bị chìm, cũng cảm thấy không ngủ được nữa, chỉ bằng đi lên thiên đình điểm danh. Huống hồ sắp đến tết, phải đến bàn với Ngọc Đế chuyện ban thưởng.

Đẩy ra ba mươi ba tầng Phù Vân Lộ, mới thấy được tầng chín mươi chín Thiên Ngoại Thiên.

Trên chín tầng trời, cung điện mệnh mang, mái cong bảo các, hào quang bốn phía. Tiên hạc múa chốn mây khói lượn lờ, dưới cầu bạch ngọc nước chảy róc rách.

Thảo nào Bạch Trạch ngủ đến quên thời gian, chốn thần tiên, luôn luôn không thay đổi, y ngủ trăm nghìn năm, thiên đình vẫn như cũ.

“Ôi, Bạch Trạch Thần Quân, đã lâu không gặp!” Vừa qua khỏi Nam Thiên Môn, liền gặp được hai người quen một cao một thấp.

Tiên nhân cao cao, da mặt đỏ sẫm, đôi mắt to như chuông đồng, cách rõ xa đã bắt đầu chào hỏi. Người này tên là Thiên Lý Nhân, trời sinh thần thông, mắt nhìn ngàn dặm, chuyện gì cũng không lọt qua nổi mắt của hắn.

Còn người lùn kia, sắc mặt xanh xám, đôi tai nghe tiếng gió to như quạt hương bồ, chính là huynh đệ sinh cùng lúc – Thuận Phong Nhĩ, tai có thể nghe ngóng tám hướng, bất cứ câu nói nào cũng không lọt khỏi tai của hắn.

Bạch Trạch gật đầu với bọn họ, không muốn nói nhiều với hai người này. Nhưng hai huynh đệ trời sinh lắm mồm kia không có ý định buông tha y, hai ba bước đã chạy tới, Thiên Lý Nhân cười hì hì nói: “Ta thấy núi Thương Trạch bị chìm, bèn liếc nhìn về phía Đông Hải, vừa rồi trông thấy lông ngươi ướt nhẹp.”

“Ôi chào.” Âm thanh của Thuận Phong Nhĩ nghe khá là hàm hậu, thế nhưng lời nói ra lại chẳng hàm hậu chút nào: “Trăm năm trước ta đã nghe thấy âm thanh dòng nước tràn vào, đang muốn đi nhắc nhở người đấy.”

Bạch Trạch hất mao mao trên mặt, không cảm xúc tròng Thuận Phong Nhĩ một cái, vẫy đuôi rời đi, không thèm để ý đến hai người bọn họ.

“Động phủ nơi bọn ta ở có một cái ổ mèo, nếu như ngươi không có chỗ để ngủ, trước tiên đến chỗ bọn ta ráng ở tạm xem sao?” Thiên Lý Nhân nhướn mày khiêu khích, mời Bạch Trạch đi đến nhà mình.

Ổ mèo... Bạch Trạch không thể nhịn được nữa, nhắc móng, một tát đem Thiên Lý Nhân đang tiện hê hê đánh bay, Thuận Phong Nhĩ nhanh chóng gọi mây đuổi theo huynh đệ nhà mình.

Bạch quang đột nhiên xuất hiện, ánh sáng rực rỡ quanh thân chậm rãi thu lại, cục lông cỡ bự biến mất, đổi thành một nam tử thân hình thon dài. Tiên bào tuyết trắng, tay áo rộng như mây bay, khuôn mặt tuấn mỹ vô song, mang theo nét ôn hòa độc nhất của thủy thú.

Liếc mắt nhìn bóng lưng hai huynh đệ rời đi, Bạch Trạch thở dài, đi về phía Lăng Tiêu Điện.

Vượt qua cầu bạch ngọc, bước lên bậc thềm linh thạch, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy bảo điện Lăng Tiêu tráng lệ. Ngọc Đế mỗi ngày đều ở đây xử lý việc tiên giới, gặp mặt chúng thần tiên, thì thoảng mở yến hội. Mỗi khi tiên nhạc vang lên, thật là nhã trí (tạo nhã). Chỉ là hôm nay, dường như quá mức yên tĩnh.

Trước điện Lăng Tiêu, thường ngày đều có thiên binh đứng hầu, tiên quan ngồi đầy thềm ngọc, bây giờ thì trống vắng, không có lấy một vị tiên nhân. Bạch Trạch cảm thấy ngạc nhiên, vừa đi vào phía trong cung điện, vừa nhìn ngó xung quanh, bất thành linh va vào một đứa bé ở trước mặt.

Bạch Trạch đỡ lấy nhóc con suýt chút nữa đã ngã chổng vó, lui về phía sau một bước, vừa nghi hoặc lại cẩn thận liếc mắt nhìn, thiên đình có thêm đứa nhỏ khi nào?

Tháng ngày trên thiên đình luôn luôn không thay đổi, đại đa số thần tiên đều thành tiên đã ngàn năm, cho dù vừa đứng vào hàng ngũ được ban tiên, thì cũng đã ở nhân gian tu luyện nhiều năm. Tuy rằng sau khi thành tiên có thể thay đổi về bề ngoài, nhưng rất ít người sẽ chọn biến thành tiểu hài tử, dù là người củ sen vĩnh viễn không trưởng thành – Na Tra, đáng đáp cũng là thiếu niên.

Đứa bé kia chỉ cao có ba thước (~91 cm), nhưng lại cực kỳ xinh đẹp, trên người mặc bộ tiên y thanh ngọc tay áo rộng, đầu đội mũ thông thiên lung linh, quanh người rực rỡ diễm lành, xem ra không hề tầm thường. Bạch Trạch cảm thấy mặt đứa nhỏ này trông hơi quen quen, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở nơi nào.

Bạch Trạch là thú mang đến diễm lành, đối xử với trẻ con luôn rất thân thiện, liền cười khom lưng chào hỏi nó: “Người là ai nhỉ? Ta tên Bạch Trạch, sao trước đây lại chưa từng thấy người?”

Đứa bé kia liếc Bạch Trạch một cái, vẻ mặt lạnh lùng nhẹ nhàng vung tay áo rộng, đứng chấp tay: “Nhìn thấy bản tọa, vì sao không hành lễ?” Rõ ràng âm thanh mềm nhũn ngọt ngào, lại nói ra câu uy vũ thô bạo.

Bạch Trạch nhất thời bị nghẹn, đây là con cái nhà ai, càn quấy thế này!

Làm một thượng cổ thần thú, hơn nữa còn là thú phụ trợ ban diễm lành đến cho thiên hạ, địa vị của Bạch Trạch ở trên tiên giới rất cao. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có nhi tử của Ngọc Đế mới dám nói chuyện với y kiểu này. Y gật tay, ôm lấy đứa bé kia, nhanh chân bước vào trong điện Lăng Tiêu, định tìm Ngọc Đế bàn chuyện nhân sinh!

“Thả bản tọa xuống!” Đứa nhỏ trong lòng Bạch Trạch rất bất mãn với hành vi tự ý ôm nó lên của y, giãy giụa muốn xuống.

“Ngoan, không nghe lời ăn thịt người nha!” Bạch Trạch hù dọa bé con trong ngực, đưa tay nhẹ nhàng vỗ mông nhỏ mềm mềm kia một cái.

Đứa nhỏ vốn đang liên tục vặn vẹo đột nhiên đỏ mặt lên, cả người cứng đờ nhìn y.

Thấy đứa nhỏ không động đậy nữa, Bạch Trạch cười híp mắt ôm nó đi về hướng bên trong.

Trong cung điện lạng lẽ, không có sáo trúc tấu nhạc, cũng không có tiên nữ khởi vũ (múa), Ngọc Đế ngồi trên bảo tọa của mình, dường như đang dùng ấm ngọc uống rượu giải sầu, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Bạch Trạch ôm đứa nhỏ mặc thanh y tay áo rộng đi tới, một ngụm rượu ngon vừa uống vào phun hết cả ra ngoài.

Bạch Trạch ghét bỏ tránh về phía sau một bước.

“Người, hai người...” Ngọc Đế chỉ chỉ đứa bé trong ngực Bạch Trạch, rồi lại chỉ chỉ Bạch Trạch.

Nhìn cái phản ứng này của Ngọc Đế xem, quả nhiên là chột dạ. Bạch Trạch thối thối râu mép không tồn tại ở hình người, trừng đôi mắt ôn hòa, chất vấn: “Bệ hạ có nhi tử mới, sao lại không thông báo cho chúng thần?”

Nếu như Ngọc Đế có nhi tử mới, thì phải mở tiệc mời thần tiên khắp chốn, y làm thần thú nên đương nhiên là khách quý. Nhưng bây giờ lại âm thầm nuôi lớn thế này, còn nuôi đến phách lối thế nữa, nếu như Ngọc Đế mà không nói ra được nguyên nhân, hừ hừ!

Nghe xong chất vấn của Bạch Trạch, sắc mặt Ngọc Đế vi diệu vô cùng, khù khụ một lát, mới sâu kín nói: “Chớ nói bậy, đó là Thiên Tôn.”

À há, hóa ra là Thiên Tôn a... Thiên Tôn!

Trong tam giới, được gọi là Thiên Tôn chỉ có một. Phù Lê Nguyên Thủy Thiên Tôn, vị thần có pháp lực cao nhất trong thiên giới.

Bạch Trạch cứng người quay đầu lại, nhìn về đứa bé trong lòng, vừa vặn đối diện với cặp mắt xinh đẹp kia. Trầm tĩnh như đầm, không có chút rung động nào, đáy mắt thâm thúy, chất chứa vô vàn đạo lý huyền diệu.

Tóc gáy toàn thân trong nháy mắt dựng lên, Bạch Trạch đem quãng bay đứa nhỏ trong ngực.

Tiên bào thanh ngọc không gió mà bay, thân ảnh nho nhỏ xoay chuyển lại đây, vầng vàng đứng giữa không trung, sau đó chậm rãi hạ xuống đất. Thiên Tôn đại nhân cao ba thước, liếc mắt một cái đã dọa Bạch Trạch

sợ, lại tròng Ngọc Đế cố ý hù dọa người một cái, phất tay biến ra một tấm thảm ngọc, khoanh chân ngồi xuống. Thảm ngọc nâng Thiên Tôn bay giữa không trung, vừa vặn đứng cao ngang Bạch Trạch.

Bạch Trạch yên lặng ngồi xồm xuống, đó là Thiên Tôn á, dù có biến thành bé con thơm mùi sữa, thì vẫn cứ là Thiên Tôn! Không phải thứ một con thú như y có thể tùy tiện ôm! Vừa nãy bởi vì đứa bé kia không chịu cho ôm, y còn vỗ nhẹ một cái lên mông Thiên Tôn.

2. Chương 2: Nghiệt Tử

Nghiệt tử, tháp của ta!

Nếu như hiện tại đang ở nguyên hình, lỡ tai Bạch Trạch có khi phải cụp xuống đến tận đất. Tại sao mình trước khi ra ngoài lại không chịu tính toán vận mệnh? Nếu sớm biết trước hôm nay phạm hủ, thì đã không lên thiên đình. Thừa dịp trên đỉnh ngọn núi còn chưa bị chìm, nên ngủ thêm một ngày mới đúng. Nếu được vậy thì tốt, đặc tội Thiên Tôn mất rồi.

Thảm ngọc của Thiên Tôn hạ xuống theo, lơ lửng cạnh người Bạch Trạch, nghiêng đầu nhìn y một cái, Thiên Tôn duỗi một ngón tay trắng trẻo non mềm ra, chọc vào mi tâm nhũn nhặn của y: “Không sao, người không biết thì không có tội.”

Thiên Tôn trước đây, râu tóc bạc trắng, mỗi khi khoanh chân ngồi, nhắm mắt suy tư đều khiến cho lòng người kính sợ, không nhìn được mà quỳ bái. Bây giờ, Thiên Tôn chỉ cao có ba thước, đôi chân ngắn ngắn cuộn lại, lông mi dài tình xảo đổ bóng trên khuôn mặt nhỏ xinh, nhìn thế nào cũng không giống đang thông hiểu thiên đạo, mà như một bé con ngủ gà ngủ gật khi nghe tiên sinh giảng bài.

Đối mặt với một Thiên Tôn như này, Bạch Trạch không gợn lên được chút tôn kính nào, y chỉ muốn dùng móng vuốt ngoắc ngoắc đôi lông mi nhỏ dài kia, chọc chọc khuôn mặt đầy thịt kia, sau đó lại ôm nhóc con lăn lộn mấy vòng trên mây, đem nó giấu vào trong mao mao của mình.

Bạch Trạch lắc lắc đầu, nhìn Tiểu Tiểu Thiên Tôn nuốt nước miếng cái ực: “Chuyện này, chuyện này là sao?”

Ngọc Đế thở dài, vẻ mặt đau khổ nói ra nguyên nhân: “Người cũng thấy đấy, núi Thương Trạch đã biến thành Đông Hải...”

Năm đó sau khi Nữ Oa vá trời, có lưu lại một đạo thần dụ, nhắc nhở các thần và thượng tiên, khi mấy ngàn năm qua đi, sẽ có một lần luân hồi, lấy bãi bể biến thành nương dâu, hoặc nương dâu biến thành bãi bể làm chuẩn. Từ lúc thiên đình thành lập, chưa từng trải qua loại thay đổi này, Ngọc Đế cũng là lần đầu tiên gặp phải, luống cuống tay chân đi tra xét thiên thư mới biết.

“Lúc này vừa hay tết đến, sức mạnh luân hồi liền bắt đầu ứng nghiệm, Thiên Tôn chịu ảnh hưởng, phản lão hoàn đồng.” Ngọc Đế bước xuống thêm ngọc, kéo tay Bạch Trạch, lời lẽ khẩn thiết, nói: “Người đến rất đúng lúc, trăm sầu sắp chết rồi, thiên đình hiện tại rất cần người, Bạch Trạch Thần Quân.”

“Ta?” Bạch Trạch trợn to hai mắt: “Ta có thể làm gì?” Y chỉ mang trên người hào quang của thụ thú thôi, nào có bản lĩnh xoay chuyển càn khôn đâu cơ chứ.

“Người chưa biết đấy thôi...” Ngọc Đế còn chưa nói hết câu, một ánh lửa từ chân trời sáng lên, trong nháy mắt xẹt qua không trung, vô cùng sốt ruột vọt vào trong điện Lăng Tiêu. Bạch Trạch vội kéo thảm ngọc của Thiên Tôn, nhanh chóng tránh ra, sợ ngọn lửa đốt mất mao mao.

Thiên Tôn lơ lửng giữa không trung, theo bản năng vung ra một đạo tiên lực.

Kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên của Phù Lê Nguyên Thủy Thiên Tôn, là kết giới phòng ngự lợi hại nhất trong thiên giới, từng vô số lần cứu thiên đình thoát khỏi nguy nan, thượng cổ thần thú hung mãnh nhất cũng không thể phá tan được tấm lá chắn của đạo tiên lực này. Có người nói sức mạnh của Lương Nghi Hồn Nguyên, có thể bao trùm hơn một nửa Thiên Cung, nếu như Thiên Tôn xuất ra toàn lực, thậm chí còn có thể bao trùm bảo vệ toàn bộ thiên đình.

Hai tay Thiên Tôn cao ba thước kết ấn, quanh thân thụ khí tụ lại, “Bùng” một tiếng, thả ra một bong bóng trong suốt to bằng nắm tay.

Bạch Trạch: “...” Đây chính là kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên?

Bong bóng trong suốt không thể ngăn cản ngọn lửa lan tràn, chỉ đem chỗ phát ra lửa bao vây lại. Ngọn lửa tản đi, lộ ra bộ mặt đằng sau hào quang lấp lánh, là Na Tra đạp Phong Hỏa Luân.

Đại tướng quân Na Tra uy nghiêm hiên hách của thiên giới, chính là củ sen biến thành, mấy ngàn năm qua vẫn duy trì dáng vẻ thiếu niên, thân hình tinh tế, mặt mũi trong sáng, lựa Hồn Thiên Lăng đỏ rực vòng quanh cánh tay, không gió mà bay, trên vai vác một đứa bé, hai chân đạp loạn.

“Nghịch tử, mau buông ta xuống!” Đứa nhỏ trên bả vai Na Tra lớn tiếng gào thét.

Phong Hỏa Luân tắt lửa, nhất thời không thể bay, Na Tra lão đảo một cái, kéo theo bé con trên vai, cùng nhau té xuống.

“Bep!” Đứa bé mặc áo giáp bị quăng ngã, mỗ chạm đất, bảo tháp nhỏ đang cầm trong tay cũng rơi mất, lạch cách bay ra thật xa.

Đứa bé kia bò lên cái xoẹt, chạy thình thịch mấy bước đi nhặt bảo tháp, xong liền nhảy lên đánh Na Tra.

Na Tra có chút lúng túng né tránh, hai tay ôm quyền, khom người hành lễ, nói: “Khởi bẩm Ngọc Đế, sáng nay đột nhiên gia phụ biến thành dáng vẻ này.”

Mới sáng sớm, đã nhìn thấy người cha cao tám thước, biến thành một bé con chỉ cao tới đầu gối, Na Tra còn tưởng cha mình gặp sự cố khi tu luyện, sốt ruột hoảng hốt nhanh chóng vác đến tìm Ngọc Đế.

“Đây là...” Bạch Trạch giật giật khoe miệng, đây là cha của Na Tra? Nắm trong tay mười vạn thiên binh, Thác Thập Thiên Vương – Lý Tịnh pháp lực cao cường?

Nắm nhỏ mặc áo giáp, vung vẩy tiểu bảo tháp trong tay quyết không tha, Na Tra không dám đánh lại, chỉ có thể né tránh không ngừng, đến lúc thực sự tránh không kịp, liền đưa tay đè đầu nhỏ của cha lại.

Tiểu Tiểu Lý Tịnh dùng sức vung cánh tay lên, nhưng mà với không tới nhĩ tử, nhất thời càng thêm tức giận.

Ngọc Đế đau đầu xoa xoa thái dương, xua tay ra hiệu cho Na Tra kéo cha mình qua một bên mà đỡ.

Na Tra kinh ngạc há to miệng, chỉ chỉ chính mình, lại chỉ chỉ người giáp tí hon trên đất. Nó không nghe nhầm chứ, Ngọc Đế bảo nó, đỡ cha?

“Ai ui!” Đang lúc ngây người, Na Tra đột nhiên bị Lý Tịnh nhảy lên đánh vào đầu, thấy ông còn muốn đánh tiếp, đành co giò chạy quanh cung điện.

“Người thấy đấy, Thiên Tôn sau khi teo nhỏ, pháp lực bị hao tổn.” Ngọc Đế chỉ chỉ Thiên Tôn đứng một bên, người kia đang dùng bong bóng bao lấy Phong Hỏa Luân, mắt tự nhiên nhìn chằm chằm mặt đất.

Bạch Trạch nhìn Lý Tịnh đang giơ bảo tháp đập người một cái, lại nhìn Thiên Tôn có chút mập mạp non mềm một cái, nuốt nước miếng. Nói cách khác, sức mạnh luân hồi không chỉ ảnh hưởng đến Thiên Tôn, mà còn ảnh hưởng đến các vị tiên khác.

Thảm ngọc của Thiên Tôn chậm rãi hạ xuống, bong bóng trong tay cũng ‘Oành’ một tiếng biến mất, hai cái Phong Hỏa Luân leng keng leng keng rơi xuống đất. Na Tra nhanh chóng thu hồi lại, giẫm bay lên. Lý Tịnh giơ bảo tháp, chân ngấn dùng sức đạp nhảy lên phía trên.

“Không chỉ pháp lực, ngay cả trí lực của bọn họ cũng sẽ giảm đi theo, kỹ năng mà mình nắm giữ cũng sẽ quên đi mất.” Ngọc Đế nhíu mày, đây mới là điều hắn thật sự lo lắng.

Chúng thần tiên biến thành bé con, sẽ dần dần quên mất sở trường của bản thân.

Người phạm trần đắc đạo có thể thành tiên, thượng tiên tu luyện có thể thành thần, pháp lực càng cao, càng gần thiên đạo, sẽ càng chịu ảnh hưởng nghiêm trọng bởi sức mạnh luân hồi. Bởi vậy, người thứ nhất biến thành trẻ con là Thiên Tôn. Tiếp theo, Thái Thượng Lão Quân, Đông Hoa Đế Quân, hai mươi tám

túc tnh, thậm chí cả Lôi Công – Điện Mẫu, Phong Bà – Vũ Thần, đều bị ảnh hưởng bởi sức mạnh luân hồi, đến lúc ấy, thiên giới sẽ đại loạn.

Bạch Trạch nhìn trời, thử tưởng tượng ra cái cảnh tượng ấy một lát.

Nhân gian cần mưa xuống, Lôi Công vung lên búa đinh bản thu nhỏ, chỉ tạo ra được tiếng pháo, Phong Bà mở túi vải ra, sức gió chỉ đủ thổi tóc cho Ngọc Đế, thực sự là có chút mất mặt.

“Như vậy, việc này có liên quan gì đến thần?” Bạch Trạch chớp mắt mấy cái, y là thượng cổ thần thú, nên không bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của luân hồi, khai thiên lập địa nhiều năm như vậy, cũng không thấy mình bị co lại thành cục lông nhỏ.

“Thượng cổ thần thú, không bị ảnh hưởng bởi luân hồi, bây giờ đại nạn sắp đến, cũng chỉ có người giúp được trầm.” Ngọc Đế thâm trầm nói.

Bạch Trạch tròn hai mắt, Ngọc Đế cũng là người trần tu luyện, cũng sẽ bị sức mạnh luân hồi ảnh hưởng. Bảo y hỗ trợ, thế nghĩa là để y tạm thời ngồi lên vị trí Ngọc Đế phải không!

“Thần chỉ là thú phụ trợ, không đảm đương nổi chức vị quân vương!” Thần thú ngay thẳng không chút nghĩ ngợi trực tiếp từ chối.

“Ai nói để người làm quân vương!” Ngọc Đế xoa xoa gân xanh thỉnh thoảng nổi lên chỗ thái dương: “Việc trầm bảo người làm, đương nhiên sẽ là việc người có thể làm.”

Nhìn bộ dạng Ngọc Đế trông chờ mình cứu vớt bá tánh thiên hạ, lại nhìn Na Tra đang đứng một bên cố gắng đỡ cha, cứ cảm thấy đây không phải chuyện gì tốt cho lắm, Bạch Trạch nhắm mắt lại lấp ba lấp báp nói: “Thần... nhất định sẽ làm hết sức.”

“Trầm hi vọng người, có thể mở một vườn trẻ.” Ngọc Đế vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đem gom tiên nhân bị thu nhỏ lại, dạy cho bọn họ bản lĩnh vốn có.”

Sức mạnh luân hồi không biết đến năm tháng nào mới có thể biến mất, trước lúc ấy, những vị thần tiên nhỏ đi kia nhất định phải một lần nữa lĩnh hội được năng lực, trấn thủ thật tốt cương vị của từng người, đảm bảo không có sai lầm.

Bạch Trạch há hốc mồm, tròn mắt nhìn một lát, mới nhả ra một câu: “Vườn trẻ thì... có thể, thế nhưng, các kỹ năng của thượng thần thượng tiên, thần cũng không biết a!”

Lão Quân luyện đan, Lôi Công thả sấm, y đâu có hiểu, càng không bàn tới chuyện Nguyệt Lão se tơ hồng, Nguyên Soái luyện thiên binh... Y ngay cả người trông vườn trẻ như nào còn không biết, làm sao dạy bọn nhỏ?

Ngọc Đế không hề bị lay động, khoát tay một cái, nói: “Người chính là thú thú Bạch Trạch, có thể trợ giúp bất cứ người nào trong thiên hạ, trầm tin người.”

Nhưng thần không tin chính mình a! Bạch Trạch há miệng, nhìn về hướng Thiên Tôn cầu cứu.

“Đi đi, Ngọc Thanh Cung đem cho người dùng.” Ngọc Đế lập tức bổ sung một câu.

Phù Lê Thiên Tôn mặt vốn đang không cảm xúc, nghe vậy hơi nhú mày: “Vì sao?”

Ngọc Thanh Cung, là cung điện Thiên Tôn ở, Ngọc Đế đột nhiên muốn trưng dụng Ngọc Thanh Cung, cũng không hề thương lượng trước với hắn.

Ngọc Đế tỏ vẻ, các thượng thần thượng tiên đều đã biến thành bé con, trật tự tam giới không ai giữ gìn, tin tức truyền ra, đừng nói nhân gian, thiên giới sẽ đại loạn trước tiên. Vì thế, các thần tiên bị nhỏ đi trước hết phải trốn, nói rằng bọn họ phải thảo luận tiên đạo.

Thế nhưng, giống như Lão Quân, là một thượng thần công đức vô lượng, pháp lực vô biên, ngoại trừ Thiên Tôn, sẽ không có ai có thể cùng ông thảo luận tiên đạo. Vì lẽ đó, chỉ có thể đem mọi người đuổi tới Ngọc Thanh Cung.

“Chi bằng tuyên bố ra bên ngoài, Thiên Tôn gần đây có giác ngộ, phải giảng đạo cho mọi người.” Ngọc Đế vỗ trán một cái, cứ thế quyết định, tránh né Thiên Tôn đang không ngừng nhìn chăm chăm vào mắt mình, quay đầu sang nhìn Na Tra bên kia còn đang bị cha đuổi đánh: “Này này này, Na Tra, ngươi tới đây.”

Na Tra nghe thấy vậy, nhấc cha hai chân còn đang đạp loạn, đi qua: “Bệ hạ có gì phân phó?”

Mở vườn trẻ xong, còn phải thành lập một tiểu đội chuyên đi tóm, đem những thần tiên bé con bắt tới vườn trẻ đi học, Ngọc Đế nhìn thấy Na Tra mạnh mẽ đầy bản lĩnh xách cha lên, rất ư là thỏa mãn: “Trẫm phong ngươi là (trẻ nhỏ) Trì Tử Đại Nguyên Soái, phụ trách việc bắt các vị thần tiên bị nhỏ đi, đưa đến Ngọc Thanh Cung, không được bỏ sót.”

“Tuân lệnh!” Na Tra hai tay ôm quyền, chợt phát hiện ra còn đang xách theo cha, vội vàng ho một tiếng, hành lễ bằng một tay.

Bố trí xong nhiệm vụ, Ngọc Đế rút cuộc cũng xem như thở phào nhẹ nhõm, quay trở lại bảo tọa, nhấc ẩm ngọc lên, nhấp một ngụm mỹ tửu, vung tay ra hiệu cho bọn họ có thể rời đi.

Bạch Trạch rầu rĩ không vui ra khỏi điện Lăng Tiêu, Na Tra nhận được việc vặt mới, bước nhanh đuổi theo: “Thần Quân, ta đi cùng ngài đến Ngọc Thanh Cung được chứ?”

Ngọc Đế đã nói rồi, phải đem từng vị thần tiên nhỏ đi bỏ vào trong vườn trẻ, cha nó đã nhỏ đi rồi, nên lập tức bỏ vào.

Lý Tịnh bàn chân ngắn nhỏ chạy tới, dùng sức chen vào muống đá Na Tra.

Bạch Trạch nhìn Lý Tịnh vẫn còn đang hùng hùng hổ hổ, giật giật khóe miệng: “Ngươi trước hết cứ đem cha mình vứt vào trong nhà đi, ta phải đem Ngọc Thanh Cung dọn dẹp lại một lượt.”

Na Tra vò đầu, cảm thấy Bạch Trạch nói cũng đúng, Ngọc Thanh Cung chưa được bố trí pháp trận, cha nó lại biết cách giày vò người thế này, không chừng vừa bỏ vào lại tự mình chạy đi mất, thế là đem cha nhấc lên trên vai, ôm quyền với Bạch Trạch và Thiên Tôn đứng phía sau, xoay người nhảy lên Phong Hỏa Luân, hóa thành một vệt sáng, vèo một cái biến mất trên bầu trời điện Lăng Tiêu.

“Nghịch tử, tháp của ta!” Từ không trung truyền đến tiếng rống giận dữ của Lý Tịnh.

Chỉ chốc lát sau, Na Tra đã quay trở lại, nhặt bảo tháp nhỏ rơi trên mặt đất, nhét vào trong tay cha mình, lần thứ hai ôm quyền, lại ‘vèo’ một tiếng bay đi.

—— Tiểu kịch trường: Cha nhỏ không dễ hầu hạ

Na Tra: Cha, ăn cơm cơm!

Lý Tịnh: Nghịch tử, dám nói chuyện với lão tử kiểu đấy à!

Na Tra: Vậy phải nói thế nào?

Lý Tịnh: Phải gọi là phụ thân đại nhân!

Na Tra: ... Phụ thân đại nhân, ăn cơm cơm!

Lý Tịnh: Thế còn tạm được.

Na Tra: ...

3. Chương 3: Tên Gọi

Có phải làm người trông vườn trẻ ba mươi năm, cũng đáng!

Chỉ còn lại Bạch Trạch cùng Thiên Tôn, một người bị Ngọc Đế cưỡng chế sai khiến nhiệm vụ, một người bị cưỡng chế trưng dụng cung điện, hai người đều không cao hứng, nhìn nhau không nói gì, trầm mặc trong chốc lát, Bạch Trạch thở dài, chậm rãi bước xuống thêm ngọc.

Đi được mấy bước, phát hiện Thiên Tôn không có đi theo, liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Tiểu Thiên Tôn trường bào ống áo rộng, đang đứng chấp tay ở trên bậc thềm đầu tiên, thần sắc nghiêm túc.

Bạc thêm bằng linh thạch cao cao, đến tận đầu gối của đứa nhỏ. Bạch Trạch thấy thế, không nhịn được mở miệng dò hỏi: “Thiên Tôn đại nhân, có cần tiểu thần ôm không?”

Thiên Tôn liếc y một cái, trong ánh mắt tràn đầy ghét bỏ: “Hoang đường, bản tọa còn chưa nhu nhược đến mức có mấy bậc thang cũng không xuống được.” Nói xong, nhấc chân ngắn nhỏ, dẫm hụt một bước.

Thiên Tôn đại nhân còn chưa quen với độ cao của bậc thêm, kèm theo ánh sáng diêm lạnh quanh thân, ngã thẳng xuống dưới. Bạch Trạch nhanh tay nhanh mắt vươn móng chop được, đem người ôm vào trong lồng ngực.

Là một thụ thú mềm lòng, y chẳng nỡ nhìn một đứa nhỏ bị thương, không thể không nói, Ngọc Đế đem các tiên nhân bé con ném cho y, tất nhiên cũng bởi vì nguyên nhân này. Bạch Trạch bất đắc dĩ thở dài, đáng về ủ rũ ôm Thiên Tôn đi xuống thêm ngọc.

Hậu quả của việc cậy mạnh, chính là làm to chuyện hơn. Thiên Tôn sắc mặt càng lạnh, cặp mắt xuống không chịu nhìn thẳng Bạch Trạch, lỗ tai nhỏ hai bên lặng lẽ ửng đỏ.

Bạch Trạch nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, thật sự rất ngạc nhiên, Thiên Tôn thế mà cũng biết thẹn thùng? Y không nhịn được mân môi cười khê, trong lòng muốn đùa vài câu lại không dám, chỉ đành nói chuyện chính sự: “Thiên Tôn, tiểu thần có mấy nghi vấn, không biết Thiên Tôn có thể giải đáp hay không?”

Thiên Tôn liếc y một cái: “Người hỏi đi.”

“Theo như lời Ngọc Đế nói, càng gần thiên đạo, lại càng sớm bị chịu ảnh hưởng, vậy Ngọc Đế...” Bạch Trạch bị ánh mắt lạnh lùng của Thiên Tôn làm cho giật mình: “Ta không phải muốn làm Ngọc Đế à!”

“Đá Định Thiên.” Thiên Tôn chậm rãi nói, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía chân trời, trong con ngươi thâm thúy ánh lên vết tích lưu lại khi Nữ Oa dùng đá vá trời.

Năm đó Nữ Oa luyện đá vá trời, còn sót lại một viên đá thần, tên gọi là Định Thiên. Hòn đá này, bây giờ đang ở trên người Ngọc Đế, có nó, thì có thể tránh được sức mạnh luân hồi.

“Vậy... có thể tìm được bảo thạch tương tự đá Định Thiên không?” Bạch Trạch ôm Thiên Tôn rời khỏi phạm vi điện Lăng Tiêu, bước lên cầu vòm bạch ngọc.

Có tiên hạc đứng trong thiên tuyến rách rách uống nước, có tiên nữ khởi vũ trên đài mây cách đây không xa, thần sắc thiên giới như đang ca múa mừng cảnh thái bình.

“Đá Định Thiên chỉ có một viên, không gì có thể thay thế.” Thiên Tôn duỗi tay nhỏ trắng nõn ra, vỗ vỗ cánh tay Bạch Trạch, ra hiệu cho y đem mình buông xuống.

“Bạch Trạch Thần Quân.”

Tiên nữ trên đài mây nhìn thấy Bạch Trạch, rồi rít giương cao lụa mây trên người chào hỏi. Bạch Trạch đẹp trai ôn hòa, trước giờ nhân duyên rất tốt bên trong đám tiên nữ.

Bạch Trạch cười gật đầu đáp lễ, nhỏ giọng an ủi Thiên Tôn, cầu vòm quá trơn, chờ đi qua cầu sẽ đem hắn thả xuống. Thực ra là y có chút không nỡ buông, muốn ôm thêm một lúc nữa.

Trước đây Thiên Tôn đại nhân cao cao tại thượng, trăm năm không nói được một câu, hiện tại biến thành bé con mềm mại xinh xinh, bị y ôm vào trong ngực, vừa nghĩ đến đây, trong lòng bỗng có cảm giác thỏa mãn đến lạ kỳ. Bạch Trạch âm thầm khinh bỉ chính mình một lát, đắc ý ôm Thiên Tôn nhảy xuống cầu ngọc.

“Thần Quân đã trở lại thiên đình?”

“Thần Quân mạnh khỏe!”

Bên kia cầu đều là các vị thần tiên quen biết, trong chốc lát bỗng náo nhiệt hẳn lên. Bởi vì thụ thú thân thiện, nên trong thiên đình có rất nhiều người có quan hệ tốt với Bạch Trạch, nhiều năm không gặp, sôi nổi tụ tập đến chào hỏi y.

“Đây là...” Chúng tiên chú ý tới bé con trong ngực Bạch Trạch, đều hơi kinh ngạc, không nhịn được mở miệng dò hỏi lại lịch.

Đứa bé này khí thế quá mạnh, ánh sáng rực rỡ phân tán quanh người, vừa nhìn biết ngay không phải đứa nhỏ bình thường, khiến người ta không chú ý tới cũng khó. Tiên giới vắng vẻ, rất ít khi có thể nhìn thấy bé con đáng yêu thế này, có tiên nữ đã nhịn không nổi nữa vươn tay muốn ôm lấy.

“Cục cưng, cho tỷ tỷ ôm một cái, chỗ tỷ tỷ có Bách Hoa Mật cho người ăn nha.” Bách Hoa Tiên Tử lấy ra một bình mật quơ quơ, muốn đem Thiên Tôn lừa ôm vào ngực.

Sắc mặt Thiên Tôn đại nhân bỗng dưng lạnh xuống, Bạch Trạch thấy thế thì đổ hết mồ hôi lạnh, nhanh chóng né tránh móng tay dài bên trên sơn đỏ của Bách Hoa Tiên Tử.

Ngọc Đế đã dặn dò trăm ngàn lần, việc luân hồi bãi bể nương dâu, chính là thiên cơ, không được mảy may tiết lộ. Bạch Trạch không thể nói nhiều, chỉ đành cười ha hả ứng phó cho qua chuyện, tính tìm một chỗ trốn để chạy.

Thấy Bạch Trạch ấp úng, ánh mắt mọi người nhìn y bỗng dưng trở nên vi diệu.

“Thần quân, người...” Bách Hoa Tiên Tử liếc nhìn y, muốn nói gì đó, lại không tiện mở miệng.

Bạch Trạch bị mọi người nhìn đến lạnh hết cả sống lưng, cứ như kiểu mình đã làm một việc gì đẩy trái lương tâm.

Thật vất vả lừa gạt một đám tiên nhân, chạy đến một nơi yên tĩnh, Bạch Trạch thở phào, nhìn Tiểu Tiểu Thiên Tôn trong ngực: “Ồ trước mặt người ngoài, không thể gọi người là Thiên Tôn, chúng ta có phải cần đặt một cái tên riêng không?”

Ban này Bách Hoa Tiên Tử còn muốn hỏi xem đứa nhỏ tên gì, may mà y trốn nhanh.

Thiên Tôn nhìn y một cái, mặt không chút thay đổi, nói: “Thả bản tọa xuống.”

Bạch Trạch lúc này mới nhớ ra, mình còn đang ôm Thiên Tôn đại nhân, liền vội vàng đem người thả xuống, ngượng ngùng cười cười.

Tiểu Tiểu Thiên Tôn phỉ vạt áo một cái, chấp tay đằng trước, chậm rãi đi. Bạch Trạch thân hình thon dài nhắm mắt đi theo sát phía sau. Vượt qua cầu hồng thái (cầu vòng), lướt qua hồ sen ngọc, sau khi trầm mặc một lúc lâu, Thiên Tôn đại nhân bỗng nhiên mở miệng nói: “Phù Lê.”

“A?” Bạch Trạch đang nghĩ xem vườn trẻ phải làm thế nào, ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhất thời không thể hiểu được Thiên Tôn nói cái gì.

Thiên Tôn không quay đầu lại bước tiếp về phía trước, phất tay áo rộng mềm mại, mang theo những cánh hoa đào từ không trung rơi xuống, cánh hoa bay lên, hình thành một pháp trận huyền diệu, ở trên không trung lóe lên một cái, từ từ tản ra, bay xuống con đường mây bên dưới, đám mây biến thành màu hồng nhạt. Trầm mặc chốc lát, âm thanh trong trẻo du dương, mang theo chút mềm mại non nớt vang lên: “Người có thể gọi bản tọa là Phù Lê.”

Phù Lê Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn là đạo hiệu, Phù Lê chính là tên thật. Việc này rất hiếm người biết, đều cho rằng Phù Lê chỉ là một tiền tổ. Mà Bạch Trạch thông hiểu chuyện thiên hạ, biết rõ việc vụn vặt, vừa vặn chính là một thành viên trong cái hội ‘rất hiếm’ này. Y đã sớm biết, Thiên Tôn tên là Phù Lê, chỉ là xưa nay không dám gọi ra khỏi miệng mà thôi.

Thiên Tôn đại nhân, vậy mà cho phép mình gọi tên thật của hắn! Bạch Trạch sửng sốt một hồi lâu, sau đó khóe miệng từng chút từng chút chậm rãi nhếch lên, sinh thời, có thể quang minh chính đại gọi tên thật của Thiên Tôn một lần, coi như làm người trông vườn trẻ ba mươi năm, cũng đáng!

Đang lúc cao hứng, ánh mắt liếc đến cách đó không xa, hai tên một cao một thấp tướng mạo quái dị, đang đi về hướng này. Bạch Trạch lập tức thu lại nụ cười, kéo Phù Lê, xoay người rời đi.

“Ôi, thần quân, muốn đi chỗ nào đó, không đến nhà chúng ta sao?” Thiên Lý Nhân lại bắt đầu cái kiểu chào hỏi từ xa.

Hai huynh đệ nhà này, mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, trên đời này không có việc gì là bọn họ không biết, biết nhiều thì cũng được thôi, nhưng cái chính là còn thích đi nói lung tung.

Bạch Trạch một lòng muốn né bọn họ, lại bị Thiên Lý Nhân nhanh chân chặn đường, mắt thấy tránh không thoát, đành đem Phù Lê giấu ra phía sau.

Thiên Lý Nhân nhìn thấy rõ ràng, cười vang, nói: “Mấy trăm năm không gặp, thần quân đã có nhi tử rồi!”

Trùng mắt nhìn cái kẻ đang nói năng linh tinh này một cái, Bạch Trạch tức giận nói: “Ta chưa cưới vợ.” Sau đó lôi kéo Phù Lê, xoay người rời đi, không định nhiều lời với hai tên này.

Thuận Phong Nhĩ đi chậm rì rì chưa tới nơi nghe được, lập tức lớn tiếng ồn ào: “Ồi, thần quân, người lập gia đình rồi? Nghe đồn Bộ Ngạn thần quân tương tư người đã lâu!”

Bộ Ngạn cũng là thượng cổ thần thú, thân hình như hổ, là thần thú duy nhất có nguyên hình gần giống Bạch Trạch. Trước đây Thuận Phong Nhĩ thường xuyên nói hươu nói vượn, bảo rằng Bạch Trạch đời này khó cưới được vợ, bởi vì trên thế gian này chỉ có một con Bạch Trạch duy nhất, không tìm ra nổi con thứ hai chứ đừng có nói đến chuyện đực cái. Thiên Lý Nhân cũng hòa theo đùa giỡn linh tinh, nói trong giới thần thú có Bộ Ngạn gần giống y nhất, chỉ bằng hai người bên nhau thử xem.

Bạch Trạch lão đảo một cái, suýt chút nữa ngã chống vó, tức đến mức đỉnh đầu bốc khói: “Bộ Ngạn là công, công! Lão tử cũng là công!” Nô, cưng là thụ =)))

“Ôi, đúng thế a!” Thiên Lý Nhân tát Thuận Phong Nhĩ một phát: “Hai công, làm sao sinh con trai?”

Thuận Phong Nhĩ rung rung vành tai lớn, bộp lại huynh đệ nhà mình một tát: “Bạch Trạch thần quân sinh mệnh trường tồn, sinh con trai làm cái gì?”

Hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật gù, cảm thấy rất có đạo lý. Thiên Lý Nhân sờ sờ cằm, lại vỗ huynh đệ nhà mình một tát: “Làm sao người biết là Bạch Trạch thần quân sinh con trai? Mà không phải Bộ Ngạn thần quân sinh con trai?”

“Ta nghe nói.” Thuận Phong Nhĩ hất hất cằm lên, vô cùng chắc chắn nói.

“Nghe ai nói? Sao ta không nhìn thấy?” Thiên Lý Nhân sốt ruột lôi kéo huynh đệ dò hỏi.

Bạch Trạch yên lặng đứng một bên, không thể chen vào nổi, nhận ra được mình cùng hai huynh đệ nhà này căn bản không có gì để nói, liền đem Thiên Tôn đang hết sức nghiêm túc nghe hai tên kia nói bậy, ôm lên, hằm hừ xoay người rời đi.

Ngọc Thanh Cung, nằm ở vị trí chính giữa phía đông trong Cửu Cung trên thiên đình, chiếm diện tích cực lớn. Bên ngoài cung là một phiến rừng trúc tiên, có thác nước đổ xuống từ những vì sao kéo dài thành suối, dòng suối Tinh Tử chậm rãi chảy qua cầu trúc, lấp lánh những tia sáng nhỏ, thoát nhìn, cứ ngỡ là những ánh sao rơi vào trong nước suối.

Bởi vì Thiên Tôn thích yên tĩnh, xung quanh không có lảng giềng, nếu mở vườn trẻ, đây đúng là địa phương tốt để che giấu tai mắt.

Bạch Trạch và Phù Lê đứng song song trước cửa cung, nhìn ba chữ lớn “Ngọc Thanh Cung” bút pháp huyền diệu, làm như thật mà thưởng thức trong chốc lát, mở miệng nói: “Phù Lê, chúng ta có cần đem bảng hiệu đổi thành ‘Vườn Trẻ Ngọc Thanh’ không?”

Thiên Tôn đại nhân liếc y một cái, đi thẳng vào Ngọc Thanh Cung, phất nhẹ ống tay áo, tiêu sái khép lại cửa cung. Ầm một tiếng, đem Bạch Trạch có ý đồ sửa tấm biển nhốt ngoài cổng.

Bạch Trạch sờ sờ mũi suýt chút nữa bị đập trúng, ý thức được mình đã nói sai. Đứng ngoài cổng nhận lỗi nửa ngày trời, Bạch Trạch mới được cho vào lần nữa.

Trong Ngọc Thanh Cung vắng vẻ lạnh lẽo, một quyển Vô Tự Thiên Thư lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh sáng yếu ớt, nương theo cơn gió nhẹ khi người bước qua, chập trùng lên xuống. Hai chiếc bàn thấp, mây tẩm đậm hương bồ, chính là tất cả gia cụ bên trong Ngọc Thanh Cung.

Phù Lê vào cửa, liền lấy một tấm đệm hương bồ ra khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục nhắm mắt ngồi thiền.

Đây là lần đầu tiên Bạch Trạch vào trong Ngọc Thanh Cung, tò mò nhìn xung quanh một vòng, thấy thực sự không còn gì hay để nghịch, liền ngồi xổm xuống bên cạnh Thiên Tôn, nghiêng đầu nhìn hắn: “Thiên Tôn, vườn trẻ của ta khi nào có thể đóng cửa vậy?”

Phù Lê mở mắt ra, bất đắc dĩ đáp lại: “Còn chưa mở cửa, sao đã đóng cửa rồi?”

Bạch Trạch bĩu môi, ngồi xuống cạnh Phù Lê, vung tay lên, biến ra một bảng danh sách các thượng thần thượng tiên trên thiên giới, càng xem càng phiền muộn. Thiên Tôn bé ngoan còn chịu được, Lý Tịnh thích đánh nhau như thế, khẳng định không dễ dụ. Ngọc Đế còn bắt y dạy bảo mọi người, nhưng y vừa không biết luyện đan, vừa không biết đánh trận, lại càng không biết Phong – Vũ – Lôi – Điện. Nếu phải mở vườn trẻ này đến khi bãi bể hóa nương dâu lần nữa, mao mao của y có khi vì sầu quá mà rụng trọc mất.

Phù Lê nhìn y, trong mắt lộ ra mấy phần ý cười khó mà nhận ra: “Chờ Lão Quân đến đây, có thể cùng nhau thảo luận một chút.”

“Hắt xì!” Thái Thượng Lão Quân được hai người thương nhớ, đang ngồi bên cạnh Bát Quái Lư luyện đan, hắt xì một cái, đem Tam Muội Chân Hỏa thổi xiêu vẹo.

Tiên đồng đứng một bên nhanh chóng quạt quạt, đem ngọn lửa hắt trở lại. Độ lửa khi luyện đan phi thường quan trọng, một chút thiếu sót cũng không được. Đang ra sức quạt, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đấy sai sai, tiên đồng quay đầu, nhìn Lão Quân đang ngồi một bên, hoảng sợ đến mức suýt chút nữa rơi cả tròng mắt, lắp ba lắp bắp gọi: “Lão, Lão Quân...”

—— Tiểu kịch trường: Tám nhăm chính là như thế

Thiên Lý Nhân: Nghe gì chưa? Bạch Trạch thần quân sinh con trai.

Thuận Phong Nhĩ: Nghe rồi!

Tiên nhân giáp: Oa, Thuận Phong Nhĩ nghe thấy, nhất định không sai!

Tiên nhân át: Chắc chắn là nhi tử của Bộ Ngạn.

Tiên nhân binh: Cũng có khả năng là của Thiên Tôn.

Thiên Lý Nhân: Người nghe ai nói?

Thuận Phong Nhĩ: Mới vừa nghe người nói nha!

4. Chương 4: Kẹo Viên

Ngọc Thanh Cung, hôm nay, một mảng bừa bộn

Lão Quân cảm phát trần ngồi tĩnh tọa trên đệm hương bồ ở đâu thì không có thấy, thay vào đó là một đứa nhỏ mặc đạo bào, cầm một cái phát trần bé xíu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Bát Quái Lư, giọng toàn hơi sữa nói: “Đồng nhi, đan Thiên Tài Địa Bảo này còn thiếu mấy vị, người mau mau mang tới đây.”

NOTE: đạo đồng, tiên đồng, đồng nhi... là cách gọi mấy đứa nhỏ theo hầu các vị tiên.

“Vâng, Lão Quân.” Tiên đồng tuy rằng không hiểu vì sao Lão Quân đột nhiên biến thành đứa nhỏ nhưng vẫn nghe lời mang nguyên liệu ông muốn đến, quả Thiên Tuyền Bách Hương, mật Vạn Hoa Thiên Tăng, sau đó hoảng sợ nhìn Lão Quân đem chiếc bình mật to ném vào trong lò luyện đan.

Bạch Trạch ngồi cạnh Thiên Tôn một lúc, đã bắt đầu mệt rã rời, y nhìn xung quanh hai bên, nhích ra một chút, sau đó chậm rãi xoay người lại biến về nguyên hình. Đang thiếu ngủ, cứu vớt thiên giới khỏi nguy nan gì gì đó, chờ tỉnh ngủ lại nói sau ha.

Mới vừa ngủ, liền nghe thấy tiếng xé gió cách đó không xa truyền tới, ngay sau đó, một bé con mặc áo giáp bị quăng vào người Bạch Trạch, “Phốc” một tiếng chui tọt vào trong mao mao dày của Bạch Trạch.

Bạch Trạch bị đè khẽ lằm bằm một tiếng, vầy vầy đầu, sau đó đối diện với đôi mắt lấp lánh có hồn của Na Tra.

“Thỉnh cầu Thần Quân trông giúp phụ thân một lát, Lão Quân đã biến thành đứa nhỏ, ta phải mau chóng truy tìm!” Na Tra nói xong, cũng không chờ Bạch Trạch đáp lại, liền giẫm Phong Hỏa Luân, gào thét xông ra ngoài, một đầu lụa Hồn Thiên Lãng buộc vào Vòng Càn Khôn, nhìn kiểu gì cũng giống như đang đi thòng ngựa.

Bạch Trạch yên lặng duỗi móng ra bùm mặt, cùng Thiên Tôn liếc mắt nhìn nhau, hóa thành hình người, đem Lý Tịnh về mặt đang không vui buông ra, dặn dò hần cùng Phù Lê trước hết cứ tự chơi một lúc, còn mình vẫn nên đi theo xem thử Na Tra định làm gì thì tốt hơn.

“Hai người các người ngoan nha, đừng đánh nhau đó.” Bạch Trạch không yên tâm quay đầu lại nhìn một cái, nhắc chân rời khỏi Ngọc Thanh Cung.

Na Tra chạy tới Đâu Suất Cung, vẫn như lúc bình thường, ngọn lửa trong lò luyện đan cháy hừng hực, tiên đồng cẩn thận đem đưa quạt, trân bảo, đan dược sắp xếp rất chỉnh tề... Ngoại trừ Thái Thượng Lão Quân cao ba thước ngồi trước lư.

Trên người Lão Quân vẫn là bộ trường bào tay áo rộng hình Thái Cực Bát Quái mà ông hay mặc, trong tay cầm phát trần bị teo nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm ngọn lửa cháy chập chờn.

“Lão Quân...” Na Tra mở miệng, muốn nói gì đó, lập tức bị Lão Quân cắt ngang.

“Suýt ——” Tiểu Tiểu Lão Quân xoay đầu lại, trừng Na Tra một cái, nhỏ giọng nói: “Đừng ồn, kinh động ngọn lửa, lò đan này hỏng mất.”

Na Tra đành ôm Vòng Càn Khôn đứng một bên, ngó chăm chăm Lão Quân luyện đan, trơ mắt nhìn ông rút mật ong vào trong lư: “Cái đó...”

Thời điểm Bạch Trạch chạy tới, đã thấy Na Tra muốn túm lấy Lão Quân đang luyện đan, nhanh chóng xông lên một bước dài, đem Na Tra giữ lại: “Đừng nhúc nhích, để Lão Quân luyện đan xong đã.”

Tiên đan của Lão Quân, chính là bảo vật của đất trời, việc này liên quan đến toàn bộ tiên giới, không thể xảy ra bất cứ sai lầm nào. Nếu như bị hai người bọn họ quấy rối, làm hỏng dù chỉ một viên tiên đan, cũng đã là tội rất lớn.

“Nhưng mà...” Na Tra há há mồm, nó cùng Lão Quân ở chung đã mấy ngàn năm, xưa nay chưa từng thấy phương pháp luyện đan như vậy, cái người này tâm trí rõ ràng đã bị teo rồi!

Bạch Trạch che miệng Na Tra lại, ra hiệu cho nó đừng nói chuyện. Tiên đan có linh, nói chuyện nhiều sẽ quấy nhiễu đến linh khí.

“Oành ——” Nắp lư đột nhiên bay lên, ánh sáng vàng rực.

Bạch Trạch theo bản năng nhắm mắt lại, rồi mở ra, nắp lư đã rời khỏi vị trí, sương khói màu vàng từ trong miệng lư tỏa ra khắp nơi, mang theo một mùi thơm ngọt thấm vào ruột gan.

Hít sâu một hơi, đan hương Thiên Tài Địa Bảo này bên trong chứa linh khí, hít một ngụm cũng khiến cho tinh thần thoải mái.

Lão Quân giơ tay, cầm lấy một tiểu hồ lô, muốn đem đan dược bên trong lư hút ra. Một tay nắm hồ lô, một tay kia kết ấn thái cực, tiên lực cuộn cuộn lay động tuôn ra, sau đó, biến mất không còn tăm hơi.

Tiểu Tiểu Lão Quân trố mắt nhìn, hừ một tiếng, nhắc vạt áo lên, hì hục bò lên trên lò luyện đan, đem miệng hồ lô hướng xuống dưới, nói một câu: “Thu!”

Bạch Trạch nhìn Lão Quân dù thân hình bị thu nhỏ, vẫn cẩn trọng thu lấy đan dược, tâm trạng được an ủi. Xem ra, tâm trí của Lão Quân không có biến mất, vẫn là người lo cho muôn dân, luyện đan thành công – Thái Thượng Tôn Giả.

“Thành công ha ha!” Lão Quân đem phát trần trong tay ném qua một bên, ôm hồ lô nhỏ màu vàng trên tay đi tới trước mặt Bạch Trạch, ngửa đầu nhìn y: “Xoe tay.”

Bạch Trạch ngơ ngơ duỗi một bàn tay thon dài ra, một viên đan dược màu vàng tròn xoe xuất hiện ở lòng bàn tay y.

“Thấy là có phần.” Lão Quân hất cằm nhỏ nói, cũng cho Na Tra một viên.

Bạch Trạch lập tức kích động, đây chính là tiên đan của Lão Quân đó! Có công hiệu thần kỳ, thay da đổi thịt, cải tử hồi sinh vân vân mây mây. Người phàm ăn được, trường sinh bất lão – yêu tinh yêu quái ăn phải, lập tức thành tiên – thần tiên ăn vào, gia tăng pháp lực. Ngày thường chỉ có Ngọc Đế mới có thể dùng làm đồ ăn vặt, những người khác trừ phi có chuyện quan trọng, đã thế còn phải có quan hệ tốt với Lão Quân, mới cầu được một viên. Tiên nhân cấp thấp thậm chí còn không có tư cách được ăn tiên đan, nếu như tự ý ăn cắp, thì phải lên đài Tru Tiên.

Hiện tại, Lão Quân hào phóng cho y một viên như vậy, đúng là hiếm thấy.

“Đa tạ Lão Quân.” Bạch Trạch là một con thú rất thực tế, có được thì phải ăn, nói xong ném ngay vào trong miệng, để tránh cho Lão Quân đổi ý.

Nhắm mắt, Bạch Trạch cố gắng cảm thụ linh khí nồng đậm bên trong tiên đan. Hương vị thơm ngọt tràn ngập đầu lưỡi, thế nhưng linh khí rất ít ỏi, bay vòng quanh không trung hai vòng, nhưng chưa kịp tiến vào gân mạch, liền biến mất. Bạch Trạch ngây ngốc mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía Na Tra.

Na Tra răng rắc nhai, mặt không cảm xúc chỉ cái bình đựng mật ong phía bên kia: “Thật ra ta muốn nói... Cái ông ấy đang luyện là kẹo viên...”

Bạch Trạch yên lặng đem kẹo trong miệng nuốt xuống, nhắc Lão Quân lên: “Đi Ngọc Thanh với ta.”

“Hu, không đâu!” Lão Quân bị nắm cổ áo, hai chân ngắn nhỏ dùng sức đá lung tung: “Ta còn phải luyện chế những tiên đan khác, sắp đến hội Bàn Đào, kim đan chưa xong, Ngọc Đế sẽ trách phạt.”

Lão Quân thoát khỏi tay Bạch Trạch, chạy bình bịch bình bịch đến cạnh lò luyện đan, liều chết ôm chặt không buông tay.

Lửa luyện đan chưa tắt, nhiệt độ bốn phía rất cao, người thường tới gần lập tức sẽ hóa thành tro bụi. Bạch Trạch vốn là thú thích nước, sợ lửa, Tam Muội Chân Hỏa dùng để luyện đan sẽ đốt cháy mao mao của y, bởi vậy nhất thời không dám xông lên.

Na Tra thì không có sợ, nhưng lời nói nhiều với Lão Quân, giờ tay một cái, Vòng Càn Khôn bỗng nhiên bay qua, chụp chặt lấy Lão Quân, từ phía xa giựt một cái, Hỗn Thiên Lăng buộc trên Vòng Càn Khôn nhảy mất thu về, tức khắc đem Lão Quân cuộn tròn lại.

Lò luyện đan bị Lão Quân tóm lấy không buông, đã biến thành một cái lư nhỏ bằng lòng bàn tay, co trong lồng ngực ông, còn Lão Quân thì bị Hỗn Thiên Lăng bó thành một cái bánh chưng tùy ý kéo tới, vắt lên vai Na Tra.

Ra khỏi Đâu Suất Cung, Lão Quân cảm thấy đáng vẽ bị bao thành con nhộng này rất là mất mặt, nhúc nhích mấy lần, nói: “Đem mở Hỗn Thiên Lăng ra, tự ta đi.”

Na Tra không hề bị lay động, gọi Phong Hỏa Luân ra, nhảy lên bay đi.

“Ồ?” Thiên Lý Nhân đang ngồi trên mây đánh bài nhìn thấy ngay Na Tra hùng hùng hổ hổ, cùng với Bạch Trạch lúc nhanh lúc chậm đuổi theo phía sau, rất ngạc nhiên, lôi kéo Thuận Phong Nhĩ tiến lên nghênh đón.

“Bịch!” Lồng ngực vạm vỡ của Thuận Phong Nhĩ và Na Tra va vào nhau, suýt nữa thì đâm rụng thân củ sen của nó. Na Tra lùi về sau vài bước, giờ tay biến ra Hỏa Tiêm Thương, chỉ vào Thuận Phong Nhĩ: “Muốn đánh nhau à?”

Bạch Trạch giật giật khoe miệng, cuối cùng đã hiểu vì sao sau khi Lý Tịnh nhỏ đi lại thích đánh nhau, thì ra cả nhà đều có cái loại đức hạnh kiểu này. Y thở dài, tiến lên khuyên can, nói: “Đừng manh động, hai người bọn họ chỉ là nhân đến phát chán thôi.”

Đang lúc nói chuyện, Thiên Lý Nhân mắt tinh nhìn thấy một góc áo màu vàng lộ ra bên trong lụa đỏ Hỗn Thiên Lăng, tiện tay kéo ra coi, là một đoạn cánh tay của trẻ con, trên ống tay áo thêu đầy hoa văn Bát Quái Đồ phiên phức.

Nhìn quanh toàn bộ tiên giới, chỉ có đạo bào mà Lão Quân thường mặc mới thêu Bát Quái Đồ, huống hồ, hiện tại trên bộ quần áo này, còn lưu lại chút tro của lò luyện đan, chạm vào là rơi ra.

“A! Các người vậy mà lại bắt cóc Lão Quân!” Thiên Lý Nhân lớn tiếng kêu la: “Các người đây là... Ơc ơc ơc...”

Bạch Trạch búng ra pháp ấn, một tia nước trong veo chuẩn xác bắn vào bên trong cái miệng đang mở to của Thiên Lý Nhân, ngăn mở hần lại. Thiên Lý Nhân vội vàng đem nước phun ra, “Phụt ——” một cái văng vào mặt huynh đệ nhà mình.

“Dừng lại, ta cũng nghe thấy.” Thuận Phong Nhĩ lau mặt một cái, mắt hững nói: “Các người muốn đem Lão Quân mang đến Ngọc Thanh Cung, nhất định là do Thiên Tôn sai khiến!”

Bạch Trạch sốt ruột nhào tới, che mắt Thuận Phong Nhĩ lại: “Suýt ——” Biết ngay hai kẻ này là nguy hiểm nhất, bọn họ một mắt nhìn ngàn dặm, một tai nghe tám hướng, bí mật này sớm muộn gì cũng bị họ biết.

Thiên Lý Nhân thấy dáng vẻ căng thẳng này của Bạch Trạch, lập tức nổi lên hứng thú, tiện hễ hễ sán lại đây: “Bị chúng ta nói trúng rồi đúng chứ? Hừ hừ, muốn chúng ta giữ bí mật, thì phải đem một bí mật khác đến trao đổi.”

“Đúng thế, người một ngàn năm trước uống say, nói rằng có yêu mến một người, rốt cuộc là ai?” Thuận Phong Nhĩ hòa theo, nói: “Có phải Bệ Ngạn thần quân không?”

“Nhắc lại lần nữa, Bệ Ngạn là công, lão tử cũng là công, công!” Bạch Trạch cắn răng, gân xanh trên trán thỉnh thoảng nổi lên, trong đầu dần dần xuất hiện trăm loại phương pháp đem Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ diệt khẩu. Y không phải vì bị hai người này làm phiền, thực sự là do bảo vệ bình an chốn thiên đình thôi. Đúng, chính là như thế!

Ngay lúc Bạch Trạch không nhận được chuẩn bị ra tay, Na Tra đã động thủ trước, nháy mắt phát Hồn Thiên Lăng ra. Lão Quân đang bị bó ở bên trong, xoay vòng vòng rút ra ngoài.

Bạch Trạch đưa tay đón được Tiểu Tiểu Lão Quân đầu óc choáng váng, nhìn Na Tra hai, ba chiêu đem Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ trời chặt, hóa thành một vệt sáng, trực tiếp vọt về phía điện Lăng Tiêu. Hai kẻ này miệng rộng, vẫn nên giao cho Ngọc Đế xử lý là hay nhất.

Con đường mây khôi phục vẻ thanh tĩnh, Bạch Trạch lau mồ hôi, yên lặng giơ ngón tay cái với cái bóng lưng rời đi của Na Tra, ôm Lão Quân đi về hướng Ngọc Thanh Cung.

Tiên cung Ngọc Thanh ngày xưa yên ả như giếng cổ, bây giờ... bữa bọn khắp nơi.

Trước khi đi đã dặn dò hai đứa nhóc con phải ngoan ngoãn, Bạch Trạch cứ tưởng rằng, dù cho Lý Tĩnh không nghe lời, tốt xấu gì Thiên Tôn cũng khá ổn trọng, có thể khuyên can một chút, bây giờ nhìn lại... Trong đại điện đầu đầu cũng có đệm hương bồ bị ném, chén ngọc, ấm ngọc vỡ thành từng mảnh, Lý Tĩnh mặc áo giáp, đang đuổi đánh Phù Lê Thiên Tôn.

Phù Lê thì lại chỉ nhàn nhã chấp một tay sau lưng, trái né phải tránh, bên cạnh còn có một kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên to bằng nắm tay, chặt chẽ giam cầm cái tiểu bảo tháp cỡ lòng bàn tay.

“Đem trả bảo tháp lại cho ta!” Nhìn bóng nhỏ Lương Nghi Hồn Nguyên kết giới càng bay càng cao, Lý Tĩnh cố gắng nhảy nhảy lên phía trên, vung vẩy cánh tay ngăn ngăn, muốn đem với tiểu bảo tháp về.

Thiên Tôn đại nhân xụ mặt, hất cằm nhỏ tinh xảo: “Vậy người sau này phải nghe ta.”

“Đừng có hòng!” Lý Tĩnh mặc dù teo lại, vẫn là Đại Nguyên Soái ngông cuồng tự đại, cương quyết không tùy tiện nhận lão đại.

Bạch Trạch nhìn Ngọc Thanh Cung bữa bữa bọn bọn, cảm thấy đau hết cả đầu, Lão Quân trong ngực giấy giụa muốn xuống, chỉ đành khom lưng đem ông thả trên mặt đất.

Tiểu Tiểu Lão Quân vừa xuống được đất, đã nhanh chóng chạy về hướng hai nhóc con đang tranh chấp kia: “Phù Lê!”

Thiên Tôn quay đầu nhìn hần, còn chưa kịp nói gì, liền bị Lão Quân chạy nhanh quá xô ngã.

“Cho người ăn cái này!” Lão Quân nằm bò trên người Thiên Tôn, dương dương tự đắc lấy ra tiểu hồ lô màu vàng, đổ ra một viên kẹo ngọt cho hần.

— Tiểu kịch trường:

Bạch Trạch: Sau này Phù Lê sẽ là tiểu đội trưởng.

Thiên Tôn: Được.

Bạch Trạch: Người chuẩn bị quản lý các bạn nhỏ trong lớp thể nào nha?

Thiên Tôn: Không nghe lời liền đánh, đánh đến khi nghe thì thôi.

Bạch Trạch: ...

5. Chương 5: Đi Học

Thiên địa nhìn có vẻ mặt quá nha!

“Bụp!” Bởi vì Phù Lê thất thần, kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên vỡ vụn, tiểu bảo tháp liền rớt xuống. Lý Tịnh vui vẻ đem tháp nhỏ nhặt lên, tha thiết mong chờ chạy đến gần hai người đang ăn kẹo ngọt: “Cho ta một viên.”

Lão Quân ngồi dậy, liếc mắt nhìn Lý Tịnh một cái, xoay cơ thể nho nhỏ lại, đem hồ lô giấu qua một bên: “Không cho người ăn.”

Phù Lê bò lên, phủi phủi vạt áo, chấp tay sau lưng đi tới cạnh bên người Bạch Trạch, nhìn trông rất là uy nghiêm, nếu như... trong miệng không nhai kẹo ngọt.

Đám con nít dung mạo đều rất dễ cưng, nhưng Phù Lê Thiên Tôn vẫn là tinh xảo nhất, phối hợp với vẻ mặt lãnh khốc y như một tiểu đại nhân, Bạch Trạch nhìn không được, vươn tay đem Phù Lê ôm vào trong ngực xoa xoa.

Phù Lê vỗ bay móng vuốt của Bạch Trạch, nhàn nhạt lườm y một cái: “Khi nào thì bắt đầu đi học?”

“Hôm nay có thể bắt đầu luôn.” Bạch Trạch cười nói, trên đường đi y đã nghĩ tới việc nên giảng bài cho bọn nhỏ thế nào: “Ta muốn mượn thiên thư dùng một lát.”

“Thiên thư?” Phù Lê hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Vô Tự Thiên Thư bồng bình giữa không trung trong Ngọc Thanh Cung. Tỏa ra ánh sáng lung linh, an bình yên tĩnh.

Trong khi hai người nói chuyện, bên kia bọn nhóc con đã bắt đầu đánh nhau. Lý Tịnh muốn cướp một viên kẹo ngọt ăn, Lão Quân không cho hắn, hai người bắt đầu liền người đuổi ta chạy. Lão Quân mặc trường bào tay áo rộng nên chạy không nhanh, chưa chi đã bị Lý Tịnh đuổi kịp, ôm chặt lấy, cùng nhau ngã lăn ra đất.

Lão Quân bị hắn đè đến không dậy nổi, cắn răng vung tay, rút tiểu bảo tháp của Lý Tịnh ra, dùng sức ném bay. Lý Tịnh thấy tình thế không ổn, lập tức nhóm dậy đi tìm, Lão Quân nhân cơ hội chạy trốn, từ trong lò luyện đan ở trước ngực móc ra một viên thuốc đen sì sì, hất tay ném trên mặt đất.

“Dùng!” Một tiếng nổ vang lên, bỗng chốc trong Ngọc Thanh Cung tràn ngập khói trắng.

“Ha ha ha, đánh không lại ta chứ gì?” Bên trong màn khói, truyền đến âm thanh non choẹt của Lão Quân.

“Tiểu nhân hèn hạ, ngươi đợi đây cho ta!” Lý Tịnh quyết không buông tha, chạy theo đuổi đánh Lão Quân, hai người ở trong khói mờ ngã vật xuống, “choang choang choang” cũng không biết là đụng vỡ món đồ gì.

“Gừ —” Bạch Trạch không thể nhìn được nữa, hóa thành nguyên hình, một chiêu “Trạch Thiên Hóa Vụ”, hơi nước nồng đậm đem khói mờ xua tan, rồi lập tức nhảy lên, mỗi móng dè một đứa, gào về phía hai bé con kia.

Trong tiếng gào thét của Bạch Trạch, mang theo hơi nước ẩm ướt, đem tóc hai người thổi bay ra sau, Tiểu Tiểu Thái Thượng Lão Quân lập tức ử rú: “Dừng phun nước bọt vào trong lò luyện đan của ta!”

Lý Tịnh sờ sờ nước trên khôi giáp, gật gù đồng ý theo.

Bạch Trạch nhe răng, cảm thấy đầu càng đau.

Vô Tự Thiên Thư, chính là bảo vật thời thượng cổ truyền lại, vẫn luôn thờ phụng trong Ngọc Thanh Cung, do Phù Lê Nguyên Thủy Thiên Tôn trông giữ. Không vì nguyên nhân gì khác, chỉ duy nhất Phù Lê, có thể thấu hiểu được sự huyền bí ẩn trong thiên thư, những người khác, bao gồm cả Ngọc Đế, đều xem không hiểu. Mỗi khi có đại sự phát sinh, hoặc muốn biết những chuyện xảy ra trong quá khứ, Ngọc Đế đều phải tới cầu Thiên Tôn đọc thiên thư.

Có điều, Vô Tự Thiên Thư còn một tác dụng khác, cái này do Bạch Trạch ngẫu nhiên biết được. Đó chính là, thiên thư có thể đem suy nghĩ hoài niệm của tiên nhân, truyền đạt lại thông qua tiên lực, biến thành tranh vẽ ở trên mặt sách. Công năng này, ở trong vườn trẻ Ngọc Thanh Cung, đặc biệt hữu dụng.

Bạch Trạch quét dọn Ngọc Thanh Cung, đem thiên thư chuyển tới trước điện, dựa vào một cây cột cao mười trượng điêu khắc từ ngọc bích, trên mặt tạc kín mít hoa văn phức tạp, Bạch Trạch nhìn cũng không hiểu. Thiên thư giờ đây đã biến thành một quyển sách kể chuyện cao ngang người, tựa vừa khít vào cây cột. Hoa văn khắc trên cột... có thể kẹp gáy sách lại để không bị đổ.

Mở ra mặt giấy trắng như tuyết không có chữ, Bạch Trạch cầm một cây tiêu ngọc bích, đem tiên lực của bản thân truyền vào tiêu ngọc, thiên thư thay đổi hình dạng. Vô Tự Thiên Thư, ngay lập tức biến thành một tấm bảng dùng cho vườn trẻ.

Có bảng rồi, còn thiếu bàn ghế. Phù Lê Thiên Tôn là tôn giả đạo hạnh cao nhất tiên giới, thường thường có tiên nhân đến Ngọc Thanh Cung lắng nghe Thiên Tôn giảng đạo, phòng trong cung có chuẩn bị sẵn đệm hương bồ và bàn thấp để tiếp đãi tiên nhân. Những dụng cụ này hiện tại lấy ra làm bàn học cho đám nhỏ thì vừa xinh.

Lão sư Bạch Trạch nghiêm túc, phát giấy viết và bút mực cho từng bé, nhìn ba nhóc con ngồi thẳng người phía dưới, trong nháy mắt Bạch Trạch cảm nhận được trách nhiệm trọng đại của việc ‘thầy phải làm gương’.

“Chúng ta sẽ bắt đầu nói từ việc Bàn Cổ khai thiên lập địa.” Bạch Trạch háng giọng, tiêu ngọc trong tay vung lên, chỉ vào Vô Tự Thiên Thư. Tiên lực màu trắng trong suốt, chạy dọc theo tiêu ngọc bích, chậm chậm lại ôn hòa lan tỏa lên thiên thư, trên nền giấy trắng như tuyết, dần dần nổi lên vòng xoáy, hiện ra đường nét đen như mực.

Trước đây rất lâu, thiên hạ vẫn chỉ là một mảng hỗn độn, chẳng khác nào một quả trứng gà. Bàn Cổ cuộn mình ở bên trong, đi lung tung khắp nơi không có mục đích. Đến một ngày, Bàn Cổ không cách nào chịu đựng tiếp sự cô quạnh này, ngái tìm thấy một lưỡi rìu, bổ ra trời đất. Hỗn độn phân thành hai, thanh (sạch) làm trời, trọc (bẩn) làm đất.

Đây vốn là cảnh tượng âm âm sáng sủa, trong đó ẩn chứa vô vàn huyền bí. Chỉ có điều... Bạch Trạch cũng chưa từng nhìn thấy.

Vì lẽ đó, Bạch Trạch với trí tưởng tượng thiếu thốn, không thể tạo dựng ra cảnh khi ấy vẹn toàn, bên trên Vô Tự Thiên Thư, chỉ hiện ra một đồng hình kỳ quái.

Thiên địa, đúng chuẩn hình dáng quả trứng gà, có vẻ như ướp hơi quá tay, lòng đỏ trứng sắc vàng rực rỡ vẫn còn chảy lòng đào, lòng trắng trứng thì lại có chút xanh xanh, dường như bị thả hơi nhiều muối...

“Thiên địa nhìn mặn quá ha.” Lão Quân chẹp một cái, ném kẹo ngọt vào trong miệng.

Lý Tịnh yên lặng xòe tay đến trước mặt Lão Quân, bị ông tet cho một cái, không cho hấn kẹo.

Bạch Trạch vội hô một tiếng, tiếp tục giảng bài. Bên trên xuất hiện hình ảnh Bàn Cổ cao to uy mãnh, trong tay cầm rìu bự.

“Đây không phải Cự Linh Thần sao?” Lý Tịnh chỉ vào hình người tướng mạo xấu xí to con, đầy rõ ràng chính là Cự Linh Thần trông giữ Thiên Môn, chỉ là màu sắc da có hơi khang khác.

“À... Ta cũng không biết Bàn Cổ trông như thế nào, thôi thì lấy Cự Linh Thần ra coi tạm chút ha.” Bạch Trạch gãi đầu một cái.

Lý Tịnh bĩu môi, cảm thấy bài giảng này quá mức vô vị, cúi đầu nghịch tiểu bảo tháp của mình. Bảo Tháp Linh Lung có bảy tầng tất cả, vì chủ nhân teo nhỏ lại, nên cũng teo theo, nhìn rất là tinh xảo.

Lão Quân nhìn thấy mà thèm, nhích nhích người đến cạnh bàn Lý Tịnh, nhỏ giọng nói: “Chúng ta chơi bắn bi đi.”

Lý Tịnh hừ một tiếng, thấy mắt Lão Quân nhìn chằm chằm liên tục vào tháp nhỏ của mình, liền hơi dịch sang bên cạnh, không cho ông chơi.

“Ta cho người ăn tiên đan, người để ta chơi bảo tháp, được chưa?” Tiểu Tiểu Lão Quân cố chấp cho rằng viên kẹo kia của mình là tiên đan.

Lý Tịnh suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý. Xong, hai người mới rồi còn đánh nhau, lập tức vui vẻ ra mặt, Lý Tịnh ăn được kẹo ngọt, Lão Quân có thể bắn bi vào trong cửa tháp. Cả lớp học, chỉ có mình Thiên Tôn đại nhân vẫn còn đang chăm chú nghe Bạch Trạch giảng bài.

Bạch Trạch nhìn hai tiểu quỷ nghịch ngợm không nghe giảng bài, lại nhìn Phù Lê vẻ mặt nghiêm túc, dáng ngồi nghiêm chỉnh một cái, thầm nghĩ —— không hổ là Thiên Tôn, mặc dù tâm trí bị rút thành đứa nhỏ, vẫn cứ là bé con chăm chú nhất, có nghị lực nhất. Không nhận được lộ ra chút ý cười, Bạch Trạch khom lưng hỏi: “Phù Lê, ta giảng những kiến thức này người có thể nhớ chứ?”

“Nhớ được.” Phù Lê gật đầu, đứng dậy, đi tới trước thiên thư, đem vươn ra một tay nhỏ non mềm.

Cảnh tượng trên thiên thư bỗng chốc thay đổi bất ngờ. Nguyên bản Cự Linh Thần xấu xí, được thay thế bằng một vị thần linh khuôn mặt rõ ràng, con người thâm thúy, nét mặt lãnh đạm, đây chính là Bàn Cổ chân chính mà mọi người chưa từng được gặp! Hỗn độn như quả trứng muối phía sau, cũng biến thành hình bầu dục phân chia thanh trọc rõ ràng, ý nghĩa về trời đất ở trong đó, có thể cảm thụ được thông qua hình ảnh này.

Lúc này, vẫn cứ là một Thiên Tôn như trước đến nay, có thể nhìn được chân lý bên trong thiên thư.

Bạch Trạch nhìn cảnh khai thiên lập địa hưng thịnh trong sách, Hồng Hoang – Phong Thần âm âm sóng dậy, lau lau mồ hôi lạnh trên thái dương: “Người vẫn nhớ, thế sao còn chăm chú nghe giảng làm gì!” Đây không phải là trêu đùa ư à?

Còn chưa dứt lời, cảnh tượng trên sách lại thay đổi. Những thứ này là ký ức chân thực của Phù Lê, nhưng bởi vì tâm trí bị tụt xuống, cảnh tượng xuất hiện không đúng hoàn toàn. Trên hình, Thiên Tôn mặc tiên y thanh sắc tay áo rộng, vẫn chỉ cao có ba thước, đối mặt với một đám thượng cổ yêu thú, hăng hái chiến đấu. Mấy con yêu thú kia cũng đều vô cùng... đáng yêu.

Xích Viêm Kim Nghê Thú đầu tròn xoe, phun lửa về hướng Phù Lê, đốt cháy áo bào của hắn. Lúc này, một con thần thú lông trắng tròn tròn bụi bặm chạy đến, phun nước miếng vào Xích Viêm Kim Nghê, trong nháy mắt dội tắt ngọn lửa hùng hực.

Bạch Trạch nhìn cục lông tròn kia, càng nhìn càng thấy không ổn, bé lông bụi vừa mập vừa ngốc kia có mọc một đôi sừng dê, nhìn kiểu gì cũng là một con... Bạch Trạch!

Khóe miệng Bạch Trạch giật giật, đối với việc sau đây xuất hiện Tứ Hải Long Vương béo tròn ngốc nghếch, mắt đã không nhìn: “Hết giờ rồi, các người chơi một lát đi.”

Tiết học đầu tiên đã vô trách nhiệm kiểu này, Bạch Trạch cảm thấy cả người đều mệt, ngồi bệt dưới đất tựa vào cột, tính xem tiết sau nên dạy cái gì. Chiếu theo tình hình của Phù Lê, bọn họ thực ra vẫn nhớ chuyện trước kia, nói cách khác, thường thức vẫn có, kỹ năng trước đây cũng đều nhớ cả, chỉ là pháp lực giảm xuống rất nhiều, tâm trí cũng bị tụt. Vậy nghĩa là, chỉ cần tìm phương pháp nào đẩy để bọn họ khôi phục lại thân hình là ổn rồi.

Tiên sinh đi rồi, đám nhỏ liền được tự do, nháo nhào chạy lên sờ thiên thư.

Lão Quân biểu diễn cách luyện đan tâm đắc của mình ở trên thiên thư, dự định luyện ra kẹo ngọt đủ hương vị, rồi liệt kê những nguyên liệu cần ra. Trên thiên thư lần lượt xuất hiện: mật bách hoa, nước đào, quả nhân sâm, bánh hoa quế...

Lý Tịnh đi tới đem Lão Quân ủa ra, hai tay nhỏ lem nhem đặt trên bảng: “Suốt ngày nghĩ đến ăn, không có tiền đồ, nhìn ta này.”

Trên thiên thư xuất hiện cảnh tượng đại chiến tiên ma, Bạch Trạch ánh mắt sáng lên. Đại chiến tiên ma năm đó, y cũng có tham dự, còn suýt chút nữa thì ngỏm, nhưng trí nhớ của y vẫn cứ luôn mơ hồ không rõ, biết đâu từ trong trí nhớ của Lý Tịnh, có thể tìm thấy người kia...

Tiên ma hỗn chiến, thiên địa biến sắc, Lý Tịnh mặc áo giáp vàng, tay nâng bảo tháp, mang theo mười vạn thiên binh, ở nơi ma giới tuyết lớn đầy trời, cùng yêu ma chơi ném tuyết, cực kỳ tráng lệ.

Bạch Trạch: “...” Đúng là không nên mong chờ bọn họ có thể nhớ tới chuyện gì đứng đắn.

—— Tiểu kịch trường:

Phù Lê: Người kia là người nào?

Bạch Trạch: Một người không thể tả rõ được.

Lý Tịnh: Ế, ta biết ~()/~ Là người từng cùng Bạch Trạch làm chuyện không thể tả rõ được.

Lão Quân: (v) Có cần viên thuốc làm màu đỏ không? (viagra)

Bạch Trạch: ... Tất cả đi chép sách tư tưởng phẩm đức mầm non 100 lần!

6. Chương 6: Kỳ Thi

Đó là đặc sản của thiên đình, mây dùi gà Lương Nghi Hồn Nguyên

Sau giờ ngộ ánh mặt trời ấm áp, Bạch Trạch quyết định kéo đám nhỏ ra sân tắm nắng, tiện thể học một chút Minh Tướng Hóa Hình.

Trước đây thật lâu, khi Bạch Trạch còn là một cục lông bé con, chưa thể hóa hình, dù trong cơ thể tích tụ tràn đầy tiên lực, cũng không cách nào biến thành người. Mãi đến tận khi y học được tĩnh tọa (minh tướng), tập trung tinh thần, đem kết hợp cùng với tiên lực, mới chậm rãi biết cách biến hóa.

Hiện tại chư vị tiên nhân này thân hình nhỏ đi, tình hình không khác y trước đây là mấy. Bởi vì sức mạnh luân hồi làm tiên lực suy yếu đi, khiến cho bọn họ khó có thể duy trì hình dáng bình thường, mà chút ít tiên lực còn lại kia, nằm rải rác khắp nơi trong cơ thể. Nếu như học phương pháp hóa hình của Bạch Trạch, đem tiên lực hội tụ, chắc hẳn có thể biến về như cũ.

“Có chút đạo lý.” Phù Lê Thiên Tôn chăm chú nghe Bạch Trạch nói xong, khẽ vuốt cằm. Trong cơ thể hắn tiên lực cuộn cuộn, hiện tại thì không còn mấy, đồng thời tản mạn bên trong gân mạch khó có thể tụ lại.

Ánh mặt trời ấm áp dễ chịu, là sự cám dỗ khiến thần thú lông dài khó có thể chống cự nhất. Dù sao ở hình thú vẫn nói chuyện được, Bạch Trạch liền biến về nguyên hình, duỗi bốn chân nằm trên khoảng sân rộng rãi của Ngọc Thanh Cung.

Ngồi khoanh chân dựa vào Bạch Trạch, Phù Lê nhẹ nhàng nhắm hai mắt, thử cảm thụ phương pháp hóa hình của Bạch Trạch: “Phải đem tiên lực tụ tập vào nơi vào?” Âm thanh du dương động lòng người, mang theo giọng mềm nhũn của trẻ con, Bạch Trạch nghe đến thoải mái, không nhịn được lặng lẽ quơ quơ đuôi.

“Người hiện tại tích tụ pháp lực, chưa chắc đủ để hóa hình, muốn chỗ nào lớn lên, thì tập trung tới chỗ đó.” Bạch Trạch thu chân trước lại, đem Tiểu Tiểu Phù Lê Thiên Tôn ôm giữa hai móng bự. Phù Lê hình như không chú ý tới động tác của Bạch Trạch, vẫn chăm chú nhắm mắt tĩnh tọa.

Tiên lực di chuyển trong gân mạch, chậm rãi đem tụ trong lòng bàn tay. Hai tay trên dưới kết hợp lại, ánh sáng thanh sắc mờ ảo lưu chuyển, tay ngắn bụ bẫm trắng nõn, trong một khắc tựa hồ có biến hóa, nhưng chỉ nhoáng lên một cái đã lại trở về như cũ. Phù Lê không phục, giơ tay, hội tụ tiên lực, thử một lần nữa.

Bạch Trạch nhìn khuôn mặt tròn tròn non mềm của Thiên Tôn, dưới ánh mặt trời sáng bóng như mặt sứ tinh tể, đường nét thanh lãnh, vẻ mặt nghiêm túc, chỉ cảm thấy ngứa vuốt. Y chậm rãi giơ một móng lên, cố gắng dùng đệm thịt, sờ sờ khuôn mặt tinh xảo ấy. Lúc này, Lão Quân ở trong rừng trúc đào mắng chạy vọt ra, va một phát vào đám mao mao của Bạch Trạch.

“Gừ ——” Bạch Trạch sợ hết hồn, kêu thành tiếng, kêu được một nửa lập tức ngậm miệng, tròng Lão Quân một cái, nhỏ giọng nói: “Đừng ồn, đang làm cái gì đấy?”

“Xem ta đào được cái gì nè!” Lão Quân đầy hưng phấn chạy vòng tới trước mặt Bạch Trạch, mở vạt áo đang túm ra khoe măng với y. Măng tươi nhìn xanh non ngon miệng, Bạch Trạch ngậm vào miệng xong quay đầu đi, rôm rốp rôm rốp nhai.

“Nè nè!” Lão Quân lập tức đuổi theo, giơ tay cướp măng: “Ta muốn dùng để luyện đan!”

Bạch Trạch liếc ông một cái, dùng măng luyện đan kiểu gì? Kẹo ngọt vị măng à...

Lão Quân không buông tha bỏ lên trên người Bạch Trạch, cố gắng lý sự với y. Mao mao thật dày được ánh mặt trời sưởi đến ấm áp mềm mại vô cùng, Lão Quân leo lên, liền nằm nhoài bất động bên trong mao mao.

“Đừng làm loạn, ngươi nhìn xem Thiên Tôn tĩnh tọa để biến trở về kia, ngươi cũng thử xem.” Bạch Trạch quay đầu nói với Lão Quân ở trên lưng.

“Thử thì thử.” Lão Quân đem móc lò luyện đan ra, đặt lên đầu Bạch Trạch, ngồi khoanh chân, hai tay tạo thành Thái Cực Đồ, sau đó kết tụ lại phía trước đan điền.

Bạch Trạch dùng một móng vuốt chống cằm, đội lò luyện đan trên đầu, dạt dào hứng thú mà nhìn, thầm nghĩ đứa nhỏ này từng chiêu từng thức cũng rất ra dáng, không hổ là Thái Thượng Lão Quân.

Lão Quân khép hai mắt, nín thở một lát. Gió nhẹ thổi qua, tóc rối trên trán Phù Lê chậm rãi tung bay theo gió, mao mao của Bạch Trạch bị thổi thành gợn sóng, tro trong lò luyện đan cũng tứ tung theo, làm bắn mao mao trên đầu Bạch Trạch. Y hắt hơi một cái, sợ quấy nhiễu đến Phù Lê, chỉ đành chống đầu không động đậy, mặc kệ đám tro đáng ghét bay khỏi lò luyện đan.

Phù Lê không hề di chuyển, vẫn chăm chú cảm nhận, ánh sáng thanh sắc mờ lung, dần dần bao quanh đôi tay nhỏ. Bạch Trạch không dám thở mạnh, quay đầu lặng lẽ nhìn xem Lão Quân có tiến triển gì không. Vừa ngoái lại, liền thấy ngay cảnh Lão Quân đáng lẽ ra nên đã tọa, đã cầm chống ngược vào mao mao, mờ mờ lên trời, ngủ vù vù.

Lý Tịnh cười một cái gậy trúc chạy tới, thấy Lão Quân ngủ, bỏ lại ngựa trúc, bám vào mao mao của Bạch Trạch trèo lên, nhảy nhót xung quanh Lão Quân: “Dậy, dậy đi chúng ta chơi cưỡi ngựa.”

Lão Quân không để ý tới hân, lật người tiếp tục ngủ vù vù. Lý Tịnh bò đến cạnh người Lão Quân lắc lắc, rồi thì chính mình không nhịn được mà ngáp một cái. Cũng không lâu lắm, Lý Tịnh liền gối đầu lên người Lão Quân, ngủ thiếp đi.

Bạch Trạch thở dài, biết ngay không thể trông cậy nổi vào mấy nhóc con này. Quay đầu nhìn Phù Lê còn đang cố gắng, không khỏi sinh lòng khâm phục, dù có biến thành bé con, Phù Lê vẫn là một cục cưng tâm trí rất kiên định.

Nhẹ nhàng đem cằm gác lên chân trước, Bạch Trạch nhìn gò má Phù Lê, ngáp một cái.

Phù Lê chậm rãi mở mắt ra, nhìn hai tay không có động tĩnh gì, hơi nhú mày.

“Đây chỉ là ý nghĩ của ta, không nhất định sẽ có tác dụng, phải từ từ tìm hiểu.” Bạch Trạch nhẹ giọng khuyên nhủ một câu, thấy Thiên Tôn vẫn nghiêm mặt, dùng móng vuốt gãi gãi cằm, cân nhắc nói: “Ồm... ngươi có muốn cùng tới đây ngủ một lát không?” Mao mao của y rất ấm áp, lúc này đây ánh mặt trời lại vừa đủ, hai tên nhóc con kia đã ngủ đến không biết trời trăng gì.

Phù Lê liếc mắt khinh thường hai nhóc con kém cỏi vô học kia một cái: “Ấu trĩ.” Nói xong, quay đầu, tiếp tục nhắm mắt tĩnh tọa.

Bạch Trạch nháy mắt mấy cái, lại ngáp, uốn uốn móng vuốt về phía trước, đem đầu gác lên chân trước, ngẩng đầu nhìn mây bay trên trời. Ba mươi ba tầng Phù Vân Lộ, ở Ngọc Thanh Cung này, vẫn có thể nhìn thấy một tầng mây. Chỉ là đám mây ngày hôm nay, hình như có hơi quái quái.

“Phù Lê, ta cảm thấy mây ngày hôm nay, hình dáng khá giống bánh hoa quế a...” Bạch Trạch cảm khái một câu, lặng lẽ dùng một con mắt nhìn Thiên Tôn, đối phương căn bản không thèm phản ứng y. Bạch Trạch

tự rước nhục chep miệng một cái, tiếp tục nhìn chăm chăm đám mây giống bánh ngọt kia, nhìn nhìn, khép hai mắt lại.

Quanh thân tụ tập tiên lực, hai tay hợp lại, Phù Lê hơi dừng một chút, đem tiên lực ở tay phải truyền cho tay trái. Lần này, rốt cuộc cũng có phản ứng, bàn tay nhỏ trắng trẻo non nớt kia, dần dần kéo dài, biến thành một bàn tay lớn cân xứng thon dài, khớp xương rõ ràng.

Phù Lê bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn nhìn bàn tay, quay đầu muốn chia sẻ với Bạch Trạch, lại phát hiện, tên kia đã ngủ. Đầu đội lò luyện đan Bát Quái, trên người còn cồng hai đứa nhỏ ngủ chổng vó lên trời, ba cái râu mép dài vểnh lên, vừa vắn chọt vào lỗ tai Phù Lê. Chả trách cứ cảm thấy lỗ tai ngứa ngứa.

Phù Lê thu hồi tiên lực, tay đã biến trở về nguyên dạng, hẩn xoa xoa lỗ tai, đứng dậy. Bởi vì phơi nắng lâu, mao mao có mùi hương ấm áp của nắng, rất là dễ ngủ, cũng rất mê người. Nhìn chung quanh một chút, bốn phía không có ai, Phù Lê trầm tư chốc lát, chậm rãi bò lên lưng Bạch Trạch, bò thẳng đến cổ của y, giờ tay đem lò luyện đan nho nhỏ kia lấy xuống, nhét vào trong ngực Lão Quân.

Lão Quân đang há to miệng ngủ say sưa, cảm giác được có thứ gì đó trong ngực, liền theo bản năng ôm chặt, chep miệng một hồi, lăn người ngủ tiếp.

Phù Lê tựa trên cổ Bạch Trạch, ngửa đầu nhìn bầu trời. Mây hôm nay, đúng là có chút không bình thường, hơi giống bánh ngọt, lại hơi giống kẹo, thậm chí còn giống cả đùi gà. Gò má bị mao mao ấm áp mềm mềm sượt qua, Phù Lê thoải mái nheo mắt lại, ừm, thừa dịp bọn họ chưa tỉnh, ngủ một lát, chỉ một lát thôi.

Thời điểm Ngọc Đế đến, nhìn thấy chính là cảnh tượng này. Người trông vườn trẻ, Bạch Trạch Thần Quân, không có chút trách nhiệm nào biến về nguyên hình, ở trong sân dang ra bốn móng ngủ đến ầm cả mao mao. Mà mấy bạn nhỏ trong vườn trẻ, đều bò trên người tiên sinh, còn ra thể thống gì!

“Khụ khụ!” Ngọc Đế dùng sức ho khan hai tiếng, đánh thức Bạch Trạch đang trong mộng đẹp.

“A? Ngọc Đế!” Bạch Trạch bỗng nhiên ngẩng đầu lên, Lão Quân ngủ trên lưng lộc cộc lộc cộc lăn xuống, lò luyện đan trong ngực leng keng leng keng rơi xuống đất, trượt tới bên chân Ngọc Đế.

Lão Quân bò lên, xoa xoa cái mông đau, Lý Tịnh vẫn ngáy khò khò, ầm ỉ đến thế mà vẫn không tỉnh. Thiên Tôn trượt xuống khỏi mao mao Bạch Trạch, phủi vạt áo một cái, hắt cằm nhìn về phía Ngọc Đế: “Chuyện gì?”

“Trẫm bảo người mở vườn trẻ, là bảo người cẩn thận dạy dỗ kỹ năng, không phải để người dẫn bọn họ đi tắm nắng rồi ngủ!” Ngọc Đế thối thối râu mép, chòm râu dài bay lên, bị một bàn tay nho nhỏ trong lồng ngực duỗi ra tóm được, kéo: “Ái —— ngoan, đừng giật râu mép!”

“Mao mao! Ta muốn nghịch mao mao!” Âm thanh mềm mềm ngọt ngào truyền tới, mọi người giờ mới để ý, Ngọc Đế còn ôm một tiểu cô nương trong lồng ngực. Bé con kia mặc trên người một bộ tiên y dẹt từ lông phượng hoàng, kim quang chói lóa, trên đầu còn đội mũ Cửu Phượng Hàm Châu, toàn thân quý khí. Giữa trán còn có một nốt chu sa, xung quanh vẽ đan phượng hoa, đúng chuẩn chính thể của Ngọc Đế, Vương Mẫu Nương Nương!

“Không được!” Ngọc Đế không chút nghĩ ngợi từ chối ngay, đó là mao mao của Bạch Trạch, Bạch Trạch hóa thành hình người nhưng lại là một đại nam nhân.

“Oa... ta muốn mao mao, mao mao!” Vương Mẫu không chịu nghe lời, nín râu mép Ngọc Đế gào khóc, từng giọt từng giọt nước mắt tròn to lăn xuống, thấm ướt phượng bào màu vàng.

Ngọc Đế hét cách, đành nhắm mắt đem thê tử nhỏ nhà mình đặt lên lưng Bạch Trạch. Chạm vào mao mao mềm mại, Vương Mẫu bỗng chốc ngừng khóc, đem mặt chôn vào trong lau lau nước mũi, nín khóc mỉm cười, túm mấy sợi lông dài, bắt đầu kết bím.

Bạch Trạch há miệng, vẻ mặt sống không còn gì lưu luyện nhìn về phía Ngọc Đế.

Ngọc Đế có chút xấu hổ, vội ho một tiếng, cố gắng khôi phục vẻ uy nghiêm lúc trước: “Trẫm tới nhìn thử thành quả dạy dỗ của người một chút, bây giờ xem ra không được tốt cho lắm.”

“Vườn trẻ, chính là nơi dỗ bé con.” Bạch Trạch dùng chân sau đạp đạp lỗ tai, cẩn thận khổng chế để không đem Vương Mẫu Nương Nương đang tết lông và Lý Tịnh ngáy khò khò trên lưng té xuống.

“Bọn họ đâu phải thật sự là trẻ nhỏ!” Ngọc Đế chỉ chỉ Phù Lê vẫn đang trừng mình, chột dạ đem ngón tay thu lại, chấp ra phía sau: “Bây giờ tình thế nguy cấp, hạn cho người trong vòng ba ngày phải làm bọn họ nhớ ra được chức trách của chính mình, ít nhất thì cũng phải đem ra lừa gạt được.”

Chức trách của chính mình... Bạch Trạch quay đầu nhìn Vương Mẫu đang tết bím nhỏ cho mình, lại nhìn về mặt vôi vàng không nhịn nổi của Ngọc Đế, hoảng sợ trừng to hai mắt. Chức trách của Vương Mẫu, không phải là làm thê tử của Ngọc Đế sao?

“Bé con nhỏ như vậy, người cũng ra tay được sao?”

Đôi mắt Bạch Trạch vốn vừa dài vừa to, ngày thường ướt át ôn hòa, giờ khắc này, bên trong tràn ngập thần sắc khinh thường, đến mức sắp trào cả ra.

Ngọc Đế nhất thời bị sắc nước bọt khù khụ, suýt thì hộc máu, nổi giận lôi đình nói: “Ta cảm thú thế sao? Ta đây là muốn Vương Mẫu nhớ tới phương pháp thủ công chính xác để đôn đốc tiên nữ, không nhìn thấy áng mây đều biến thành hình dạng gì rồi hay sao?” Ngọc Đế chỉ chỉ đám mây dài gà phía trên đầu, để tự Bạch Trạch nhìn. Đây bình thường không? Bình thường không?

Bạch Trạch vung vẩy lỗ tai, đúng thật là... không bình thường.

Chẳng may Như Lai ở Tây Thiên đột nhiên đến thăm, nói chuyện phiếm cùng Ngọc Đế: “Mây chốn thiên đình thật sự rất khác biệt a!” Ngọc Đế phải trả lời thế nào đây? Không lẽ nói: “À, đúng thế, đó là đặc sản thiên đình, mây dài gà Lương Nghi Hồn Nguyên!”

Ngọc Đế phát tay áo rời đi, ấy nhưng Bạch Trạch lại rơi vào hố sâu phiền muộn. Ba ngày sau Ngọc Đế muốn kiểm tra thành quả, nói cách khác, trong vòng ba ngày này y phải dạy cho các bé con những kỹ năng trước đây!

Vừa lên chức tiên sinh, học trò đã phải thi khoa cử, cuộc đời thú quá gian nan!

—— Tiểu kịch trường:

Ngọc Đế: Ta nhìn trông giống cảm thú thế sao?

Lão Quân: Giống.

Lý Tịnh: Giống.

Bạch Trạch: Giống.

Phù Lê: Không giống.

Ngọc Đế: Vẫn là Thiên Tôn công bằng!

Phù Lê: Chính là cảm thú.

Ngọc Đế: ...

7. Chương 7: Về Tranh

Trâm này được đặt tên là Bát Vân

Ngọc Đế ra lệnh, Bạch Trạch phải chấp hành. Muốn trong vòng ba ngày dạy cho bọn trẻ kỹ năng vốn có, hiển nhiên là không thể thực hiện được, nhưng dùng để khoa chân múa tay ra dáng thì vẫn có thể.

Bạch Trạch để các bạn nhỏ đứng xếp thành hàng, vuốt cằm suy nghĩ cẩn thận một lát.

Lão Quân mặc đạo bào ngẩng đầu lên nhìn y, giọng toàn mùi sữa nói: “Ta biết luyện đan, không cần người dạy.” Nói xong, giờ giờ lò luyện đan trong tay lên.

“Ừ, Lão Quân đỡ lo nhất.” Bạch Trạch xoa xoa đầu nhỏ của Thái Thượng Lão Quân, trong lòng âm thầm đắc ý một phen, nhìn quanh tam giới, cũng chỉ có y là sờ được đầu Lão Quân.

“Ta, ta cũng biết!” Lý Tịnh đang cúi đầu loay hoay bảo tháp ngay lập tức giơ tay.

“Người biết cái gì?” Lão Quân nhìn hẩn đầy ghét bỏ.

“Cái gì người biết ta cũng biết!” Lý Tịnh bặt mồm nên ban nãy không nghe thấy gì, nhưng bản năng không muốn thua kém, nhăm mắt nói bừa.

Vương Mẫu ngậm một đầu ngón tay, chớp chớp mắt với Bạch Trạch. Thiên Tôn thì lại đứng khoanh tay, mặt không cảm xúc, chẳng nói năng gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, trước hết vẫn nên dạy Vương Mẫu vẽ mây, không thể lại thả ra đám mây đuổi gà nữa. Nếu đã thế, bài học hôm nay cứ quyết định vậy đi.

Bạch Trạch tiện tay kéo một mảng mây xuống, cục bông trong tay y bốc hơi nước, biến thành từng tờ từng tờ giấy trắng. Bạch Trạch đem giấy mây phát cho các bé con, để mọi người học vẽ.

“Đám mây a, cũng không có hình dạng nhất định, nếu vẽ quá sức tỉ mỉ ngược lại trông không đẹp, cứ tùy tiện nguệch ngoạc mấy nét là được rồi.” Bạch Trạch nói, dùng bút vẽ mẫu lên trên giấy, nét mực nhàn nhạt lan ra, tầng tầng mây trôi xuất hiện.

Ngọc Đế nói Bạch Trạch có thể phụ trợ tất cả mọi người, kỳ thực cũng không phải nói quá, con thần thú này có năng lực thích ứng rất mạnh, hơn nữa trăm ngàn năm qua đã tiếp xúc với đủ loại thiên thượng nhân gian, nên sẽ không gục ngã.

Các bạn nhỏ rất có hứng thú với tiết vẽ tranh kiểu này, từng người từng người cúi đầu chăm chú vẽ. Thiên Tôn cẩn thận liếc nhìn tranh Bạch Trạch vẽ, từng nét từng nét học hết sức nghiêm túc, Bạch Trạch cảm động muốn khóc, chỉ có mỗi Thiên Tôn là ủng hộ mình như thế.

Lão Quân nắm chặt bút, vẽ được hai đám mây, rồi thì bắt đầu vẽ vòng tròn, nói một cách chính xác thì đang vẽ tiên đan, một vòng rồi hai vòng, cuối cùng còn đặt tên cho mỗi cái, cái này là đan Thông Thiên Thái Cực, cái kia là thuốc Cải Tử Hồi Sinh. Vẽ xong, liền đem kéo mấy cái vòng kia ra, biến thành từng mảnh từng mảnh tròn nhỏ.

Lý Tịnh thì vẽ người trên giấy, rất nhiều rất nhiều người be bé cầm đao xông lên, liên tiếp vọt tới Lão Quân trên giấy.

“Người sao lại vẽ ta ở trên đó!” Lão Quân rất không vui, cầm lấy một miếng giấy nhỏ, vỗ bộp phát vào người be bé kia: “Cho người một viên đan nổ tung, nổ cho đầu người nổ hoa!”

“Ta còn thiên quân vạn mã, người chờ!” Lý Tịnh nói, kéo mấy người be bé trên giấy của mình xuống, liều chết chạy đến trước mặt Lão Quân. Lão Quân lập tức lấy ra một đồng mảnh giấy tròn, tới một người đập một người, hai bé đánh nhau khó mà tách ra.

Bạch Trạch giật giật khóe miệng, ngồi xổm cạnh người Vương Mẫu, thấy nàng cúi đầu, không vẽ tranh cũng không chơi đùa, liền nhẹ giọng hỏi: “Người sao thế?”

“Ta không cần mấy thứ vẽ vời này.” Vương Mẫu đem giấy trước mặt đẩy ra, có chút không vui.

“Vậy người muốn cái gì?” Bạch Trạch nháy mắt mấy cái, đã thấy Vương Mẫu rút từ trên đầu xuống một chiếc trâm vàng, chiếc trâm kia nhìn hình dáng rất đơn giản, chỉ khảm bảo thạch ngũ sắc ở đuôi.

Bạch Trạch không hiểu gì, nhìn về phía Thiên Tôn.

“Trâm này tên là Bát Vân (rẽ mây).” Phù Lê liếc nhìn hai người họ một cái, lạnh nhạt nói. Thứ Bát Vân vẽ ra, chính là mây trên ba mươi ba tầng trời, mỗi ngày đám mây trông ra sao, đều do trâm này quyết định.

“Trước tiên không cần dùng cái này vội, chờ người học tốt...” Bạch Trạch chưa nói xong, Vương Mẫu đã vẽ lên giấy, trâm vàng mỗi nét mỗi nét, đều hiện ra đồ án màu vàng óng, vài ba nét, liền vẽ ra một con thú nhỏ tròn vo lông xù, bé cứng thân sư tử sừng dê, nhìn thế nào cũng giống Bạch Trạch.

Chờ nét bên trái và nét bên phải chạm nhau, toàn bộ đồ án đột nhiên phát sáng, biến mất không còn tăm hơi, khoảng chừng một phút sau, trên trời xuất hiện một bé mây Bạch Trạch tròn vo lông xù.

Đồ án này sẽ được truyền trực tiếp tới nơi của Chúc Nữ, trong nháy mắt sẽ dệt xong mây thành hình dáng Vương Mẫu vẽ ra. Nếu trong tình huống bình thường, Vương Mẫu luôn chỉ tùy tiện ngoáy vài nét, bây giờ lại nghiêm túc vẽ thế này...

Ngọc Đế quay về điện Lăng Tiêu tiếp tục buồn rầu, tính xem trên thiên cung còn bao nhiêu thượng tiên có thể dùng, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy trên trời có một đám mây hình dáng Bạch Trạch, nhất thời càng thêm tức giận! Cái tên Bạch Trạch này, không dạy tức phụ nhỏ của hắn học, mà lại đi dạy nàng vẽ nam nhân khác... À, nam thú cũng không được!

Thế là, đến khi mặt trời lặn, Ngọc Đế tức giận không đến vườn trẻ đón Vương Mẫu về nhà đúng giờ.

“Hu hu ——” Một tiếng khóc nỉ non rõ to vang vọng Ngọc Thanh Cung, Lý Tịnh cùng Lão Quân không biết đã chạy tới chỗ nào đùa nghịch, Phù Lê đang ngồi đả tọa bị làm cho đau đầu, giờ tay bắn ra một kết ấn Lương Nghi Hồn Nguyên trong suốt, đem bao quanh đầu của chính mình, ngăn lại tiếng khóc chói tai.

Bạch Trạch là thú, lỗ tai y so với người thường thì nhạy bén hơn rất nhiều, tiếng khóc của trẻ nhỏ đối với y mà nói quả thực chính là tai họa, y hoảng hết tay chân đem Vương Mẫu ôm lấy: “Ngoan, đừng khóc nha.”

Nhưng mà kiểu dễ dàng nuốt hơi này không có một chút tác dụng nào, Vương Mẫu vẫn khóc đến thương tâm.

“Phù Lê, cứu mạng...” Bạch Trạch đem Vương Mẫu đội lên vai, cầu cứu nhìn về phía Thiên Tôn.

Phù Lê liếc y một cái, nâng ngón tay, đem bắn kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên trên đầu mình ra, úp vào đầu Vương Mẫu. Thế giới trong nháy mắt thanh tĩnh!

Chờ đến khi Ngọc Đế lão đảo chạy tới Ngọc Thanh Cung, liền nhìn thấy trên đầu Vương Mẫu chụp một cái lông, cười trên cổ Bạch Trạch khóc lóc không ngừng, nước mắt rơi quá nhiều, ở bên trong bong bóng động thành một vũng, đã ngập đến tận cằm.

Ngọc Đế: “...”

Bạch Trạch nhìn thấy cứu tinh đã đến, đem Vương Mẫu nhét qua, rồi trong nháy mắt nhảy ra rất xa, chỉ sợ Ngọc Đế ném cho một câu sét đánh giữa trời quang như “Để Vương Mẫu ở trọ”.

Cũng may Ngọc Đế vẫn không vô lý đến mức để lão bà nhà mình ở qua đêm cùng người khác, ôm Vương Mẫu khóc đến thổ không ra hơi quay về Thiên Cung.

Ngọc Thanh Cung rốt cuộc đã được thanh tĩnh, Lý Tịnh trốn ở trong rừng trúc ló đầu ra liếc nhìn, thở phào một hơi: “Cuối cùng cũng đi rồi.”

Thiên giới cũng có bốn mùa, chỉ là tiên nhân có pháp lực, có thể chịu lạnh, chống nóng, nên không cảm nhận được biến hóa của từng mùa. Hiện tại thì khác, các đại thần, thượng tiên pháp lực đều giảm đi, nên cũng cảm nhận được nóng lạnh.

Bây giờ đang là giữa hạ, buổi tối có chút oi bức. Không có bé gái, Lý Tịnh trực tiếp cởi áo, để trần cánh tay chạy quanh sân. Lão Quân đem lò luyện đan đặt giữa sân, nắm cây tăm trúc xâu mấy thứ tươi non nướng ăn. Có măng đào được trong rừng trúc, nắm hương, bên trong thùng nhỏ bên cạnh, còn có một con cá béo phì.

“Con cá này, nhìn quen quá a.” Bạch Trạch ngồi xổm bên cạnh cầm măng trúc gặm rôm rốp rôm rốp, nghiêng đầu nhìn con cá trong thùng. Con cá này dáng vẻ rất xinh đẹp, toàn thân lấp lánh ánh sáng bạc, có vảy đỏ tạo thành hình dáng ngọn lửa, nhìn kiểu gì cũng giống cá chép giấu trong ao Bích Ba phía trước Ngọc Thanh Cung.

Lão Quân nhóm lửa xong, giờ tay mò con chép giấu ra, chuẩn bị dùng que trúc xuyên qua. “Ào ào ào”, cá chép giấu dùng sức giãy giụa, trốn khỏi tay nhỏ của Lão Quân lao ra ngoài, bồng bềnh trên không trung chốc lát, cái đuôi lớn “bộp bộp bộp” đánh vào mặt Lão Quân.

Bạch Trạch vội vàng đem con cá quất bay qua một bên, nâng mặt nhỏ bị đánh ửng đỏ của Lão Quân lên, thổi thổi.

Con chép gấm kia rơi xuống đất, đột nhiên hóa thành một tráng hán cao tám thước. Tráng hán kia lưng hùm vai gấu, mặc võ phục màu bạc, bắp thịt khắp người đều có mang, dáng vẻ vô cùng dũng mãnh. Cẩm Lý ở trước Ngọc Thanh Cung nghe Thiên Tôn giảng đạo ngàn năm, đã hóa hình thành tinh từ lâu, pháp lực không thấp.

Bạch Trạch lập tức đứng dậy, bảo hộ trước người Lão Quân. Nếu con nghiệt súc này dám động thủ, sẽ lập tức cho nó thành cá nướng.

Tráng hán kia căn bản không nhìn về bên này, ba chân bốn cẳng chạy đến phía sau Phù Lê Thiên Tôn cao có ba thước, nước mắt đầy mặt ngồi xổm xuống lôi kéo vạt áo của hắn: “Hức hức hức, Thiên Tôn cứu ta, hức hức!”

Phù Lê chậm rãi quay đầu, liếc nhìn tráng hán đang khóc thút thít kia, chìa tay nắm lấy cổ áo của nó vung lên một cái, nưong theo tiếng nước róc rách, tráng hán biến thành một con chép gấm màu bạc, bị ném tòm vào ao Bích Ba.

“Người tu đạo, nên ít ăn thịt.” Phù Lê liếc Lão Quân, cầm lấy xiên nấm hương trên lò luyện đan, cắn một miếng.

Một ngày náo loạn rồi cuộc cũng qua đi. Trăng treo giữa trời, bọn nhỏ nằm ngủ say trên tấm thảm ở giữa sân, nhưng Bạch Trạch không sao ngủ được, ngẩng đầu nhìn ánh trăng khuyết như lưỡi liềm trên bầu trời. Ánh trăng mờ tối, ánh sao sáng ngời, những ngôi sao lấp lánh di chuyển trên nền trời màu xanh đen như bảo thạch.

Bạch Trạch không hiểu tình tượng, chỉ cảm thấy những ngôi sao sáng kia xem rất vui, y đem hai tay gối sau gáy, hít sâu một hơi, nói với Phù Lê đang ngồi một bên suy nghĩ: “Trước khi tiên ma đại chiến, màn trời không phải bộ dáng thế này, khi đó trời không phân tầng, ngủ ở đâu cũng có thể nhìn thấy ánh sao. Ta nhớ khi đó, có người triển khai một loại phép thuật, có thể đem ánh sao hội tụ lại...”

Còn chưa nói dứt lời, ánh sao trong mắt bỗng nhiên giống như mưa rơi, từ chín tầng trời phía xa xa bay tới, sau đó, dường như hóa thành một đoàn đom đóm, bay lượn xung quanh, nhào tới phía bên này.

Bạch Trạch sợ hết hồn, mất một lúc mới gượng dậy được, liền thấy ánh sao rực rỡ kia hội tụ lại trên đỉnh đầu Phù Lê, lượn lơ chốc lát, lại tản ra, chậm rãi rơi quanh thân Phù Lê, bị hắn hấp thu từng chút từng chút, sau khi thu thập được một lúc, liền biến mất hết trong không trung.

Phù Lê mở mắt ra, trước mặt xuất hiện một cái đầu bự, cách quá gần, nhìn không rõ ràng lắm. Giơ tay, sờ trán Bạch Trạch lại, đem người ủa ra: “Đêm nay ánh trăng không đủ, chỉ có thể dùng ánh sao.” Tinh hoa nhật nguyệt chính là then chốt của việc tu luyện, bên trong ngôi sao chứa đựng ánh trăng tản mạn, cũng có thể sử dụng.

“Ban ngày tu luyện cũng được mà, trẻ con phải ngủ nhiều.” Bạch Trạch có chút đau lòng, làm Thiên Tôn, mặc dù tâm trí bị rút, vẫn cứ bình tĩnh thành thực hơn người khác rất nhiều, ở thời kỳ Hồng Hoang xa xôi ấy, vị này cũng dựa vào nghị lực, tu luyện thành đệ nhất tôn thần thiên giới.

Phù Lê không để ý tới Bạch Trạch nhiều lời, tự mình đem tiên lực vừa thu gom được hội tụ lại vào giữa hai lòng bàn tay, tay nhỏ bụ bẫm ngăn ngăn, lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được biến to ra, kéo dài, cuối cùng chuyển thành một đôi tay to thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng.

“Oa!” Bạch Trạch kinh ngạc trợn to hai mắt, tóm lấy đôi tay kia một cái, lật qua lật lại nhìn cẩn thận. Ngón tay này to hơn của y một chút, thon dài cân xứng, nhìn rất đẹp.

“Người có thể biến lớn rồi, những nơi khác thì sao?” Bạch Trạch hưng phấn không thôi ngồi trên đất, nhìn Phù Lê một cái.

Phù Lê mặt không cảm xúc nói: “Người muốn xem nơi nào?” JJ =)))

8. Chương 8: Tư Hồng

Ta bị Nhân Duyên Tuyền quần lấy, không đứng dậy nổi

Bạch Trạch: “...” Lời này nghe cứ là lạ, khiến y không nhận được lạnh rùng mình, lúc này mới nhận ra, Thiên Tôn có thể biến lớn đôi tay phồng chùng đã không dễ dàng, đang tạm thời giữ chức thầy, mình nên đứng lúc biểu dương mới phải. Thế là, nhanh chóng đổi sang một khuôn mặt tươi cười.

“Phù Lê, người giỏi quá nha, làm thế nào vậy?” Đôi tay Bạch Trạch đang nắm kia, dần dần co trở lại, biến thành một đôi tay nhỏ đầy thịt.

“Như lời người nói, hội tụ pháp lực vào cùng một chỗ, quả thực có thể lớn lên, nhưng thời gian hiệu lực rất ngắn.” Phù Lê làm một cái tổng kết đơn giản rõ ràng, vậy Vô Tự Thiên Thư tới, đem tâm đắc của mình ghi chép vào. Những kinh nghiệm này rất hữu dụng, nhất định phải nhớ kỹ, chuẩn bị để đối phó với lần bãi bể nương dâu sau.

Làm xong những việc này, Phù Lê vỗ vỗ đầu Bạch Trạch, y sửng sốt một chút, cúi đầu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thiên Tôn: “Sao...” Còn chưa nói dứt lời, đã thấy Tiểu Tiểu Phù Lê há mồm, ngáp một cái, con người trong trẻo nhiễm một tầng sương mù.

Hóa ra là buồn ngủ.

Từ lần trước ngủ trên mao mao của Bạch Trạch, Thiên Tôn đại nhân liền thấy thích cái loại xúc cảm này. Bạch Trạch hệ thủy, mao mao mùa hè tràn ngập hơi nước lạnh lẽo, nằm trên đó không nóng một chút nào.

Bạch Trạch nhận mệnh biến trở lại nguyên hình, nằm trên mặt đất. Phù Lê bám vào mao mao leo lên, nằm ở trên lưng Bạch Trạch, gối đầu lên đầu y, cọ cọ mặt vào mao mao.

Ngày kế, Ngọc Đế đứng giờ đem Vương Mẫu tới, ném vào vườn trẻ xong là chạy luôn, một câu cũng không nói với Bạch Trạch.

“Oa oa ——” Tiếng khóc rõ to, đem Bạch Trạch vẫn còn đang ngủ như chết giật nảy người, dựng hết cả lông, Lý Tịnh lăn xuống khỏi thảm ngọc, gượng bò lên một lúc, cấp tốc mặc quần áo vào.

“Ngoan a, không khóc.” Bạch Trạch biến thành hình người, vò đầu bứt tai xoay quanh Vương Mẫu một vòng, giơ tay đem người ôm lên. Vương Mẫu giãy giụa nhảy xuống, bám vào rào chắn trên cổng ngọc trụ Ngọc Thanh Cung không buông tay, gào khóc nhìn về hướng điện Lăng Tiêu.

“Ngọc Đế không cần người nữa, lêu lêu lêu!” Lão Quân lè lưỡi làm mặt quỷ với Vương Mẫu.

Lời này thốt ra, Vương Mẫu bỗng nhiên khóc càng kinh hơn.

“Buổi tối hần sẽ đến đón người, đừng nghe Lão Quân nói bừa.” Bạch Trạch trừng Lão Quân một cái, ra hiệu cho ông mau mau giao một viên kẹo ngọt ra để dỗ người.

Lão Quân ôm lấy hồ lô của mình, quẹt mở do dự nửa ngày, đổ ra ba viên, chọn viên bé nhất, cất hai viên còn lại vào trong, đóng chặt.

“Cho người ăn.” Lão Quân đem một viên kẹo ngọt giơ trước mặt Vương Mẫu.

“Ta không thèm...” Vương Mẫu quay đầu, đẩy đẩy tay Lão Quân.

“Ta muốn! Ta muốn!” Lý Tịnh như một cơn gió phóng vèo tới, cuỗm viên kẹo rồi chạy thẳng.

“Ai cho người!” Lão Quân lập tức đuổi theo, hai bé lại bắt đầu chạy như điên vòng quanh sân.

“Thế người muốn gì nào?” Bạch Trạch kiên nhẫn hỏi, là một thụ thú, tính tình của y luôn rất tốt, đặc biệt là khi đối mặt với các bé cưng.

“Ta muốn tướng công... Oa oa...” Vương Mẫu khóc thút thít nghẹn ngào nói. Nàng cảm thấy mình nhỏ đi, Ngọc Đế nhất định đã thay lòng, vậy mà lại không thích mây mù gài nàng sai người dột.

“Làm sao biết?” Phù Lê bay bay qua, mặt không cảm xúc nhìn Vương Mẫu.

“A?” Vương Mẫu hít hít nước mũi, ngơ ngác nhìn Phù Lê Thiên Tôn treo ngược ở trước mặt mình.

“Ngọc Đế có điểm gì khác thường?” Phù Lê chỉnh cơ thể lại, ôm cánh tay hỏi nàng. Cái vụ mây đùì gà, ngày hôm qua đã nhắc tới, lúc đó cũng chẳng thấy Vương Mẫu phản ứng gì, sáng sớm hôm nay lại khóc hăng như thế, nhất định là ngày hôm qua đã có chuyện gì xảy ra. Bọn họ tuy rằng nhỏ đi, thế nhưng trực giác của thượng thần vẫn còn, có thể làm cho Vương Mẫu khóc thành ra như này, phỏng chừng phải có dấu hiệu đặc biệt gì.

Vương Mẫu khẽ cắn răng: “Còn không phải là tại Cửu Vĩ Hồ Tiên kia sao!” Có một con cáo chín đuôi, gần đây tu luyện thành tiên, bởi vì múa hay nhảy đẹp, được Ngọc Đế giữ lại điện Lăng Tiêu làm vũ tiên. Cái con hồ ly kia vẫn luôn tuân thủ bổn phận nghiêm ngặt, đối với Ngọc Đế phi thường kính trọng, tối ngày hôm qua lại không hiểu vì sao, đột nhiên liếc mắt đưa tình với Ngọc Đế.

“Cung nghênh Ngọc Đế hồi cung.” Vũ tiên Cửu Vĩ Hồ cúi người quỳ lạy, Ngọc Đế kêu đứng lên, nàng liền đứng dậy, kín đáo ngẩng đầu, một đôi mắt to linh động như muốn nói lại thôi.

Ngọc Đế ngơ ngác, tựa hồ có hơi bị mê hoặc.

Cửu Vĩ Hồ cười lui xuống, lúc sắp đi, lại chớp chớp mắt nhìn Ngọc Đế.

Ngọc Đế lại ngơ ngẩn, sau đó vẫy vẫy đầu.

“Người nói xem, hẳn có phải thay lòng rồi không?” Vương Mẫu khóc sụt sùi hỏi.

Bạch Trạch vội ho một tiếng: “Ta cảm thấy không đến mức đó...” Trăm ngàn năm qua, có mỹ nhân gì mà Ngọc Đế chưa từng thấy, Cửu Vĩ Hồ dù đẹp, thì cũng chỉ đến thế mà thôi. Ngọc Đế tuy rằng nhân phẩm không ra gì, nhưng lấy sự hiểu biết của y đối với Ngọc Đế, tên kia còn chưa bỉ ổi đến mức làm ra mấy hành động ve vãn người khác ở ngay trước mặt chính thê.

“Oa oa oa...” Vương Mẫu vẫn cứ khóc không ngừng, Bạch Trạch hết cách, đành trước hết gác lại chuyện Cửu Vĩ Hồ, tính mang Vương Mẫu đi tìm Nguyệt Lão.

“Chúng ta tìm Nguyệt Lão xin đoạn tơ hồng, đem người và Ngọc Đế buộc cùng nhau.” Bạch Trạch dỗ dành Vương Mẫu. Tơ hồng của Nguyệt Lão, tên là Nhân Duyên Tuyến, có thể quyết định nhân duyên thiên hạ, phạm là hai người bị tơ hồng buộc vào nhau, chính là người có duyên, chỉ cần tơ hồng không đứt, là có thể ân ân ái ái đến bạc đầu giai lão.

Vương Mẫu nghe thấy lời này, bỗng chốc không khóc nữa, gật đầu vươn tay bám vào cổ Bạch Trạch, muốn ôm một cái. Bạch Trạch khom người đem Vương Mẫu ôm lấy, mấy nhóc con khác ở trong sân nghe thấy y muốn tới Nguyệt Hạ Tiên Cung, lập tức ồn ào đòi đi cùng.

“Không được.” Bạch Trạch chẳng thèm nghĩ ngợi từ chối ngay lập tức, bên trong Nguyệt Hạ Tiên Cung chứa đầy tượng đất tượng trưng cho người phạm, hai tượng đất tơ hồng nối nhau, chính là đem nhân duyên của hai người đó trói chặt. Lão Quân và Lý Tịnh là hai tiểu quỷ nghịch ngợm, sau khi tới đó không biết còn định quậy kiêu gì, vạn nhất làm loạn tơ hồng của người ta hoặc làm đổ tượng đất, lúc đấy đại họa.

“Ta đi cùng người.” Phù Lê Thiên Tôn đột nhiên mở miệng.

Bạch Trạch nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Phù Lê một cái, không lẽ Thiên Tôn đã nhận ra được vấn đề gì? Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Bạch Trạch liền gật đầu đồng ý, mang theo hai bé đậu đỏ hướng về phía Nguyệt Hạ Tiên Cung mà đi.

Mấy ngày không ra đến ngoài, Bạch Trạch cảm thấy bầu không khí trên thiên giới hình như có hơi quỷ dị.

“Chíp ——” Một tiếng phượng hét rõ to cắt ngang trời cao. Bạch Trạch ngẩng đầu, thấy một con phượng hoàng bay qua trên đỉnh đầu, lông chim màu đỏ tươi che kín cả bầu trời, cánh chim chẳng khác nào đám mây, bay qua chỗ nào, mây trắng đều bị lửa đốt, biến thành một mảng đỏ sẫm. Con hỏa phượng duy nhất tam giới, cũng chính là Phượng Vương.

Theo sát phía sau Phượng Vương, là một con khổng tước màu sắc sặc sỡ, con khổng tước kia tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã vòng tới trước mặt Phượng Vương, nhanh nhẹn khởi vũ, sau đó, chậm rãi khoe ra lông đuôi cực kỳ xinh đẹp lộng lẫy.

“Thanh Diệu Tiên Quân, đây là đang... xòe đuôi?” Thiên Lý Nhân đang đứng tấm nắn ở Nam Thiên Môn, xoa xoa mắt của mình.

“Phượng Vương là hùng diệu đúng chứ?” Thuận Phong Nhĩ há to miệng: “Thanh Diệu cũng là... hùng diệu đúng không...” (chim trống)

“Thối đời ngày nay!” Ngồi uống rượu phía sau bọn họ, Cự Linh Thần thở dài, bây giờ thiên đình càng ngày càng loạn.

Bạch Trạch cũng rất là kinh ngạc, y nhớ rằng Phượng Vương đã sớm có người trong lòng, nhưng tuyệt đối không phải là con khổng tước trống này. Phượng là vương của bách diệu, Thanh Diệu tuy rằng là tiên cấp cao, nhưng vẫn thuộc quyền cai quản của Phượng Vương, dám to gan đi khiêu khích vương giả, này thực sự là... can đảm lắm.

Phượng Vương nhìn thấy khổng tước xòe đuôi, quả nhiên sững sốt, bay vòng quanh tại chỗ trong chốc lát, bỗng nhiên, phun ra một ngọn lửa.

“Quác quá!” Khổng tước bị đốt quang quát kêu loạn, cuống quýt thu lại lông đuôi trốn về một phía, lúc này, Phượng Vương đã bay đến trước mặt nó, há mỏ mổ liên tục.

“Quác quá quá!” Khổng tước kêu càng thảm hơn, Phượng Vương mổ nó không chút lưu tình, dùng phương pháp nguyên thủy nhất của loài chim, nhổ mao mao trên đầu mà nó kêu ngạo nhất, làm cho nó ngậm mỏ.

Bạch Trạch thu hồi tầm mắt, lắc lắc đầu, ôm Vương Mẫu, dắt Phù Lê xoay người rời đi. Phù Lê vươn tay, đón được một sợi lông khổng tước rơi xuống, đủ mọi màu sắc trông rất đẹp, tiện tay cất vào trong ống áo.

“Ồ? Bạch Trạch Thần Quân ôm ai vậy?” Cự Linh Thần nhìn thấy Bạch Trạch dáng vẻ tay xách nách mang, rất là hiếu kỳ, quay đầu qua bên kia hỏi mật thám Thiên Lý Nhân.

“Này...” Thiên Lý Nhân trộm liếc Bạch Trạch một cái, rất muốn nói đôi ba câu, nhưng cái gì cũng không thể nói, đối mặt với cặp mắt to như chuông đồng của Cự Linh Thần, nín đến đỏ cả mặt. Cũng may da mặt hắn vốn màu đỏ tím, có đỏ nữa cũng không bị nhận ra.

Thế nhưng, có chuyện để buồn mà không thể nói, thực sự là... quá ngọt ngào.

Bạch Trạch nào cảm nhận được sự ngọt ngào của Thiên Lý Nhân, y đang bị những gì tai nghe mắt thấy trên dọc đường đi dọa đến ngây người. Bách Hoa Tiên Tử kêu ngạo thế mà lại liếc mắt đưa tình với kẻ suốt ngày quấy rối nàng – Thanh Trùng Đại Tiên, thần hạc của Nam Cực Tiên Ông đuổi theo kim điêu nhà Thái Bạch Kim Tinh múa diệu cầu hoan... Thiên giới, thực sự có chút không bình thường nha...

Bạch Trạch và Phù Lê nhìn nhau một lúc, y đã hiểu vấn đề nằm ở chỗ nào rồi. Bạch Trạch cười lên mây, mang theo Phù Lê nhanh chóng bay về phía Nguyệt Hạ Tiên Cung.

Nguyệt Hạ Tiên Cung, ở ngay phía dưới Nguyệt Cung, quanh năm tiên vụ lượn lờ, rất là mỹ lệ. Trong cung dùng đá bạch ngọc trơn bóng làm trụ, cửu thiên tuyết sa làm rèm, trong ao giữa sân nở đầy Tịch Đế Liên. (tình vợ chồng mặn nồng như hai đóa sen mọc cùng một gốc)

Vương Mẫu đến được Nguyệt Hạ Tiên Cung, liền giẫy giụa muốn xuống, bước chân ngần nhỏ chạy vào phía trong phòng: “Nguyệt Lão, Nguyệt Lão, nhanh cho ta một sợi tơ hồng!”

“Hi hi, ngươi muốn tơ hồng sao, chờ!” Phía sau tầng tầng lụa trắng, nương theo âm thanh chuông gió lạnh lạnh, có một giọng nói mềm mại non nớt truyền ra.

Bạch Trạch trong lòng cảm thấy nặng nề, xem ra đã đoán đúng rồi, Nguyệt Lão cũng nhỏ đi.

Phù Lê dừng lại ở chiếc cầu gỗ trên ao, nhìn chằm chằm một đóa Tịch Đế Liên, khom lưng, tiện tay ngắt lấy, đứng thẳng lên... Bởi vì đầu to cơ thể nhỏ, mất thăng bằng, lao về phía mặt nước.

Bạch Trạch nhanh tay lẹ mắt túm được người, ôm vào trong ngực, nhanh chân chạy về phía bên trong. Vén lên tầng tầng rèm che, bỗng dưng có chút hoa mắt. Trên mặt đất bốn phương tám hướng toàn người đất, vô số tơ hồng quấn xung quanh, nhìn cẩn thận, có rất nhiều người hoàn toàn không liên quan với nhau bị kéo đến cùng một chỗ.

Có vương công đại thần cạnh đáng cử ngũ chí tôn, có lão nông làm ruộng với thiên kim tiểu thư, có thanh niên tuấn kiệt bên đại hán bán thịt... Thậm chí còn có cái kiểu gà trống và thiên nga cái, bạch xà cùng thư sinh, rồi thì mấy bức tượng đất đồng thời bị trời chung một chỗ, đúng thật là tạo nghiệt duyên không ngừng.

Mà Nguyệt Lão, thì đã biến thành bé con cao ba thước, tóc trên đầu tuyết trắng cùng khuôn mặt tròn nhỏ nhắn vô cùng, chân tay bị một đồng tơ hồng quấn lấy, liên tục té ngã.

“Cho ta! Nhanh cho ta!” Vương Mẫu ngồi bên cạnh Nguyệt Lão, đưa tay muốn lấy sợi tơ hồng trong tay ông.

“Cho người cho người, ta buộc cho người!” Nguyệt Lão cười hì hì giơ tay lên, đem một sợi tơ hồng quấn lên đầu Vương Mẫu, cột thành một bím tóc ở đỉnh đầu.

“Như vậy không được, mau ra đây, buộc bừa Nhân Duyên Tuyền, nhân gian sẽ đại loạn đó.” Bạch Trạch vội vàng đem Vương Mẫu bế lên, tay còn lại ôm Nguyệt Lão.

Nguyệt Lão vươn tay muốn bế, Bạch Trạch cố hết sức, nhưng lại bị kéo đến lão đảo một cái, suýt nữa ngã vào một đồng đất sét trên mặt đất, nhanh chóng triển khai pháp lực, bay bổng bồng lên trên, lúc này mới may mắn thoát khỏi gay go.

“Ta bị Nhân Duyên Tuyền quấn lấy, không đứng dậy nổi.” Tiểu Tiểu Nguyệt Lão vẻ mặt rầu rĩ, nhưng mà đôi mắt to lại chẳng nhìn ra chút buồn phiền nào, còn hứng trí bồng bồng buộc một đầu tơ hồng lên cổ tay Bạch Trạch.

“Đừng nghịch!” Bạch Trạch vẫy vẫy tay, muốn đem tơ hồng lắc rơi, lúc này Phù Lê đột nhiên bay đến, bóp nát Tịch Đế Liên trong tay, bông sen như được chạm trổ từ ngọc kia bỗng đứng võ vụn, vung về phía khuôn mặt Nguyệt Lão, tơ hồng quấn quanh người ông liền tự mình rơi ra.

“Oa, có thể chạy rồi!” Nguyệt Lão thoát khỏi bao vây, nhất thời hưng phấn không thôi, nhỏ đi rồi, trí nhớ liền không tốt, sao lại quên mất phương pháp này chứ. Giành được tự do, Nguyệt Lão vui vẻ chạy quanh người Thiên Tôn một vòng, nhưng quên rằng trong tay mình còn cầm một sợi tơ hồng, sợi tơ kia nhanh chóng đem Thiên Tôn trói chặt. Sau khi quấn đủ một vòng, tơ hồng biến mất trong nháy mắt. nguyệt lão good job =)))

—— Tiểu kịch trường:

Bạch Trạch: Cuộc đời thú mấy ngàn năm chung quy cũng cảm thấy cô đơn.

Nguyệt Lão: Không phải sợ, Nguyệt Lão giúp người nối tơ hồng.

Thiên Lý Nhân: Cung cấp tượng đất sinh động để tham khảo.

Thuận Phong Nhĩ: Cập nhật chi tiết chân thực hàng năm.

Nguyệt Lão: Tơ hồng Nguyệt Lão, bạn đồng hành đáng tin của mọi người.

9. Chương 9: Mỹ Nhân

Mỹ nhân kia đang ngồi xếp bằng, tựa người vào Bạch Trạch

“Nha, thôi xong!” Nguyệt Lão phát hiện mình sắp gặp họa, nhanh chóng chạy đến trốn phía sau Vương Mẫu. Một đầu khác của tơ hồng, chính là đang ở trên cổ tay Bạch Trạch...

Mặt Bạch Trạch bỗng chốc đỏ hết lên, ngẩng đầu nhìn Tiểu Tiểu Thiên Tôn mặt không có lấy một chút cảm xúc, đem pháp lực tụ hội vào hai mắt, là có thể thấy rõ đường nhân duyên của bọn họ lúc này đang sáng lên lấp lánh. Không riêng gì hai người họ, các vị thần tiên khác trên thiên giới chỉ cần làm thế, cũng sẽ nhìn thấy được. Lần này quá mất mặt rồi.

Trước đây Thiên Lý Nhân nói năng linh tinh, rằng y và Bệ Ngạn có quan hệ thì cũng thôi, nhưng bây giờ lại cùng Thiên Tôn lộ liễu kết dây tơ hồng, Bạch Trạch lúng túng đến mức thiếu điều tìm một cái hố để chui vào.

Phù Lê đúng thật là không có phản ứng gì, đại khái tâm trí bị teo thành bé con, nên không thể chân chính lý giải nội tâm dậy sóng lúc này của Bạch Trạch.

“Nghịch duyên không rõ, nguy hại muôn dân, nhiệm vụ khẩn cấp, giải đường nhân duyên.” Phù Lê chỉ chỉ mở tờ hồng ngỗng ngang kia, trong đó còn nổi cả vào tượng thần Ngọc Đế, chửi trách Ngọc Đế sẽ liếc mắt đưa tình với Cửu Vĩ Hồ.

“Cái này phải tháo gỡ thế nào? Cắt bỏ à?” Bạch Trạch kéo kéo tơ trên đất, bên trong sợi tơ màu đỏ mang theo một luồng sức mạnh huyền diệu, mặc cho y kéo mãi gặm cắn, đều không có tí dấu hiệu nào sắp đứt.

“Nhân Duyên Tuyến là do sức mạnh nhân duyên điều khiển, không bị vật bên ngoài quấy nhiễu, là một luồng sức mạnh vô hình, giống như Tam Muội Chân Hỏa cháy bất tận.” Phù Lê lấy thiên thư ra lật qua lật lại, đem ghi chép có liên quan đến Nhân Duyên Tuyến đọc cho Bạch Trạch nghe.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Bạch Trạch ngồi rầu rĩ dưới đất, là con thú nhân ái và rất có lòng trách nhiệm, y không thể đứng nhìn nhân gian, thiên giới cứ loạn lên như thế. Bây giờ cả Ngọc Đế cũng chịu ảnh hưởng, có tìm cũng vô ích.

Nguyên cả đám phiến muộn trở về Ngọc Thanh Cung, trên đường lại gặp phải hai huynh đệ Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ.

Ánh mắt Bạch Trạch sáng lên, tóm ngay lấy Thiên Lý Nhân: “Có chuyện này muốn hỏi người, người biết cách nào hóa giải Nhân Duyên Tuyến không?” Làm một mặt thám trên trời dưới đất không gì không biết, hẳn khẳng định là sẽ biết.

Thiên Lý Nhân sững sờ, liếc nhìn Bạch Trạch từ trên xuống dưới một lần, đột nhiên kinh ngạc hét một tiếng, liên tục lùi về sau ba bước, vừa chỉ chỉ Bạch Trạch, vừa chỉ chỉ Phù Lê bên cạnh.

“Sao thế?” Thuận Phong Nhĩ vỗ huynh đệ nhà mình một phát.

“Thối đời ngày nay, thối đời ngày nay a!” Thiên Lý Nhân vô cùng đau đớn nói: “Ta đã bảo sao người lại nhận cục diện rối rắm này, hóa ra là có tâm tư. Thế nhưng Thiên Tôn hiện tại bé vậy, người cũng ra tay được?”

Bạch Trạch nắm chặt tay thành quyền, đặc biệt muốn đánh hấn một trận. Người trên tiên giới coi trọng đạo lý tự nhiên, mọi việc thuận theo tâm nguyện, vì thế, Bạch Trạch cũng như vậy, liền ra tay ngay.

“Ấu ấu, đừng đánh, ta sai rồi, ta sai rồi!” Thiên Lý Nhân bị đánh cho sững đầy cục, ôm đầu chạy tán loạn.

Sau một nén nhang, Thiên Lý Nhân nước mắt đầy mặt ngồi xổm trong góc ôm đầu: “Trên đảo Đoạn Tràng ở Nam Hải, có một khối Giải Duyên Thạch, dùng tảng đá đó mài thành bột, rắc lên trên tượng đất, là có thể tháo gỡ được Nhân Duyên Tuyến.”

Dùng bột đá bao quanh tượng đất, liền có thể đem tâm làm từ bùn biến thành tâm sắt đá, nhân duyên của hai người này cũng đã đến cuối đường. Thuyết pháp này Bạch Trạch đã từng nghe thấy, như vậy là thật rồi, nói cảm ơn với Thiên Lý Nhân, dắt mấy bé con hấp tấp rời đi.

“Giải Duyên Thạch có thể tháo gỡ nhân duyên tượng đất, nhưng không hóa giải được liên kết trên người tiên nhân a.” Thuận Phong Nhĩ vỗ đầu.

Thiên Lý Nhân hừ một tiếng, con thú ngu xuẩn kia đâu có hỏi, hẳn không thèm nói đó! Đá huynh đệ nhà mình một phát: “Người lắm mồm thế.”

Bạch Trạch đem bọn nhỏ giao cho Phù Lê trông giữ, còn mình gọi Na Tra cùng đi Nam Hải tìm đá giải duyên.

Địa bàn Tứ Hải, Na Tra chạy nhảy thuần thục nhất, mà nó còn có Phong Hỏa Luân, bớt được việc tiêu hao tiên lực khi đi mây cưỡi gió. Na Tra từ trước đến giờ luôn rất có nghĩa khí, lập tức đồng ý ngay. Bạch Trạch biến thành một cục lông tròn bằng bàn tay, bám vào trên vai Na Tra, Na Tra giẫm lên Phong Hỏa Luân, đi thẳng đến Nam Hải.

Biển rộng mênh mông, đảo Đoạn Tràng tách biệt, chu vi lại chỉ vài chục trượng, thực sự rất khó tìm. Cũng may Na Tra có nhiều bằng hữu ở khắp bốn biển, vung tay lên, đem Hồn Thiên Lãng vói vào trong nước

biển, tiện thể khuấy một cái, mặt biển gió êm sóng lặng, bỗng nhiên cuộn lên cơn sóng thần. Không lâu sau, một con rồng màu đỏ tươi vọt ra, rất chi là mắt hứng nói: “Người nơi nào đến đây gây sóng gió?”

“Na Tra đến đây, quấy rầy điện hạ rồi!” Na Tra cao giọng nói. Nguyên lai, con rồng màu đỏ nổi lên này, chính là con trưởng của Nam Hải Long Vương – Ngao Thần.

Ngao Thần vừa nhìn thấy là Na Tra, bỗng nhiên sợ đến run rẩy một cái, cảm thấy lưng có chút đau, vội đuôi bay tới trước mặt Na Tra: “Hóa ra là Tam Thái Tử, đến có việc?”

“Hỏi người một nơi, trên biển Nam Hải có hòn đảo nào tên là Đoạn Tràng không?” Na Tra hất cằm lên, nó cùng người Ngao gia quan hệ không ra sao, nhưng mà hỏi đường thì vẫn được.

“Vị này là?” Ngao Thần vốn không muốn trả lời, nhưng lại sợ bị đánh, con người xoay chuyển, nhìn thấy cục lông tròn trên vai Na Tra.

Bạch Trạch ngáp một cái, vẩy vẩy đầu, vốn không muốn nói chuyện, thế nhưng bị nhìn thấy thì phải đi ra chào hỏi, liền biến thành kích cỡ hình thú lúc bình thường, vỗ Ngao Thần một móng: “Đã lâu không gặp.”

Rồng bị đập lảo đảo một cái, thấy rõ là Bạch Trạch, giọng điệu nhất thời khá hơn nhiều: “Hóa ra là Thần Quân, hai vị tìm đảo Đoạn Tràng chắc hẳn là vì có công chuyện, thế nhưng biển này mệnh mông không dễ tìm, chi bằng để ta đi cùng hai vị.”

Bất ngờ có xe ngựa, hai người dĩ nhiên là vui vẻ đáp ứng, Na Tra thu hồi Phong Hỏa Luân, nhảy lên đầu rồng, nắm lấy hai cái sừng, hưng phấn hô lên: “Đi!”

Ngao Thần trợn trắng mắt, chờ Bạch Trạch đi lên. Bạch Trạch dùng nguyên hình nhảy tới, ôm lấy mình rồng trơn tuột. Lần này Ngao Thần trợn trắng mắt thật luôn, nguyên hình của Bạch Trạch, quá nặng.

Hì hục công hai tên này bay đến đảo Đoạn Tràng, Ngao Thần liền phì phò một tiếng chui vào trong biển, không có đi cùng nữa.

“Còn chưa nói cảm ơn với hần mà...” Bạch Trạch gơ móng lên, gãi gãi đầu.

“Đừng để ý tới hần, chúng ta đi tìm Giải Duyên Thạch.” Na Tra khôi phục lại trạng thái làm việc, kéo Bạch Trạch đi về phía giữa đảo.

Trong biển, một con rồng màu đỏ đang chìm vào trong đáy nước. Vài con sa ngư (cá mập) đi ngang qua, rất là hiếu kỳ.

“Đại ca, bên kia có một con cá trạch bị, chúng ta đi găm mấy miếng ha?” Sa ngư đệ đệ hưng phấn nói.

“Người ngốc quá, đó là con rồng.” Sa ngư huynh trưởng quát cho đệ đệ một cái đuôi.

“Xác rồng nha!” Sa ngư đệ đệ hai mắt sáng lên: “Thứ đó ăn ngon không?”

Ngao Thần mệt mỏi đang bị tê liệt liếc mấy kẻ ngu si kia một cái, không muốn để ý tới bọn nó. Hần hiện tại chỉ muốn tự do ngâm người trong biển ngủ một hồi, ai cũng đừng đến làm phiền hần.

Vậy nên, chờ đến khi Ngao Thần tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một cái nỗi thiết lớn, xung quanh có vài con sa ngư tinh hóa thành hình người... chảy nước miếng.

Bạch Trạch không biết Ngao Thần đang phải trải qua những gì, rất nhanh đã tìm được Giải Duyên Thạch trong truyền thuyết. Tầng đá này cao một trượng, giống như một tấm bia, trên có bốn chữ lớn “Nhân duyên kết thúc”.

Truyền thuyết kể rằng nam nữ trong thế gian, nếu như bị tình cảm ràng buộc, chỉ cần tìm được khối đá Giải Duyên Thạch này, ở phía trên khắc tên đối phương xuống, là có thể từ nay biến thành người dưng, ba kiếp không cùng kết duyên.

“Kỳ thực, con người bất quá cũng là do hai khí tiên ma hóa thành, nhân duyên là sức mạnh đẹp đến tinh khiết của thế gian, gặp phải năng lượng hỗn tạp này, tự nhiên cũng sẽ đứt đoạn.” Cuồng tu luyện, Na Tra dùng quan điểm chuyên nghiệp giảng giải một phen, tiện tay cầm Vòng Càn Khôn gõ rưng một tảng đá, nhét vào trong tay Bạch Trạch.

“Gào ——” Ngay lúc này, kèm theo một tiếng gào thét bén nhọn, là đất rung núi chuyển, một con quái vật mình dài từ trong nền đất chui ra, cả người mang theo kim diễm (ngọn lửa màu vàng), có tám trảo giống rồng, há ra cái miệng lớn như chậu máu gào thét về phía hai người.

“Nguy rồi, Bát Trảo Hỏa Ly!” Na Tra nhanh chóng kéo Bạch Trạch lui về phía sau, Bát Trảo Hỏa Ly chính là thượng cổ hung thú, trước khi tiên ma đại chiến, vẫn luôn ở Nam Hải làm điều ác, năm đó bị thượng thần đánh bại, cho rằng nó đã sớm chết, không nghĩ tới là trốn ở chỗ này, thủ hộ Giải Duyên Thạch!

“Con hung thú này khủng vô cùng, miễn cưỡng đối phó thực sự không có lợi, chúng ta đi nhanh lên.” Bạch Trạch cố gắng kéo Na Tra đang định nghe chiến rồi đi, cái tên này đã nhiều năm như vậy rồi không ra ngoài làm điều ác, vậy thì chung quanh đây chắc hẳn là có phong ấn, chỉ cần rời khỏi chỗ này là được.

“Gào ——” Không đợi hai người tránh đi, cái con Bát Trảo Hỏa Ly kia đã phun ra lốc xoáy lửa, hình dạng vượn xoắn lao về phía hai người.

Na Tra há mồm, đem ngọn lửa kia nuốt chửng, sau đó phun ngược lại vào hung thú.

“Oe ——” Phun lửa xong, Na Tra đột nhiên quỳ xuống đất nôn mửa.

“Na Tra, ngươi sao thế?” Bạch Trạch sợ hết hồn, mau chóng đỡ nó lên, Na Tra nôn đến không nói ra lời.

Bát Trảo Hỏa Ly dễ dàng nuốt chửng hết ngọn lửa, sau đó há cái miệng lớn như chậu máu bổ nhào tới chỗ hai người. Bạch Trạch chỉ là thú phụ trợ điềm lành, pháp lực của y căn bản là không dùng để đánh nhau được, dưới tình thế cấp bách, nhắc tay vung lên, sử dụng chiêu ‘Thể Hồ Quán Đỉnh’. (đội nước lên đầu =))

NOTE: Thể hồ là bờ được tinh luyện từ sữa bò, ở dạng đặc sánh. Thể Hồ Quán Đỉnh thường dùng để ví von việc ‘truyền thụ trí tuệ’ hoặc ‘tâm trí yên tĩnh’. Đây là lý do vì sao người tu luyện thường ngồi thiền dưới thác nước.

Chiêu Thể Hồ Quán Đỉnh này vốn để dùng phụ trợ khai sáng cho người hoặc thú, làm cho mở mang đầu óc. Y dựa vào việc cả hai đều là thú, nên có ý định thương lượng một chút, hy vọng có thể cùng Bát Trảo Hỏa Ly nói chuyện vui vẻ.

Sương mù khói trắng mờ mịt từ giữa hai tay thon dài tản ra, hóa thành một cột nước hư hư thực thực, đội thẳng xuống người hung thú.

“Xi ——” Tiên lực hệ thủy đựng phải kim diễm quanh thân Bát Trảo Hỏa Ly, phát ra tiếng nước bốc hơi, sau đó, cảnh tượng bốn phía đột nhiên thay đổi. Bầu trời một mảng huyết sắc, đại địa rạn nứt, người, ma, yêu... máu chảy thành sông. Một đạo kim diễm đánh úp về phía Bạch Trạch, y bị thương nặng khó có thể đứng dậy, mắt thấy sắp phải tiêu vong, đột nhiên, trước mặt hiện ra ánh sáng xanh mông lung, một vị mỹ nhân mặc tiên y thanh ngọc trên người, che ở trước mặt y.

Tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy nửa gò má, nhưng Bạch Trạch có thể xác định, người kia cực kỳ đẹp.

Cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên sụp đổ, màu máu, cảnh chém giết biến mất vô tung, vẫn là đảo nhỏ yên lặng kia, trong tay Bạch Trạch cầm một tảng đá, bên cạnh là Na Tra quỳ nôn đến xanh cả mặt.

“Bát Trảo Hỏa Ly đâu?” Bạch Trạch nhìn bốn phía.

“Chiêu Thể Hồ Quán Đỉnh kia của ngươi không biết làm cho nó nhớ ra cái gì, đem chính mình dọa chạy mất rồi.” Na Tra yếu ớt đứng lên.

Cảnh tượng kia là cuộc đại chiến tiên ma năm đó, ‘Thể Hồ Quán Đỉnh’ nhắc nó nhớ tới người phong ấn mình lúc trước, đồng thời cũng làm cho Bạch Trạch nhìn thấy một chút ký ức bị khuyết thiếu. Cái người cứu mình kia, hóa ra mặc thanh y à?

“Vừa nãy ngươi sao thế?” Bạch Trạch nhìn Na Tra suy yếu, liền biến thành nguyên hình công nó quay lại thiên đình.

“Cái con hung thú kia chắc chắn hơn một nghìn năm rồi không súc miệng, phun ra lửa toàn mùi phân.” Na Tra nói, lại muốn ói ra.

“Đừng nói nữa, ta cũng muốn nôn.” Bạch Trạch vầy vầy đầu, nhanh chóng trở về thiên đình.

Để Lão Quân đem đá giải duyên mài thành bột, rắc lên tượng đất trong Nguyệt Hạ Tiên Cung, tơ hồng chẳng chịt vướng víu trên đó liền dần dần biến mất.

Bạch Trạch thở ra một hơi, giơ cổ tay mình lên nhìn, tơ hồng của y và Thiên Tôn, cũng...

Còn chưa giải được!

Thiên Lý Nhân tỏ vẻ thương lắm mà không giúp gì được: “Cái của người, chỉ đành chờ Nguyệt Lão khôi phục lại pháp lực mới có thể giải được.”

Bạch Trạch rầu rĩ không vui trở lại Ngọc Thanh Cung, vừa vận dụng phải Ngọc Đế tới đón tức phụ, nhất thời có chút chột dạ. Hôm nay đã tới thời gian Ngọc Đế đến kiểm tra thành quả dạy học, nhưng hai ngày vừa rồi y cứ vội vàng lo chuyện Nhân Duyên Tuyền, quên luôn chuyện này.

“Người làm rất tốt!” Ngọc Đế một tay ôm Vương Mẫu, một tay vỗ vỗ vai Bạch Trạch: “Nghịch duyên ảnh hưởng đến thể nhân, phá hỏng tâm can, nếu vẫn chưa bị diệt trừ, sẽ gieo rắc tai họa vô tận. Trầm biết ngay, để người làm chức này, không thể thích hợp hơn.”

Bạch Trạch cười gượng hai tiếng, thâm nghĩ —— nói êm tai quá ha, giải quyết hộ người hoa đào Cửu Vĩ Hồ cho nên mới tới cảm ơn ta đúng chứ?

Mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, nói chung thì Ngọc Đế đã thừa nhận công trạng lần này của Bạch Trạch rồi, thưởng cho y một món thần khí, chén bạch ngọc óng ánh long lanh.

“Vật này tên là Yêu Nguyệt (đón trăng), có tác dụng thu thập ánh trăng gấp trăm lần việc tĩnh tọa, trên trời dưới đất chỉ có một cái này, không được làm hỏng.” Ngọc Đế có chút không nỡ đem chén ngọc để vào trong tay Bạch Trạch, lại lưu luyến liếc mắt nhìn, cũng không quay đầu lại, ôm tức phụ nhà mình rời đi.

Buổi tối, Bạch Trạch biến về nguyên hình, nằm bò trong sân, dùng chóp mũi đẩy đẩy Yêu Nguyệt ở trước mặt. Cái việc ngốc hề hề như nâng chén đón ánh trăng này y không làm được, nghiêng đầu nhìn nhìn, cũng chẳng thấy được chén này có chỗ nào hiếm lạ, phỏng chừng Ngọc Đế lại qua loa với mình.

Ngáp một cái, cắn cắn vành chén, Bạch Trạch nhìn Lão Quân và Lý Tịnh ngủ trên thảm ngọc, lại nhìn Phù Lê dựa trên người mình cùng với Nguyệt Lão ôm đuôi mình tết mao mao, an tâm mà nhắm chặt mắt lại.

Ánh trăng sáng như gương, từng điểm từng điểm hội tụ về phía Yêu Nguyệt, giống như bị cái chén ngọc mà Bạch Trạch đang gặm đến chảy nước miếng, nuốt vào.

Ngay lúc tất cả mọi người đều không chú ý tới, Nhân Duyên Tuyền của Phù Lê cùng Bạch Trạch bắt đầu lập lòe lúc sáng lúc tối liên tục. Ánh trăng long lanh trong suốt, theo tơ hồng, tràn hết vào trong cơ thể nho nhỏ của bé con.

Phù Lê chậm rãi mở mắt, xòe hai tay ra, móng nhỏ đầy thịt dần dần kéo dài ra, lần này không chỉ ngừng lại trên hai tay, theo sau còn có cánh tay, bờ vai...

Trước sân Ngọc Thanh Cung, nơi minh nguyệt hội tụ, một người mặc tiên bào thanh sắc tay áo rộng, đầu đội thông thiên quan ngọc bích, mắt kiếm mây sao, môi mỏng hơi mím, quả thực là mi mục như họa, tuấn lãng phi phàm. Nếu như Bạch Trạch còn thức, chắc chắn hô to một tiếng mỹ nhân! Giờ đây, mỹ nhân kia đang ngồi khoanh chân, tựa trên người Bạch Trạch, đắm chiêu nhìn y.

Mà Bạch Trạch vẫn không hề hay biết gì, chỉ chẹp chẹp nước miếng, say sưa mộng đẹp.

—— Tiểu kịch trường:

Bạch Trạch: Nghe bảo râu tóc bạc trắng cơ mà?

Phù Lê: Cuộc đời thần tiên mấy ngàn năm chung quy cũng cảm thấy cô đơn.

Bạch Trạch: Nói tiếng người.

Phù Lê: Bản tọa muốn yêu đương, đổi tạo hình.

Bạch Trạch: ...

10. Chương 10: Bàn Đào

Có sâu trong đào, bản tọa không ăn

Phù Lê nhìn tơ hồng trên tay, lại nhìn ánh trăng thông qua Yêu Nguyệt trần không ngừng vào cơ thể Bạch Trạch, đại khái biết chuyện gì xảy ra rồi. Bạch Trạch chính là thượng cổ thần thú, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt là một loại bản năng, không giống như bọn họ, dùng hình dáng con người tu luyện thành tiên nhân, hấp thu chậm chậm.

Tơ hồng Nguyệt Lão, đem thân thể và linh hồn của hai người trói cùng nhau, nên sẽ đem ánh trăng Bạch Trạch hấp thu được đều chuyển đến trên người Thiên Tôn. Biến thành dáng vẻ thanh niên, không còn cao ba thước lại đuối sức như trước, trong mắt Phù Lê lộ chút ý cười, giơ tay, xoa xoa đầu bự của Bạch Trạch.

Hôm sau, mặt trời chiếu vào thân thể lông xù của Bạch Trạch, đem mao mao sấy đến vô cùng mềm mại. Ánh sáng chói mắt, quấy rầy mộng đẹp. Bạch Trạch mở to đôi mắt màu hổ phách, chep miệng một cái nói rằng: “Ta tối hôm qua, mơ thấy một mỹ nhân.”

“Mỹ nhân thế nào?” Nguyệt Lão ngủ ở trên người y, ló đầu từ bên trong mao mao nhìn ra.

“À, ta cũng không nhớ rõ, chính là mỹ nhân rất đẹp mắt...” Bạch Trạch nhìn chung quanh, thấy Phù Lê vẻ mặt rất ư bình tĩnh nhìn mình, vóc dáng vẫn chỉ cao có ba thước, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ không chút biểu cảm, mắt nhìn trừng trừng, khiến y phải đem nửa câu sau nuốt xuống. Mỹ nhân kia mặc một bộ trường bào tay áo rộng màu xanh...

Bạch Trạch biến thành hình người, đi làm đồ ăn cho bọn nhỏ.

Pháp lực giảm xuống, thân thể những bé con này sẽ dần dần mất sức, cần ăn một chút gì đó để duy trì thể lực. Bạch Trạch tìm trong suối lạnh một loại gạo, ở thác nước Tinh Tử mò vài con cá nhỏ, lại cầm thêm cây măng các bé con đào được trong rừng trúc, nấu cháo cho mọi người ăn.

Nguyên liệu nấu ăn trên thiên giới không nhiều, các tiên nhân không cần thức ăn, ngày thường cũng chỉ nhấp chén trà, uống nước trái cây đủ mùi vị. Bạch Trạch sờ sờ cằm, chuẩn bị trồng một vườn rau trong Ngọc Thanh Cung.

Thuận Phong Nhi nghe thấy đề nghị này, nhanh chóng bay đến cười nhạo y. Đường đường là Ngọc Thanh Cung nơi Thiên Tôn ở, cũng chính là chốn thần thánh nhất cửu thiên thập địa, lại bị tên này dùng để trồng rau. Nghĩ đến cảnh sau này các thượng tiên đến đây lắng nghe Thiên Tôn giảng đạo, nhìn thấy trong biển mây lượn lờ có rau hẹ củ cải, vẻ mặt nhất định sẽ rất đặc sắc.

Nhưng mà chủ nhân của Ngọc Thanh Cung, Phù Lê lại không có ý kiến gì, chỉ yên lặng đi theo bên người Bạch Trạch đang gánh cuốc. Bạch Trạch đi nơi nào, Thiên Tôn liền đi nơi đó, duy trì khoảng cách trong vòng ba bước.

Bạch Trạch nhìn Thiên Tôn theo bên người, không nhịn được vò đầu, đứa nhỏ này sao lại đột nhiên bám người thế chứ? Bạch Trạch làm việc, Phù Lê ôm cánh tay đứng một bên, tinh hoa nhật nguyệt rót vào trong thân thể Bạch Trạch, lưu chuyển một vòng, sẽ có một phần thông qua Nhân Duyên Tuyến truyền vào trong cơ thể của hắn, cách càng gần, lưu chuyển càng nhanh.

Lý Tịnh thấy bọn Bạch Trạch muốn cuốc đất, cũng trần ngập hưng phấn chạy đi tìm một cái cuốc. Nguyệt Lão đối với việc này không có hứng thú, tự mình ngồi trên thảm, dùng tơ hồng bên vòng tay. Lão Quân ngồi trên cầu bạch ngọc ăn kẹo ngọt, nhìn thấy hành động của bọn họ thì cau mày: “Nơi này là Ngọc Thanh Cung, có thể trồng rau sao?”

Vừa dứt lời, Bạch Trạch liền nghe thấy tiếng cuốc gãy giòn giã vang lên.

Linh khí tản mạn có thể làm cho ngọc thạch hóa thành bụi, mà linh khí nồng đậm sẽ lại khiến bụi hóa thành mỹ ngọc. Mỗi tấc đất trong Ngọc Thanh Cung đều bị linh khí của Thiên Tôn ngày ngày thanh tẩy, lâu dần phía bên dưới đã biến thành ngọc thạch. Vì lẽ đó, mặc dù mặt đất vẫn là màu nâu, nhưng gõ xuống thì cứng như bàn thạch.

Cây trúc và cỏ xanh sinh trưởng trong Ngọc Thanh Cung, đều là vật phi phàm, có thể cắm rễ trong đất. Nhưng rau họ củ cải thì không làm được, cũng đâu thể mỗi lần muốn ăn, trước tiên phải đem tụi nó đi biến hóa thành tinh?

Bạch Trạch mặt mày ủ rũ thả cuốc xuống, ngồi chồm hổm phúi phúi mặt đất cứng rắn kia.

“Bạch Trạch ngu ngốc, có mỗi thể cũng không làm được, nhìn Bàn Đào Viên của ta đi, lớn lên tươi tốt.” Vương Mẫu đứng giờ đến vườn trẻ, nhìn thấy dáng vẻ Bạch Trạch, không nhịn được mở miệng cười nhạo y.

“Bàn Đào Viên...” Nghe được ba chữ này, ánh mắt Bạch Trạch sáng lên, nói tới trên thiên giới thổ nhưỡng nơi nào có thể trồng trọt, ngoài Bàn Đào Viên ra không còn chỗ khác. Đất đai trong vườn được đào từ phía dưới nhân gian, có điều được tưới tinh hoa cỏ trùn thú, đem dưỡng thành vạn năm linh thổ. Nếu như trồng rau trên nền đất đó, chưa biết chừng vừa mới gieo hạt xuống không đến mấy ngày là có thể thu hoạch được rau củ xanh mơn mớn giòn giòn rồi.

“Vương Mẫu, ngươi có muốn ăn bánh nướng không nha?” Bạch Trạch ngồi xổm người xuống, bắt đầu dụ dỗ.

Vương Mẫu chớp mắt mấy cái, bánh nướng bột ngô, đó là đồ ăn chốn nhân gian, trước đây có tiên nữ lên chạy xuống hạ giới mang về cho nàng ăn, so với mấy thứ trái cây nhạt nhẽo bình thường hay ăn thì thơm hơn nhiều. Nghĩ tới đây, Vương Mẫu lập tức gật gật đầu.

“VẬY... mang ta đến Bàn Đào Viên xới chút đất về đây đi, dùng đất có thể trồng ra lúa mạch, rau xanh, như vậy thì có thể làm bánh bột ngô cho các người ăn, còn có vụn thăn, mì thịt gà, bánh củ cải...” Bạch Trạch xòe ngón tay đếm đếm mấy món quà vật y ăn được ở hạ giới. Bởi vì mấy bạn nhỏ này đều là thần tiên, đồ ăn dưới nhân gian không thể bổ sung khí lực cho bọn họ, nên nhất định phải ăn thức ăn có chứa linh khí, nhưng mỗi ngày uống nước trái cây cũng không phải cách hay.

Vương Mẫu nuốt một ngụm nước miếng, không nói hai lời mang mọi người đi tới vườn đào.

Bàn Đào Viên, ở tầng trời thứ tám, bên trong trồng cây Bàn Đào mà Vương Mẫu yêu thích. Khu vườn phi thường rộng lớn, mênh mông vô bờ, nhìn từ phía xa, chỉ có thể thấy cây xanh bất tận cùng tiên vụ lượn lờ không ngừng.

Thổ địa trông vườn nhìn thấy đoàn người, rất là kinh ngạc: “Xin chào Bạch Trạch Thần Quân, xin hỏi Thần Quân đến đây là có chuyện gì?” Việc luân hồi bãi bể nương dâu, loại thần tiên cấp thấp như hắn không có tư cách được biết, nhìn thấy Bạch Trạch dẫn một đám bé con lạ mắt đến, nên rất ngạc nhiên.

“À, chúng ta phụng mệnh Vương Mẫu tới đào một chút linh thổ.” Bạch Trạch đem Tiểu Tiểu Vương Mẫu ôm lên, Vương Mẫu không muốn phí lời với thổ địa, trực tiếp lấy ra một khối ngọc bài, nhanh chóng vỗ vào cấm chế bên ngoài Bàn Đào Viên. Theo một tiếng nổ vang lên, nơi vốn là sương mù dày đặc trong nháy mắt hiện ra một cánh cổng lớn.

Nói là cổng lớn, chứ thực ra là hai tòa núi cao trùng điệp, sau khi ném ngọc bài vào, hai tòa núi chậm rãi tách đôi, lộ ra một mảnh vườn đào mà bọn họ nhìn thấy khi đang bay.

Bàn Đào Viên phân thành ba khu vực, phía trước là cây đào ba ngàn năm mới nở hoa một lần, lại thêm ba ngàn năm để kết quả. Ở phía giữa là cây đào sáu ngàn năm nở hoa một lần, thêm sáu ngàn năm để kết quả. Phía sau cùng là cây đào chín ngàn năm nở hoa một lần, chín ngàn năm sau mới kết quả. Tương ứng với nó, đất đai bên trong cũng không giống nhau.

Năm đó tạo Bàn Đào Viên, đất phía trước tưới tinh hoa của ma trùng bậc thấp, nền ở giữa tưới của ma trùng bậc trung, còn đất đai bậc cao, Vương Mẫu đã chém giết tám mươi một thượng cổ trùng thú để tưới.

Nếu muốn xới, đương nhiên là xới chỗ tốt nhất, sau này Phù Lê khôi phục lại, cũng có thể dùng chỗ đất đó để trồng linh thảo. Bạch Trạch thẩm tính toán nho nhỏ trong lòng, mang theo một đám bé con, trùng trùng điệp điệp bước vào nơi sâu nhất trong Bàn Đào Viên.

Vương Mẫu tiện tay hái một trái, chà xát lên váy. Lão Quân ánh mắt tha thiết mong chờ sản lại: “Ta có thể ăn một quả không?”

“Không thể!” Vương Mẫu hẹp hòi nói, ôm quả đào còn to hơn đầu mình găm một ngụm. Bàn Đào cùng quả đào ở nhân gian không giống nhau, không có lớp lông mỏng ở mặt ngoài, chà chà mấy cái là có thể ăn ngay.

Những thượng tiên này tuy rằng đã biến thành bé con, nhưng tôn nghiêm làm thượng tiên thì vẫn còn, sẽ không làm mấy chuyện như không hỏi mà lấy. Vương Mẫu là chủ nhân vườn đào, bọn họ nếu muốn ăn, phải nịnh hót Vương Mẫu.

“Hừ, ta phải xem ai biểu hiện tốt, mới cho người đó ăn.” Vương Mẫu ôm quả đào ngồi trên một tảng đá, hất cằm nhỏ lên nhìn đám người kia.

“Ta có tiên đan, đổi với người.” Lão Quân lấy ra kẹo ngọt mình luyện chế, quơ quơ, viên kẹo va vào hồ lô, phát ra tiếng lạch cà lạch cách.

“Bảo tháp của ta cho người nghịch.” Lý Tịnh cũng hòa theo, giơ bảo tháp nhỏ của mình lên.

“Ta... ta cùng người chơi dây.” Tiểu Tiểu Nguyệt Lão mặc bạch y có chút thẹn thùng, lấy ra hai sợi tơ hồng, chuyển động ngón tay khéo léo, tạo thành một hình bằng dây, tiến đến bên cạnh Vương Mẫu.

Vương Mẫu nhìn có hơi động lòng, găm một miếng đào trong tay, con người chuyển động, quay đầu nhìn Phù Lê cùng Bạch Trạch.

Bạch Trạch lấy túi vải ra, nghiêm túc đào đất. Đất đai nơi này màu mỡ đến mức phẳng phất như được trộn thêm một lớp cát đen, sờ vào mềm mại dính tay, linh khí ngập tràn. Chỉ lo đào nhiều một chút mang về trồng thức ăn ngon cho bọn nhỏ, nên cũng không rảnh bận tâm xem các bé cưng đang làm gì.

Phù Lê ôm cánh tay đứng bên cạnh Bạch Trạch, mặt không cảm xúc nhìn y đào đất.

“Phù Lê, người không muốn ăn đào tiên sao?” Vương Mẫu không nhịn được mở miệng hỏi hần, hết thấy các bạn nhỏ đều đến xin nài, chỉ có Thiên Tôn đối với nàng làm như không thấy, điều này làm cho Vương Mẫu có chút không vui.

Phù Lê nhàn nhạt liếc nàng một cái, dùng âm thanh du dương non nớt chậm rãi nói: “Đào có sâu, bản tọa không ăn.”

Sâu? Vương Mẫu bỗng dưng tức đỏ mặt: “Ai nói đào của ta có sâu! Ta...” Đang muốn giơ quả đào trong tay cho Thiên Tôn xem, đột nhiên nhìn thấy chỗ mình vừa mới cắn, có một con sâu màu trắng ngọc ngậy đầu chui ra, không hiểu gì nhìn nàng.

“A ——” Một tiếng thét chói tai đem tiên điệu trên cành đào dọa bay, quả đào bự chín ngàn năm, mới cắn được mấy miếng đã bị vứt ra rất xa. Ba bạn nhỏ khác vốn đang muốn ăn đào, thấy cảnh này, cùng nhau lui về phía sau một bước.

“Nha, sao trong đất cũng có sâu thế này.” Vương Mẫu chưa kịp hồi phục tinh thần, Bạch Trạch lại xúc một xéng xuống, lộ ra sâu bên trong nền đất. Hai, ba con sâu nhỏ bị ép phải lộ ra, chui trở lại trong đất.

“Nhanh, nhanh tóm lấy mấy con sâu kia!” Ký ức còn sót lại của Vương Mẫu cho nàng biết, nếu không bóp chết mấy con sâu này, cây Bàn Đào của nàng sẽ hỏng mất.

Trong vườn đào chín ngàn năm này, kỳ thực muốn trấn áp thượng cổ ma trùng, thường ngày đều phải dựa vào pháp trận của Vương Mẫu, dùng tinh hoa cuộn cuộn trong người chúng nó, cung cấp không ngừng cho vườn đào. Nhưng hiện tại Vương Mẫu teo nhỏ, pháp lực yếu đi, trận pháp suy giảm, những con sâu này tự nhiên liền lộ đầu ra. Chúng nó sẽ gặm rễ của cây Bàn Đào, ăn rong quả Bàn Đào vừa mới chín.

Sắp đến hội Bàn Đào, nếu như không đem mấy con sâu này tiêu diệt, thời điểm ban cho các vị tiên nhân cử thiên thập địa, sẽ là mấy quả Bàn Đào bị sâu khoét rỗng.

Bạch Trạch biết rõ việc này rất quan trọng, việc pháp lực của Vương Mẫu bị giảm đi không thể bại lộ, vì thế, nhiệm vụ bắt sâu liền rơi vào đầu y. Bạch Trạch hết cách, đành thả xéng xuống, xắn tay áo lên bắt đầu diệt sâu.

Những con sâu này, tên gọi là ‘Bách Tiết’, ý chỉ trên thân có một trăm đốt, một đốt nối liền một đốt, rút ra toàn bộ dài vô cùng, trông phi thường buồn nôn. Bạch Trạch ghét bỏ, đem pháp lực triển khai lên hai tay,

hơi nước trong suốt từ đầu ngón tay thon dài trắng nõn lan ra, thấm vào từng lớp từng lớp đất, chỉ một lát sau, liền có nguyên một tảng lớn sâu bị hất ra.

Bạch Trạch nhìn mà buồn nôn, nhanh chóng dùng cầu nước đem sâu gom lại cùng chỗ, ném cho Lão Quân. Lão Quân mở lò luyện đan bảo bối của ông, thả ra một ngọn Tam Muội Chân Hỏa, trong nháy mắt đem sâu hóa thành tro. Tiểu Tiểu Lão Quân vội vàng móc túi Càn Khôn đem những tro tàn kia cất vào, tro của những con ma trùng này, cũng là một nguyên liệu luyện đan rất tốt: “Cái này đem luyện tiên đan ăn sẽ tốt hơn.”

Mấy bạn nhỏ từng ăn kẹo của ông, trong nháy mắt tái hết cả mặt. Thì ra sâu cũng có thể đem đi luyện đan, vậy thứ bọn họ ăn trước đây dùng cái gì luyện thành?

—— Tiểu kịch trường:

Phù Lê: Người thế mà lại cho bọn ta ăn sâu!

Lão Quân: Tiên đan bình thường đều dùng linh thảo luyện thành, đừng sợ.

Phù Lê: Còn tiên đan không bình thường thì sao?

Lão Quân: Tiên đan không bình thường đều cho Ngọc Đế ăn rồi

~Ngọc Đế: ()

11. Chương 11: Con Rết

Có một đôi tay ấm áp đem y ôm chặt lấy

Nơi này không chỉ có sâu Bách Tiết, mà còn rất nhiều loại sâu rục rở sắc màu khác.

Đem lò luyện đan cho Bạch Trạch đốt, Lão Quân bước bước chân ngắn, tự mình đi bới mấy con sâu cổ quái lạ kỳ, từng con từng con nhét vào trong túi càn khôn. Hai tiểu tử kia nhìn thấy mà thèm, cũng chạy đi bắt sâu.

Nguyệt Lão tóm được hai con sâu mập mạp, quần một sợi tơ hồng vào, rất là nghiêm túc làm mối cho tụi nó, một bên buộc một bên lẩm bẩm nói: “Thất dây nhân duyên, một đời mỹ mãn, nhìn nhau nắm tay, duyên phận ba kiếp.”

Khi đọc, tơ hồng phát ra ánh sáng màu đỏ mờ nhạt, đây chính là sức mạnh nhân duyên.

Phù Lê nhìn tơ hồng trên cổ tay mình, cũng bị gia tăng theo, ngẩng đầu nhìn Bạch Trạch một cái, nháy mắt trong lòng sinh ra một chút cảm giác kỳ dị. Hơi nhú mày, lắc lắc đầu, nhắm mắt dưỡng thần, cảm nhận tường tận tinh hoa nhạt nguyệt truyền đến từ tơ hồng.

Bạch Trạch đối với việc này không có chút cảm giác nào, y còn đang cố gắng giết sâu. Mãi nghĩ tới việc mình là thượng cổ thần thú trường tồn cùng đất trời, đi trông giữ vườn trẻ thì cũng coi như thôi, giờ còn phải ngồi đây bắt sâu, cuộc đời thú thật là gian nan. Quay đầu lại nhìn bọn nhỏ chơi vui đến quên trời quên đất, nén bực bội trong lòng lại, quên đi, coi như mang theo đám con nít học giờ lao động.

Hai con sâu được buộc tơ hồng không chút nào cảm kích, vẫn vằn vện thân thể cố gắng thoát khỏi tơ hồng. Nguyệt Lão tức rồi nha, dùng tơ hồng đem mấy con sâu buộc thành một chuỗi: “Hừ, không biết điều, để mấy con sâu bọn mày dây dưa một chỗ với nhau, biến thành nghiệt duyên.”

Lý Tịnh thì không thể hiểu phương pháp chơi vi diệu này của Nguyệt Lão, hắn chỉ có thể vừa đơn giản lại vừa thô bạo là cầm lấy sâu, sau đó, đi hù dọa tiểu cô nương.

Vương Mẫu ngồi ở trên tảng đá, mặt mày ủ rũ nhìn quanh vườn đào. Lý Tịnh lặng lẽ từ phía sau leo lên, đến gần từng chút từng chút, chậm rãi giơ con sâu bự trong tay, cười hô hô chọt vào mặt Vương Mẫu.

“Aaaaaa ——” Vương Mẫu sợ hết hồn, lập tức kinh hãi hét lên.

Bạch Trạch nhanh chóng nhìn sang, liền thấy Vương Mẫu đã phản ứng lại, tóm cổ áo Lý Tịnh quăng xuống đất, một bên khóc một bên đánh hấn. Lý Tịnh làm mất con sâu, đẩy Vương Mẫu ra nhanh chân chạy.

Vương Mầu bị đẩy lão đảo ngã ra phía sau, hai tay chống dưới đất. Đất đai bị đào xới, lộ ra mấy khối đá sắc nhọn, đâm vào bàn tay Vương Mầu, một giọt máu tươi theo kẽ hở nhỏ vào trong nền cát đen, trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết.

“Oa oa ——” Bị đau tay, Vương Mầu nhất thời gào khóc càng lớn, ngồi dưới đất ăn vạ.

Bạch Trạch vội vàng ngừng lại công việc trong tay, chạy tới đem bé con ôm lên: “Không khóc không khóc, có bị gì không?”

Vương Mầu đem bàn tay chảy máu chìa đến trước mặt y, khóc đến đứt ruột đứt gan. Từ sau khi thành tiên, không còn bị gặp phải vết thương kiểu này, thêm nữa hiện tại chỉ là bé con, sức chịu đựng đau đớn cực thấp, nhìn bàn tay bầm thối lại chảy máu, càng nhìn càng thương tâm.

“Đừng sợ đừng sợ, rửa rửa là tốt rồi nha.” Bạch Trạch luống cuống tay chân dụ dỗ, ôm Vương Mầu ngồi một bên, trong nháy mắt, một tia nước từ bên trong ngón tay thon dài trắng nõn bắn ra, vòng thành một hình cung duyên dáng, rơi trên bàn tay bé nhỏ bầm thối.

Nước mà Bạch Trạch gọi ra, mang theo sức mạnh an lành của bản thân y, có thể động viên tâm trạng bé con, giảm bớt đau đớn. Vương Mầu nghiêng đầu nhìn cột nước kia, quả nhiên ngừng khóc. Làn nước trong vắt làm trôi bùn trên tay, cũng đem vết thương rửa sạch, lưu lại một vết hồng nhàn nhạt.

Đem sức mạnh nhu hòa may mắn tụ lại trên đầu ngón tay, nhẹ nhàng lướt qua vết thương, vết hồng nhỏ kia lấy tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy mà khép lại, rất nhanh đã hoàn hảo như ban đầu.

“Lý Tịnh, người qua đây!” Trần an được Vương Mầu, mặt Bạch Trạch nghiêm lên, gọi tiểu quỷ nghịch ngợm trốn sau cây cối: “Biết sai rồi chứ?”

Lý Tịnh chấp tay nhỏ sau lưng, bất đắc dĩ nói: “Tại nàng đánh ta trước, ta chỉ đẩy nàng có một cái.”

Đắm chìm trong việc giáo dục bạn nhỏ, Bạch Trạch không chú ý tới, nền đất trong Bàn Đào Viên, lấy chỗ giọt máu kia của Vương Mầu làm trung tâm, lan ra một vòng tròn màu đỏ.

Bạch Trạch không chú ý tới, nhưng Thiên Tôn đứng bên cạnh y chú ý tới. Lông mày nho nhỏ hơi nhíu lại, nhìn chăm chăm chỗ đó không ngừng, bàn tay nhỏ bé trắng mềm hướng lên trên trời, ngón cái nhanh chóng bấm bấm lên mấy ngón khác tính toán, quả không tốt, lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Không biết có phải là liên quan đến tơ hồng hay không, trong nháy mắt Phù Lê há mồm, Bạch Trạch tự mình có cảm giác quay đầu nhìn lại, một tay ôm Vương Mầu, một tay kéo Lý Tịnh, nhanh chóng bay ra xa mười trượng.

Theo một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất nứt toác, cây Bàn Đào chín ngàn năm bị bật lên cả rễ, một con quái vật to lớn từ trong lòng đất xông vọt lên trời.

“Ríttrrrrr ——” Quái vật kéo dài liên tục lên trên, cơ thể từng đốt từng đốt, xem ra là một con trùng rất to, mỗi một đốt đều có hai chân nhỏ, há cái mồm sắc bén đáng sợ ra, gào rít một tiếng chói tai.

“Bách Túc Trùng!” Bạch Trạch nổi tiếng là một thần thú có kiên thức uyên bác, những quái vật thượng cổ kia y đều nhận ra. Con Bách Túc Trùng (rết trăm chân) này ở thời kỳ Hồng Hoang gieo họa cho muôn dân, bách tính đứng lên đấu tranh, mỗi khi chặt đứt một chân, chân rết rơi xuống đất lại hóa thành một con Bách Túc Trùng nhỏ, sinh sôi không ngừng, không thể giết hết. Sau đó, còn hại chết Thần Nông.

Cứ ngỡ rằng tà vật cỡ này đã biến mất từ khi tiên ma đại chiến, không nghĩ tới bị niêm phong dưới Bàn Đào Viên.

“Người sao lại giấu thứ này ở phía dưới vườn!” Lão Quân tức muốn nổ phổi quả trách Vương Mầu. Lúc trước bắt được con Bách Túc Trùng này, ông chuẩn bị cầm đi luyện đan, Vương Mầu lại muốn, nói nó có công dụng càng quan trọng hơn, không nghĩ tới lại đem nhốt trong Bàn Đào Viên. Bây giờ hay rồi, trận pháp suy yếu, Vương Mầu còn cống hiến thêm giọt máu, triệt để mở phong ấn ra, con thượng cổ ma trùng này lại đi ra ngoài làm loạn.

Bạch Trạch ngay tại một khắc Bách Túc Trùng xuất hiện, mao mao cả người y đều dựng lên. Bạch Trạch là thú hệ thủy, nhưng con Bách Túc Trùng này thuộc hệ hỏa, chính là khắc tinh của y. Năm đó suýt chút

nữa chết trong tay con hàng này, hiện giờ lại đưng phải, bên người còn có mấy bạn nhỏ cần y bảo vệ, thực sự là trời muốn thú vong!

“Lý Tịnh, nhanh thông tri Na Tra lại đây cứu mạng!” Trong lòng Bạch Trạch biết mình đánh không lại Bách Túc Trùng, biến trở về nguyên hình đem các bạn nhỏ công trên lưng bắt đầu co cẳng chạy điên cuồng, vừa chạy vừa nói chuyện với Lý Tịnh.

Lý Tịnh giơ tiểu bảo tháp lên, cố gắng phóng ra một tín hiệu triệu hoán nhi tử, chẳng biết vì sao đột nhiên xóc nảy một cái, tiểu bảo tháp tuột khỏi tay, ‘cạch’ một tiếng rơi trên sơn thạch.

Bạch Trạch vừa mới chạy được vài bước, đã bị pháp trận hỏa diễm có độc trước mặt ngăn lại, đây là độc hỏa trong miệng Bách Túc Trùng phun ra, độc bên trong ngọn lửa có thể ăn mòn thần hồn, phi thường lợi hại. Vội vã dừng bước, quay đầu chạy về hướng ngược lại, vừa chạy vừa đánh trả.

Mấy ngàn năm trôi qua, pháp lực bản thân Bạch Trạch đã tăng cao rất nhiều, mặc dù gặp khắc tinh, nhưng vẫn đủ sức đánh một trận. Vì hiện tại còn mang theo bé con, căn bản không dám đứng lại đánh nhau, chỉ đành vừa đánh vừa lui.

Tiên lực hóa thành tia nước li ti như sương, đem vây nhốt Bách Túc Trùng, trước mặt xuất hiện tầng tầng ảo giác. Bách Túc Trùng vầy vầy đầu, nhìn thế nào cũng thấy chín Bạch Trạch lao nhanh về chín hướng khác nhau.

Bách Túc Trùng khinh bỉ gào rít một tiếng, roẹt roẹt roẹt kéo đứt chín cái chân, chân rết bị đứt lập tức hóa thành con Tiểu Bách Túc Trùng, lao về chín hướng kia đuổi giết.

Bạch Trạch không thể không xoay người, đối đầu với phân thân của Bách Túc Trùng, nhấc vuốt vẽ ra một đường đao nước. Đao nước chuẩn xác chém vào đầu con Tiểu Bách Túc Trùng, giống như cắt đậu phụ, bổ đến tận cùng, đem con rết nhỏ kia chém thành hai khúc.

Nhưng mà con rết nhỏ sau khi bị chém, đoạn thân nằm rải rác của nó, lại hóa thành con Bách Túc Trùng hoàn chỉnh khác càng nhỏ hơn, há mồm gào rít phóng tới.

Bạch Trạch hết cách, chỉ có thể dùng tiên lực của bản thân đẩy ra một lá chắn nước, đồng thời sử dụng linh khí dồi dào tạo thành hơi nước đem chính mình và bọn nhỏ bao lại. Rết nhỏ lao tới lá chắn lập tức bị chết đuối, không cách nào xuyên qua được.

Nhưng bản thể Bách Túc Trùng cũng không có đứng ngoài xem cuộc vui, nó ở ngay lúc đám rết nhỏ vỡ tới, đồng thời cũng tự mình nhào qua. Nó đã bị nhốt ở đây gần vạn năm, nếu bị nhốt lần nữa sẽ triệt để bị vườn đào tiên này hút khô, biến thành một bộ xương rết. Nó nhất định phải rời khỏi chỗ này, mà vấn đề then chốt để thoát được, chính là giết chết Vương Mẫu.

Bách Túc Trùng nhìn Vương Mẫu mềm mại nhỏ xinh trên người Bạch Trạch, liền như phát điên mà lao tới, lá chắn nước ngăn không cho nó đi qua, nó liền phun ra liệt hỏa (ngọn lửa cháy mãnh liệt) làm cho nước bốc hơi. Sương mù ngăn cách rết nhỏ cùng liệt hỏa, nó lại phun ra nọc độc làm ăn mòn.

Sương mù hình thành lồng phòng hộ bị nọc độc ăn mòn, nhanh chóng thu nhỏ lại, chuẩn bị đem đuôi Bạch Trạch lộ ra, nọc độc kia vẫn còn đang ùn ùn kéo tới. Bạch Trạch không thể không biến thành hình người, để giảm bớt không gian.

“Bạch Trạch, chúng ta làm sao bây giờ?” Vương Mẫu nhịn không được khóc nức lên, cái con nghiệt súc này, năm đó mình không nên nổi lòng tham nhất thời, giữ lại mạng cho nó.

Nguyệt Lão kéo kéo tơ hồng trong tay, cau mày nói: “Ta dùng Nhân Duyên Tuyến đi trói nó lại, các người nhân cơ hội này chạy trốn.”

“Người tay ngắn chân ngắn, còn chưa quấn xong một vòng đã bị nó xơi tái!” Lão Quân bĩu môi, đem lò luyện đan trong lòng ngực tung ra. Ông hiện tại thiếu pháp lực, không thể điều khiển được các bảo vật khác, chỉ có thể sử dụng cái lò luyện đan này.

Lò Bát Quái là thiên địa chí bảo, không sợ nọc độc của Bách Túc Trùng, mở nắp lò, thả Tam Muội Chân Hỏa ra đem vây nhốt toàn bộ con rết, lò luyện đan cấp tốc lớn lên, ý định đem con Bách Túc Trùng này hút vào để luyện hóa.

Nhưng mà, người không chế pháp lực chung quy vẫn không theo kịp, trong lúc lò luyện đan phóng to, Bách Túc Trùng đã giơ đuôi lên, hung hăng vỗ bay, giống như tháp nhỏ của Lý Tĩnh, va vào trên sơn thạch. Cái đuôi rắn chắc như một cơn gió quét qua, tàn nhẫn đánh vào lồng hơi nước của Bạch Trạch.

“Phốc ——” Năng lực của Bạch Trạch vốn đã không thích hợp để chiến đấu, hơi nước phòng hộ này chính là nguyên thần của y biến thành, đòn đánh này hạ xuống, ngay tức khắc làm y bị thương, đột nhiên phun ra một ngụm máu.

“Tiên sinh!”

“Bạch Trạch!”

Bạch Trạch lau miệng, ngẩng đầu nhìn bầu trời bị nọc độc cùng liệt hỏa che phủ: “Lồng phòng hộ sẽ vỡ vụn ngay lập tức, các người ngồi cho vững, ta đem mọi người quăng ra ngoài kết giới Bàn Đào Viên, nhanh nhanh chạy đi cầu tiếp viện, biết không?”

Phù Lê bỗng nhiên tròn to hai mắt: “Vậy người phải làm sao?”

“Không có chuyện gì đâu, ta là thủy thú, sẽ không chết.” Bạch Trạch không thèm để ý cười cười, ra hiệu cho Thiên Tôn bảo vệ tốt những bạn nhỏ khác, y hợp hai tay lại, đem tiên lực tụ hội trong lòng bàn tay, dồn sức khai triển.

Trong nháy mắt sức mạnh bạo phát, đem đám bé con ném lên trên không. Lồng hơi nước nhu hòa, bảo vệ bọn nhỏ xuyên qua tầng tầng liệt hỏa cùng nọc độc. Bùm một tiếng, chẳng khác nào bong bóng nhỏ hòa vào bong bóng lớn, hơi nước dung hợp với kết giới Bàn Đào Viên, đem bọn nhỏ bên trong ngăn cách ra phía ngoài.

“Bạch Trạch!” Vương Mẫu bám vào lồng, nhìn bóng người bị biển lửa nhấn chìm, gào khóc.

Bạch Trạch nhắm mắt lại, chuẩn bị đón nhận trọng thương, nhưng mà đau đớn theo dự tính vẫn chưa kéo tới, trước mắt hiện ra ánh sáng màu xanh mông lung, tiếp theo đó, là một tiếng nổ lớn âm vang. Có một đôi tay ấm áp đem y ôm chặt lấy, ngăn cách hết thấy thương tổn cùng tiếng động ồn ào.

Ngơ ngác mở mắt ra, Bạch Trạch nhìn thấy một kết giới to lớn đang chống đỡ ở trước mặt, Bách Túc Trùng ở bên ngoài điên cuồng rít gào. Sau đó, cái kết giới kia phản công lại, đem liệt hỏa và rết trăm chân vây nhốt lại bên trong quả cầu. Quả cầu kia cao tới trăm trượng, đem Bách Túc Trùng hoàn toàn chinh chỉnh bao lại.

Bạch Trạch nuốt nước miếng một cái, cứng đờ chuyển động cổ, nhìn về phía người đang che chở mình. Người kia mặt mày trong sáng, tuấn lãng vô song, mặc trường bào thanh sắc tay áo rộng, bay phấp phật trong gió. Trên trời dưới đất, không ai có thể đẹp hơn người trước mặt, quan trọng nhất chính là, người này đội mũ thông thiên thanh ngọc giống như Phù Lê.

“Phù... Lê?” Bạch Trạch có chút không xác định hỏi.

—— Tiểu kịch trường:

Bách Túc Trùng: Ngao ô ô!

Phù Lê: Tạo hình này của bốn tọa không tệ chứ?

Bạch Trạch: Không... không tệ...

Bách Túc Trùng: Ngao ngao ngao!

Phù Lê: Nhìn vóc dáng này, khuôn mặt này một chút xem.

Bạch Trạch: Được... thực là đẹp trai.

Bách Túc Trùng: ... Cảm phiền tôn trọng nghề nghiệp của ta một chút có được không?

12. Chương 12: Liếm Liếm

Chep miệng, không nhin được liếm thêm một cái

Phù Lê liếc y một cái, buông tay ra, che ở phía sau, hai tay kết ấn thái cực, nhoáng một cái đánh về phía Bách Túc Trùng. Quả cầu lớn đang nhót rết trăm chân, chính là kết giới lợi hại nhất cửu thiên thập địa — Lưỡng Nghi Hỗ Nguyên. Bên trong kết giới tự hình thành một thế giới, Thiên Tôn muốn sinh thì vạn vật hồi xuân, muốn vong liền thiên địa đổ nát, Bách Túc Trùng ở bên trong, không có bất cứ đường sống nào để đánh trả.

Thời điểm Na Tra cùng Thiên Lý Nhân chạy đến, Bách Túc Trùng đã chết rồi. Bạch Trạch còn đang ở trong đó tròn mắt, ngơ ngác mà nhìn mỹ nhân trước mặt, hỏi: “Người đứng là Thiên Tôn?”

“Ừ.” Phù Lê nhàn nhạt đáp một tiếng, thấy xung quanh đã an toàn, chậm rãi buông tay đang kéo Bạch Trạch ra.

“Nhưng mà, hình dáng không giống như trước kia ta nhìn thấy a!” Bạch Trạch vò đầu, Thiên Tôn mà y thấy, luôn là một ông lão lạnh như băng, tóc bạc phơ, mày dài râu dài. Mà người trước mặt này, diện mạo tuấn tú, dáng vẻ giống như thanh niên chừng hai mươi tuổi bên dưới nhân gian.

Phù Lê hơi cụp mắt, có chút không mấy dễ chịu khi bị Bạch Trạch đánh giá, ho nhẹ một tiếng: “Đây là diện mạo thật sự của ta, lúc bình thường là vì... uy nghiêm.”

Bạch Trạch hiểu rõ gật gật đầu, làm Thiên Tôn, thời điểm giảng đạo cho người ta mà dùng gương mặt thế này, mọi người phỏng chừng là nghe không lọt...

Còn chưa nói dứt lời, Phù Lê đột nhiên ngã về phía trước một cái. Bạch Trạch theo bản năng đưa tay ra đỡ, hai người ôm chầm lấy nhau. Cơ thể thon dài dẻo dai, mang theo diễm lạnh rực rỡ, cứ như thế không kịp phòng bị nhào vào lồng ngực mình, Bạch Trạch trong lòng bỗng dưng đập thành thịch một cái. Trăm ngàn năm qua, đây là lần đầu tiên tiếp xúc với Thiên Tôn đại nhân chân chính ở khoảng cách gần như thế...

“Cái này...” Bạch Trạch há há mồm, muốn nói chút gì đó để làm dịu bầu không khí. Một tia sáng chói mắt lóe lên, nào còn Thiên Tôn đại nhân anh tuấn cao lớn, chỉ còn lại một bé con ba thước trong ngực Bạch Trạch thôi.

“Sao lại biến trở về rồi?” Bạch Trạch há hốc mồm, còn tưởng rằng sức mạnh luân hồi biến mất rồi, ai ngờ chỉ là (hoa quỳnh) phù dung sớm nở chóng tàn.

“Tình hoa nhật nguyệt tích lũy được đã dùng hết.” Phù Lê có chút ảo não nhìn cánh tay nhỏ của mình, thời điểm biến thành thân thể thiếu niên, tình hoa nhật nguyệt tiêu hao cực kỳ nhanh, huống chi hần còn sử dụng đại chiêu, lúc này đây cảm thấy khắp người đều bủn rủn không còn sức lực.

“Mệt mỗi sao?” Bạch Trạch cảm nhận được thân thể mềm nhũn, hết sức mệt mỏi của bé con trong ngực.

“Ừ...” Trên khuôn mặt béo tròn nhỏ nhắn của Phù Lê có một vết ửng hồng khó nhận ra, tuy rằng thế này rất mất mặt, nhưng được Bạch Trạch ôm thực sự cảm thấy rất ấm áp và yên ổn, khiến hần không nhin được bám vào trên bả vai êm dịu kia, ngáp một cái.

Bách Túc Trùng vừa chết, pháp trận của Vương Mẫu không cần áp chế con rết bị thương cổ này nữa, khí lực còn lại dư sức để trấn áp mấy con sâu nhỏ kia. Không đến một khắc, những con sâu đang chuyển động trên mặt đất hoặc chui vào trong quả đào, vèo vèo vèo biến mất sạch sẽ.

Phù Lê ngủ một giấc tròn ba ngày, thế nhưng trong ba ngày này lại đem Bạch Trạch dọa sợ, trông coi hần không dám rời nửa bước, còn gọi cả Ngọc Đế tới xem thử. Ngọc Đế nhìn hồi lâu, chỉ nói là pháp lực tiêu hao, tỉnh là tốt rồi.

Làm thần tiên, vậy mà suy yếu đến mức phải dựa vào giấc ngủ để khôi phục, có thể thấy được đã vô cùng nghiêm trọng. Bạch Trạch không cách nào yên lòng, ôm Phù Lê không buông tay. Ánh trăng không ngừng hạ xuống, rơi vào trên thân thể thon dài của Bạch Trạch, lượn một vòng, đi qua tơ hồng liên kết giữa hai người, truyền đến bên trong cơ thể Phù Lê.

Buổi tối Bạch Trạch cũng không ngủ, vẫn nhìn Phù Lê, lúc ánh trăng lặn chuyển, tất nhiên là không thoát khỏi tầm mắt y. Chẳng trách Phù Lê trong một khoảng thời gian ngắn có thể thu thập được nhiều ánh trăng như vậy, hóa ra là nhờ phúc của Nhân Duyên Tuyền.

Phù Lê mặt mũi tinh xảo, ở dưới ánh trăng trở nên nhu hòa đi nhiều, nhớ tới mỹ nhân thanh y ban ngày nhìn thấy kia, Bạch Trạch không khỏi có chút dờ dẫm, không nhịn được đưa tay, nhẹ nhàng phác họa khoeo mắt hơi xéch lên trên kia, đuôi lông mày chẳng khác nào tranh vẽ. Càng nhìn càng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, rất muốn liếm một cái. Bạch Trạch nuốt nước miếng, ngó xung quanh một chút, những bé khác đều đã ngủ vù vù, không có ai chú ý đến y, liền chậm rãi kề sát vào.

Dùng hình người mà liếm hình như có hơi hèn mọn, Bạch Trạch ngồi dậy, gãi đầu một cái, đi quanh Phù Lê một vòng, biến về nguyên hình, đem Phù Lê ôm vào trong ngực. Cơ thể nhỏ mềm mại ôm rất thoải mái, Bạch Trạch không nhịn được nhếch nhếch miệng, đuôi đầu lưỡi lớn ra, ở khuôn mặt nhỏ trắng nõn nà kia, liếm một cái, chep miệng, không nhịn được liếm thêm cái nữa.

Sau ba ngày, Phù Lê chậm rãi mở đôi mắt xinh đẹp, đập vào trong ánh mắt toàn là mao mao trắng xóa, khoang miệng khoang mũi tràn ngập một luồng hơi nước trong veo. Hơi nhíu mày, chậm rãi nhích nhích đầu ra một chút, phát hiện đồng mao mao này là cổ lông trên y phục của Bạch Trạch, còn hơi nước tất nhiên là điềm lạnh tỏa ra từ trên người Bạch Trạch. Còn mình, đang bị Bạch Trạch hình người, vững vàng ôm vào trong ngực.

“Phù Lê, người tỉnh rồi!” Âm thanh ôn hòa để nghe từ trên đỉnh đầu truyền đến, Phù Lê ngẩng lên, nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Bạch Trạch, một đôi mắt to trong suốt tròn tròn, sau đó, kích động không thôi đem hân hân vào trong ngực xoa nắn một trận.

“Bạch Trạch Thần Quân, mau dừng tay!” Phù Lê rất không vui, giãy giụa muốn y buông ra. Nhưng người nhỏ lại không có sức, bị Bạch Trạch chơi đùa một trận làm tóc tai lộn xộn, mũ thông thiên đội đi ngủ ba ngày không hề bị loạn, ‘bịch’ một tiếng rơi xuống mặt đất.

“Ha ha ha...” Bạch Trạch không tim không phổi cười ha hả, còn lăn một vòng trên đất.

Phù Lê nhìn y, không nói lời nào, một lát sau, yên lặng quay lưng đi.

Bạch Trạch cười đủ rồi, phát hiện Phù Lê không để ý tới mình, chớp mắt mấy cái, nhích qua đó duỗi một ngón tay, chọt chọt vào sau lưng Tiểu Tiểu Thiên Tôn, không để ý tới...

Kéo kéo góc áo, không để ý tới...

Gãi đầu một cái, đem mũ thông thiên nhặt lên, Bạch Trạch đem bé con đang tức giận kéo đến ôm vào trong lồng ngực, dỗ dành: “Được rồi được rồi, đừng tức giận, ta buộc gọn lại lần nữa cho người.”

Từ trong Ngọc Thanh Cung tìm được cái lược ngọc, Bạch Trạch tay chân vụng về chải đầu cho Thiên Tôn. Y là thần thú thông hiểu vạn vật, đương nhiên là cái gì cũng biết, có điều đây là lần đầu đi chải tóc cho người khác. Vừa mới bắt đầu thì có chút lúng lẫm, nhưng chải mấy lần, lại dần dần quen tay hơn, chỉ chớp lát sau, đã đem tóc tai Phù Lê chải gọn gàng, đem mũ thông thiên thanh ngọc cài trên đầu hân hân ngay ngắn chỉnh tề.

Phù Lê nhìn bản mặt lấy lòng của Bạch Trạch, chậm rãi thở dài, bản thân mình nhỏ đi, tính tình thật sự cũng nhỏ đi theo, dĩ nhiên chỉ vì chuyện thế này mà tức giận. Mím mím môi, mở miệng nói với Bạch Trạch phương pháp để lớn lên mà mình tìm ra, xem như đã tha lỗi cho y.

Bạch Trạch vội vàng đem mấy bé con chơi đùa cách đó không xa gọi tới, để bọn họ cùng nghe.

Đem tinh hoa nhật nguyệt tích lũy vào trong cơ thể, chờ khi tích lũy tới một mức độ nhất định, đồng thời phóng thích tới khắp nơi trong toàn thân, là có thể khôi phục được cơ thể thành niên. Nhưng việc này có thời gian hạn chế, một khi tinh hoa nhật nguyệt dùng hết, sẽ lập tức bị thu nhỏ lại.

Tuy rằng chỉ có thể biến trở về như cũ một lúc, nhưng có thể khôi phục đã là tốt rồi, Bạch Trạch dặn dò mấy bé con chăm chỉ tu luyện, mấy giờ học kiến thức ngổn ngang kia trước hết cứ kệ đi. Sau đó, ban ngày tắm nắng, buổi tối đón trăng.

“Nguyệt Lão, cho ta mấy sợi tơ hồng.” Bạch Trạch nhớ tới điều gì đấy, quay đầu lại nói với Nguyệt Lão đang chơi dây cùng Vương Mẫu.

“A? Người cũng muốn chơi dây sao?” Nguyệt Lão hào phóng cho y mấy sợi.

Bạch Trạch nghĩ tới cảnh tượng nhìn thấy khi ánh trăng hạ xuống: “Hừm, không phải, ta thấy Nhân Duyên Tuyền hình như có thể lan truyền tinh hoa nhật nguyệt, dù sao ta cũng hấp thu rất nhanh, chỉ bằng đem các người đều cùng ta...” cột lại, NP =)))

“Không được!” Còn chưa nói hết câu, Phù Lê đã lên tiếng ngăn lại, hẳn biết Bạch Trạch muốn làm cái gì, đơn giản chính là dựa theo tình hình hiện tại của hai người họ, đem mấy bé con này đều thất chung Nhân Duyên Tuyền với Bạch Trạch.

“Người là thần thú, hết thảy pháp lực đều tới từ tinh hoa nhật nguyệt, chuyện của ta và người lúc đó chỉ là ngẫu nhiên, nhưng giờ đem bọn họ cùng liên kết vào, sẽ gây thương tổn đối với thân thể của người.”

Lý Tịnh không biết bọn họ đang nói cái gì, chỉ muốn nhanh có thể biến lại thành người lớn, cứ như một làn khói chạy bay lên nóc nhà tắm nắng. Lão Quân thì nghe hiểu, thấy Phù Lê nói rằng Bạch Trạch sẽ bị thương tổn, liên tục xoa tay biểu thị không tán thành.

Bạch Trạch nháy mắt mấy cái, y đúng là không nghĩ tới nhiều như vậy, nếu Thiên Tôn đã nói không được, vậy thì đành thôi. Dem tơ hồng trả lại cho Nguyệt Lão, dập tắt ý định muốn đem mọi người buộc chung.

Phù Lê nhìn sợi tơ hồng trên cổ tay hai người, khóe môi nhếch lên một cái khó nhận ra. Rốt cuộc có thực sự bị thương tổn hay không, hoàn toàn chẳng có gì làm căn cứ, còn lý do tại sao ngăn cản, chỉ có tự hẩn biết.

Không có Bạch Trạch trợ giúp, các bạn nhỏ khác chỉ có thể tự mình cố gắng tích lũy tinh hoa nhật nguyệt. Bạch Trạch quá ư nhàn rồi, có ánh mặt trời thì ngứa bụng sưởi mao mao cùng bọn nhỏ, đến tối thì nằm bò xuống làm đệm cho các bé con. Tỉnh ngủ, lại lấy bùn đất từ Bàn Đào Viên ra bố trí trong sân Ngọc Thanh Cung, gieo lúa mạch cùng hạt giống, dùng lồng hơi nước nhu hòa bao phủ lại, đề phòng nền đất này bị linh khí nồng đậm ở Ngọc Thanh Cung hóa thành ngọc thạch.

Cứ nhàn nhả như vậy qua nhiều ngày, quanh thân Nguyệt Lão đột nhiên có ánh sáng rực rỡ lay động, bỗng chốc biến thành người lớn. Tuy rằng tóc vẫn bạc, nhưng khuôn mặt lại là dáng vẻ thanh niên, mặt mày tinh xảo, miệng mũi xinh xắn, nhìn có chút ngây thơ.

Bạch Trạch há to miệng: “Người, người làm sao lớn thành hình dáng này!”

“Ai nha, không kịp, không kịp rồi.” Nguyệt Lão không có thì giờ giải thích, vội vàng vàng chạy về phía Nguyệt Hạ Tiên Cung, thừa dịp lúc này biến thành người lớn, phải nhanh nhanh nối mấy sợi tơ hồng mới được.

Bạch Trạch sợ có vấn đề gì xảy ra, liền ôm Tiểu Tiểu Phù Lê Thiên Tôn chạy theo xem.

Nguyệt lão vén tay áo lên, đi qua đi lại bên trong một đồng tượng đất, nhanh chóng kéo Nhân Duyên Tuyền, tơ hồng trên đất rất nhanh bị đan thành mạng nhện. Nhân duyên trong thiên hạ đều từ đây mà ra, không thể trì hoãn quá lâu, một lời một kéo quyết định hai người cả đời dây dưa. Bởi vì công việc còn thiếu nợ quá nhiều, Nguyệt Lão có chút luống cuống tay chân, sợ ý một chút, giẫm phải vạt áo dài của chính mình, bình bịch ngã xuống đất, bùm một cái biến về dáng vẻ bé con.

“Ô oa ——” Một đồng tơ hồng vừa được nối xong, bỗng chốc bị chính mình làm rối, Tiểu Tiểu Nguyệt Lão nhìn cảnh dã tràng xe cát (mất công vô ích), bẹp miệng òa khóc.

Bạch Trạch vội vàng đem bé con ôm lên đỡ: “Không khóc không khóc, ngã có đau không?”

Tinh hoa nhật nguyệt tản mạn trong kinh mạch, một khi bị vấp ngã, linh khí liền tan đi. Bạch Trạch nhìn mớ hỗn loạn dây trên đất cùng Nguyệt Lão đang khóc thút thút tha thút thút, lại nhìn về mặt ‘ta biết ngay mà’ của Phù Lê, thở dài đau đầu.

Nhiệm vụ khiến mọi người trở về như cũ, trọng trách thì nặng mà đường thì quá xa...

—— Tiểu kịch trường:

Phù Lê: Người có phải thừa lúc ta ngủ làm gì hay không?

Bạch Trạch: Không có, tuyệt đối không có!

Phù Lê: Vậy sao ta lại cảm thấy nhộp nháp.

Bạch Trạch: Bé con mộng tỉnh là chuyện bình thường.

Phù Lê: ... Ta nói mặt.

Bạch Trạch: ...

13. Chương 13: Ngọc Dịch

Không biết vì sao Thiên Tôn đại nhân bỗng dưng tức giận

Nghe nói hấp thu tinh hoa nhật nguyệt có thể làm cho các vị tiên nhân biến về như cũ, Ngọc Đế liền đem các bảo vật có thể thu thập tinh hoa nhật nguyệt gom vào chuyển tới Ngọc Thanh Cung. Có điều trong Thiên Cung tàng phẩm kiểu này cũng không có nhiều, vợ vét nửa ngày, cũng chỉ tìm được một viên Thái Dương Tinh Thạch, thêm cái hũ ngọc.

Thái Dương Tinh Thạch, chính là viên tinh hạch của mặt trời lưu lại do bị Hậu Nghệ bắn rơi ở thời kỳ thượng cổ, bên trong chứa đựng toàn bộ tinh hoa của mặt trời, tuy nhiên chỉ có thể dựa vào sức mạch bên ngoài thúc ép ra, đã thế còn phi thường chậm chạp. Mà cái hũ ngọc kia, tên là Thiên Quân (ngàn cân), có thể cân bằng linh khí, lưu giữ tinh hoa nhật nguyệt vào trong đó.

“Thiên Cung to như thế, chỉ có mấy thứ này thôi sao?” Bạch Trạch tỏ vẻ không thể tin được.

“Trẫm cũng không dựa vào mấy thứ này để tu luyện, nhận được cung phụng, liền tiện tay thưởng cho người ta.” Ngọc Đế có chút chợt dạ gãi đầu, liếc mắt nhìn chén Yêu Nguyệt được Bạch Trạch dùng sợi dây đỏ buộc vào bên hông, trước đây bảo vật đều bị tùy tiện tổng đi như thế, thời điểm hiện tại muốn dùng nhưng chẳng còn lại được mấy cái.

Bạch Trạch chậm rì rì đem tinh thạch cùng hũ rượu cất đi, có bảo vật là tốt rồi, ít còn hơn không.

Việc hiện tại cần làm, chính là đem nhật tinh (tinh hoa mặt trời) bên trong Thái Dương Tinh Thạch bức ra, lưu giữ lại bên trong Thiên Quân, sau đó để đám con nít hấp thu. Thế nhưng nhật tinh vô ảnh vô hình, thúc ép ra rồi, làm sao để bỏ vào trong hũ ngọc?

“Dem nhật tinh dung hợp vào bên trong tiên đan không phải là được rồi sao.” Lão Quân bĩu môi.

“Người hiện tại luyện được đan sao?” Bạch Trạch liếc ông, nếu như Lão Quân biết luyện đan, y cũng chẳng cần phải phiền muộn nữa, nhét cho mỗi người một viên là xong việc.

Lão Quân: “Đương nhiên biết!”

“Răng rắc răng rắc.” Nguyệt Lão ngồi một bên nghiêm túc nhai kẹo ngọt mới vừa ra lò của Lão Quân.

Bạch Trạch: “...”

“Dem nhật tinh dung hợp vào bên trong sủi cảo.” Vương Mẫu ôm một bát sủi cảo măng xanh, xì xụp xì xụp ăn ngon lành.

“Sủi cảo...” Bạch Trạch nhìn cái hũ ngọc trong tay một chút, mấy bé con này hiện tại cần bổ sung thể lực, phải dựa vào đồ ăn, điều này cho thấy rằng thức ăn so với tinh tảo càng dễ dàng khiến thân thể của bọn nhỏ hấp thu hơn. Như vậy, đem tinh hoa nhật nguyệt hòa tan vào trong đồ ăn, cũng là một biện pháp hay.

Thế là, Bạch Trạch bắt đầu cố hết sức đem nhật tinh và các loại đồ ăn dung hợp. Đầu tiên là đem Thái Dương Tinh Thạch bỏ vào đáy hũ ngọc, sau khi lọc xong sủi cảo, mì sợi, cơm tẻ, hoa quả linh tinh thì bỏ vào, chờ đến khi cảm thấy đủ rồi thì lại lấy ra.

Kết quả, nhật tinh ở trong hũ ngọc không bị tiêu tan, nhưng dung hòa vào trong đồ ăn cũng rất ít. Mấy bé con đã ăn no đến mức nằm bò ra đất, nhật tinh thu được cũng chỉ có thể làm một ngón tay út lớn lên.

Bạch Trạch giơ tay xoa xoa cái bụng tròn vo của Phù Lê, không nhịn được thở dài.

Thiên Tôn đại nhân hí mắt, hưởng thụ lòng bàn tay ấm áp kia đụng vào. Lão Quân nằm sấp một bên nhìn thấy, chậm rãi bò đến, cũng muốn xoa xoa, nhưng lại nhận được một ánh mắt sắc như đao của Thiên Tôn, nhất thời không dám tiến lên, bĩu môi, tự mình vươn tay nhỏ ra xoa cái bụng.

“Lê nào không có biện pháp khác? Cũng chẳng thể đem tinh thạch đập nát rồi nuốt vào.” Ở đầu ngón tay Bạch Trạch biến ra một dòng nước trong suốt, đem Thái Dương Tinh Thạch bị nhiễm mùi đồ ăn rửa sạch sẽ. Viên đá có màu vàng ánh kim, long lanh óng ánh, trong sắc vàng thỉnh thoảng có ánh sáng lóe lên. Bên trong viên đá này có chứa toàn bộ tinh hoa của mặt trời, cho dù có bị mài thành từng hạt nhỏ, sức mạnh kia cũng sẽ kéo căng kinh mạch của tiên nhân bình thường, những bé con này căn bản không chịu nổi.

Phù Lê ngược mắt nhìn Bạch Trạch mặt mày ủ rũ, chậm rãi ngồi dậy, vẫy vẫy tay. Thiên thư tựa ở trên tường làm bằng dạ học, bỗng dừng bay tới, trôi bồng bềnh trên đầu Bạch Trạch.

“Có thể hỏi thiên thư.”

“A, đúng nha!” Bạch Trạch mắt sáng lên, sao lại đem bảo vật cứu thiên thập địa không gì không biết này quên mất chứ! Vội vàng đem thiên thư kéo đến trước mặt: “Thiên thư thiên thư, Thái Dương Tinh Thạch phóng ra tinh hoa, phải dùng cái gì lưu giữ?”

Thiên thư nhẹ nhàng bay giữa không trung, không hề bị lay động.

“Nó không để ý tới ta.” Bạch Trạch ầm ức nhìn về phía Phù Lê.

Phù Lê: “... Lấy tay chạm vào, truyền đạt thần thức.”

“Khụ...” Bạch Trạch vội ho một tiếng, mình vừa nãy dần thật, thế mà tự dưng đi nói chuyện trực tiếp với thiên thư, làm một quyển sách, nó cũng đâu có cái năng lực ‘nghe’ này.

Lúng túng xong, Bạch Trạch dùng thần thức đem vấn đề của mình truyền đạt cho thiên thư, thiên thư trầm tĩnh trong chốc lát, rồi bắt đầu tỏa ra một vòng tròn vàng sáng, sau đó, trang sách trắng như tuyết bắt đầu ào ào ào nhanh chóng chuyển động, một lúc lâu sau, dừng lại ở một trang giấy. Bạch Trạch vội vàng kề sát vào xem, vẫn là mặt giấy không có một chữ, cũng chẳng nhìn thấy cái gì.

Phù Lê cố gắng nhón lên xem, nhưng thiên thư bay quá cao, đến ngang ngực Bạch Trạch. Làm một bé con chỉ đứng tới hông Bạch Trạch, hẳn chỉ có thể nỗ lực cố gắng nhảy lên phía trên, một cái hai cái, vẫn không nhìn thấy gì.

Bạch Trạch vươn tay, đem Phù Lê bế lên, để hẳn nhìn thiên thư.

Phù Lê nhìn chằm chằm trang sách trống không kia trong thời gian khoảng nửa nén hương, lúc này mới nhẹ nhàng nhắm hai mắt, ngón cái tay trái đè lên ngón áp út, nhanh chóng bấm tay, một lúc lâu sau, chậm rãi mở mắt ra.

“Quỳnh Tương Ngọc Dịch dung hòa nhất tinh, Thiên Quân có thể cất mỹ tửu.”

Ý tứ chính là, có thể dùng rượu ngon để dung hợp và thôi thúc Thái Dương Tinh Thạch xuất ra tinh hoa, đem rượu rót vào bên trong hũ ngọc, có thể đảm bảo tinh hoa không bị phân tán ra ngoài, sau đó chỉ cần đem rượu uống cạn là xong.

Thì ra là như vậy...

Bạch Trạch lập tức chạy đi tìm Ngọc Đế đòi rượu. Ngọc Dịch và Quỳnh Tương, kỳ thực là hai loại khác nhau, tuy rằng đều dùng ngọc ủ thành, nhưng bên trong Ngọc Dịch có lẫn nước suối thác Tinh Tử, khẩu vị thanh đậm, còn Quỳnh Tương hòa chất lỏng Cửu Hoa Chi, mùi vị nồng đậm.

Ngọc Dịch thông thường chỉ có trong yến hội, được Ngọc Đế ban thưởng mọi người mới có thể uống, mà Quỳnh Tương, bị Ngọc Đế giữ lại tự mình uống không cho bất luận người nào.

“Không được, chỉ có thể cho người hai vò Ngọc Dịch, nhiều hơn thì không được.” Ngọc Đế nghe thấy ý đồ của Bạch Trạch, ôm ấm rượu trong tay không buông.

“Quỳnh Tương bên trong có Cửu Hoa Chi, dễ dàng dung hợp nhất tinh hơn.” Bạch Trạch chớp mắt mấy cái, về mặt ngay thẳng nói.

“Nói vậy, nước ở thác Tinh Tử mới càng dung hợp tinh hoa nhật nguyệt tốt hơn. Người nghĩ trầm ngư chắc!” Ngọc Đế hừ lạnh, vung vung tay ra hiệu tiên nữ mang cho Bạch Trạch hai vò Ngọc Dịch.

Thật keo kiệt... Bạch Trạch ôm hai vò rượu rời khỏi điện Lăng Tiêu, không nhìn được mà bấu môi. Y còn chưa từng được uống qua Quỳnh Tương mà, nhất định là rất ngon...

Phù Lê đứng ở bên ngoài điện chờ Bạch Trạch, thấy y đi ra, liền tự giác vươn tay.

Bạch Trạch sững sờ, Thiên Tôn đây là muốn ôm một cái hở? Cùng Phù Lê ở chung lâu như vậy, tên này trước giờ đều không thích được y bế, mỗi khi bị cưỡng ép ôm lên, không ồn ào thì cũng phi đao bằng mắt, này là lần đầu tiên chủ động cho ôm.

Nhìn Tiểu Tiểu Thiên Tôn đại nhân trắng trẻo non nớt, Bạch Trạch căn bản không từ chối được, tức khắc muốn ném vò rượu trong tay chạy đi ôm bé con.

“Cẩn thận!” Phù Lê lập tức quát bảo Bạch Trạch ngừng hành vi ngu xuẩn lại, tiện thể thu hồi hai tay đang duỗi ra của mình, cúi đầu nhìn. Từ sau trận chiến ở Bàn Đào Viên, Bạch Trạch luôn cảm thấy hấn tiêu hao quá nhiều linh lực, đi tới đâu cũng muốn ôm, hấn mới dần dần thành thói quen, vậy nên ban này chủ động vươn tay ra! Thực sự là... quá mất mặt.

Bạch Trạch nhanh chóng ôm chặt vò rượu, cúi đầu nhìn Phù Lê, vừa vặn thấy một đôi tai nhỏ đang dần đỏ lên, nhất thời cảm thấy tâm càng ngứa. Không biết có phải nguyên nhân do Nhân Duyên Tuyền không, y quan tâm Phù Lê càng nhiều hơn trước đây, hơn nữa còn có thể nhìn thấu các loại tâm tình từ bên trong khuôn mặt nhỏ không cảm xúc kia, giờ phút này, Thiên Tôn hấn là đang... thẹn thùng?

Nhận ra được điều này khiến cho Bạch Trạch không hiểu sao có chút hưng phấn, cười híp mắt ngồi xổm người xuống: “Hai tay ta đều bận, không thể ôm người, người ngồi lên trên bả vai ta đi.”

Thần thú Bạch Trạch, không phải ai cũng có thể cười.

Phù Lê vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy trên cổ áo Bạch Trạch có một vòng mao mao trắng như tuyết, còn có đôi mắt tràn đầy mong chờ kia, thần xui quỷ khiến mà đồng ý.

Vậy là, các bạn nhỏ trong vườn trẻ Ngọc Thanh, nhìn thấy cảnh Bạch Trạch tiên sinh ôm hai vò rượu lớn, trên vai công một vị Thiên Tôn bản thu nhỏ, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi tới.

“Ta cũng muốn cười!” Lý Tịnh ném ngựa trúc trong tay xuống, nhảy nhót chạy tới, bám vạt áo Bạch Trạch leo lên trên.

“Ấy ấy, đừng nghịch!” Bạch Trạch nhanh chóng dùng pháp lực nâng vò rượu lên, để qua một bên, sau đó luống cuống tay chân đem mấy nhóc con đang bò trên người tóm xuống.

Tóm một bé xuống, lại một bé khác leo lên, đồ làm sao cũng không được. Cuối cùng, Bạch Trạch bắt đắc dĩ, chỉ đành biến thành nguyên hình, để bọn nhỏ tất cả cười lên, công các bé con đi một vòng quanh Ngọc Thanh Cung.

Phù Lê lại không chịu ngồi nữa, đứng ở trên cầu ngọc nhìn thần thú lông xù xoay vòng ở trong sân, trên lưng công mấy đứa nhỏ ồn ào âm ỉ, môi mím dần dần mím thành một đường thẳng.

“Thêm một vòng nữa!” Sau khi chạy xong một vòng, Lý Tịnh cảm thấy nghiện, vẫn còn muốn chơi, ồn ào muốn thêm vòng nữa. Lão Quân cùng Vương Mẫu cũng phụ họa theo, Nguyệt Lão thì không nói gì, vẫn đang chuyên tâm bện mao mao Bạch Trạch thành bím.

“Đi xuống hết!” Phù Lê lạnh mặt nói.

Không biết vì sao Thiên Tôn đột nhiên lại tức giận, mấy bé con đều có hơi sợ hấn, nghe thấy thế đều thành bé ngoan, bò xuống.

“Sao vậy?” Bạch Trạch cười híp mắt biến thành người, đi tới trước mặt Phù Lê.

“Rượu.” Phù Lê chỉ chỉ hai cái vò kia.

Bạch Trạch âm thầm cảm thán, vẫn là Thiên Tôn đáng tin nhất, mặc dù biến thành bé con, nhưng vẫn luôn nhớ đến chính sự, hoàn toàn khác hẳn mấy bé kia.

“Còn chưa chơi đủ mà, người làm chi lại không cho bọn ta chơi?” Lý Tịnh không phục nói.

“Hắn là tiên sinh, các người phải hiểu việc tôn sư trọng đạo, cười ở trên người tiên sinh còn ra cái thể thống gì?” Phù Lê lạnh lùng nói một câu, hất cằm nhỏ tinh xảo lên.

“Người cười thì được, lại không cho bọn ta cười à?” Vương Mẫu không vui, bước tới đuổi tay nhỏ ra, đẩy Phù Lê một cái.

Phù Lê đứng rất vững, bị đẩy chỉ hơi nghiêng người, không hề bị ngã chổng vó, ngược lại còn bắt được cổ tay Vương Mẫu: “Còn dám vô lễ với bản tọa, bản tọa...”

“Người thế nào?” Vương Mẫu cũng không sợ, trừng mắt cãi nhau với hắn.

Phù Lê trầm mặc chốc lát: “... Bản tọa liền đi mách Ngọc Đế.”

Wang Mẫu mếu máo, thật sự không lên tiếng nữa.

Lão Quân cảm thấy rất mới mẻ, nha đầu điên này vậy mà cũng có điểm yếu? Ngay tức khắc cười hô hố, cảm thấy mình đã nắm được một chiêu mới để chế trụ Vương Mẫu.

Bọn nhỏ cãi nhau, nhưng Bạch Trạch cũng không chú ý tới, y đang chuyên tâm nghiên cứu Thái Dương Tinh Thạch. Đem Ngọc Dịch đổ vào trong Thiên Quân, linh khí ẩn chứa trong đó thật sự bị hũ ngọc khóa lại, không thể tiêu tán. Còn làm sao đem nhật tinh hòa vào thì...

“Tôm.” Bạch Trạch trực tiếp ném viên đá vào trong hũ ngọc, đập nắp lại.

“Như vậy có được không đó?” Nguyệt Lão tò mò đến gần xem.

“Cái này...” Bạch Trạch có chút chột dạ, y thực sự không biết làm sao để thúc đẩy nhật tinh, chỉ có thể ném nguyên cả cục vào, nhưng thân làm tiên sinh dạy trẻ nhỏ, y không thể lộ ra dáng vẻ vô trách nhiệm như thế, liền giả vờ thâm trầm hỏi: “Vậy người cảm thấy còn thiếu cái gì?”

Nguyệt Lão nhíu nhíu đôi lông mày nhỏ, từ trong tay áo móc ra một đoạn tơ hồng: “Nắp cần phải dùng dây đỏ quấn lại.”

Bạch Trạch: “... Người nói có lý.”

—— Tiểu kịch trường:

Lão Quân: Ta còn chưa chơi đủ nha.

Phù Lê: Không cho các người cười Bạch Trạch.

Wang Mẫu: Dựa vào cái gì không cho chúng ta cười?

Phù Lê: Vợ ta, chỉ mình ta có thể cười.

Bạch Trạch:???

14. Chương 14: Trò Chơi

Bạch Trạch cảm thấy mắt mặt vô cùng, nâng hai móng lên bịt mắt

Vậy là, hũ ngọc Thiên Quân bị quấn một vòng dây đỏ, nhìn tương đối vui mắt.

Đầy kín Thiên Quân ba ngày ba đêm, Bạch Trạch mỗi ngày đều bảo vệ nó, chỉ sợ bọn nhỏ làm hỏng, ngay cả buổi tối đi ngủ cũng ôm. Trăng treo giữa trời, các bé cũng đều ngủ say như chết trên thảm ngọc, Bạch Trạch thì lại biến về nguyên hình nằm nhòai trong sân, hai chân trước còn ôm một hũ ngọc nho nhỏ.

Phù Lê kết thúc việc tĩnh tọa, chậm rãi đi tới bên người Bạch Trạch. Dưới ánh trăng, Nhân Duyên Tuyền trên cổ tay hai người càng rõ ràng. Từ trong chén Yêu Nguyệt tràn ra ánh trăng trong suốt óng ánh, bị hút vào trong cơ thể Bạch Trạch, thông qua dây tơ hồng, cuộn cuộn không ngừng tràn vào trong tay Phù Lê.

Duỗi ngón tay như đoạn hành trắng ra, nhấc lên sợi dây Nhân Duyên Tuyến mềm mại, cánh tay ngắn nhỏ kia, dần dần kéo dài, biến thành một bàn tay thon dài trắng nõn, chậm rãi vuốt cái móng toàn lông của Bạch Trạch.

“A...” Bạch Trạch mở một mắt ra, trong cơn mê mông lung nhìn thấy Tiểu Tiểu Thiên Tôn đứng trước mặt, ngáp một cái, duỗi móng vuốt ra, đem Phù Lê cuốn vào trong lồng ngực, lè lưỡi liếm liếm mặt hắn.

“Này!” Phù Lê giãy giụa, thể nhưng khí lực của Bạch Trạch quá lớn, hắn căn bản không tránh thoát được, đành bị Bạch Trạch nửa mơ nửa tỉnh liếm láp khắp mặt. Nước miếng Bạch Trạch không có dính nhớp nháp, mà mang theo hơi nước ẩm ướt cùng tiên khí trong lành, nhưng dù có thể đi chẳng nữa, hành động kiểu liếm cổ này vẫn khiến Phù Lê không chịu được, giờ tay nắm mao mao trên miệng Bạch Trạch: “Ngậm mồm!”

Bị quát to một tiếng như thế, nhưng Bạch Trạch vẫn không tỉnh lại hẳn, chỉ dán sát vào cổ Phù Lê, nhẹ nhàng ngửi một cái, dùng mũi to ướt ướt cọ cọ hắn, nhìn trông hơi ngốc.

“Người sao vậy?” Phù Lê cảm thấy có gì đó không đúng, túm chặt Bạch Trạch lại hỏi, một luồng ánh sáng màu vàng dọc theo Nhân Duyên Tuyến tràn mãnh liệt vào kinh mạch, Phù Lê không nhận được rên rỉ một tiếng, lập tức cắn răng nhịn xuống đau đớn khi bị tinh hoa rót vào người, khoan chân ngồi tĩnh tọa. Không lâu sau, thân thể nhỏ nhỏ liền nhanh chóng phình ra, một trận kim quang lóe lên, biến thành hình dáng người trưởng thành.

Thiên Tôn mặc thanh bào thất lưng gấm, tuần mỹ vô song, diện mạo trẻ tuổi, quả thực đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt khỏi.

Bạch Trạch ợ hơi rượu, lại duỗi móng ra đem Phù Lê tóm tới, đè dưới thân, một trận bạch quang lóe lên, hóa thành hình người, nằm nhoài trên người Phù Lê, ngốc hề hề cười lên.

“Người uống rượu?” Phù Lê nhìn Bạch Trạch đè trên người, giờ tay xoa xoa gò má y.

“Khà khà, Phù Lê, dung mạo người thật là đẹp mắt.” Mặt Bạch Trạch vốn trắng nõn, bây giờ lại hiện lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt, ngay cả mũi cũng trở nên hồng hồng, trông rất đáng yêu.

Phù Lê mặt không cảm xúc mà nhìn y, quỷ xui thần khiến thể nào lại không có đẩy ra, tùy ý y nằm trên người mình cọ cọ.

“Khà khà...” Bạch Trạch tiếp tục cười khúc khích, không biết rằng mình đã biến thành hình người, còn tiến lại gần mặt Phù Lê ngửi ngửi.

Hơi thở trong veo mượt mà bổ nhào lên mặt, Phù Lê có chút không được tự nhiên né né đầu, con thú uống say kia cứ dán sát vào không chịu thôi, tiếp tục ngửi tới ngửi lui. Mao mao trên y phục lướt qua cổ Phù Lê, có chút nhột. Không thể nhịn được nữa, Phù Lê vươn tay đem Bạch Trạch đẩy ra, ngồi dậy.

Giờ tay, Thiên Quân một bên nhẹ nhàng bay lại đây, vũng vàng rơi vào trên tay Phù Lê. Nhẹ nhàng ước lượng một chút, phát hiện rượu bên trong đã vơi đi một phần ba. Cái đứa mê rượu này...

Quỳnh Tương Ngọc Dịch, cũng không phải rượu mạnh, nhất là Ngọc Dịch, cực kỳ thanh đạm không dễ say. Dựa vào tửu lượng trước đây của Bạch Trạch, có uống nguyên một vò cũng không vấn đề gì, thể sao hôm nay lại say nhèm thế này?

Phù Lê mở hũ rượu, dùng gáo ngọc lấy ra một ít, nhấp thử một ngụm. Thanh ngọt dễ chịu, dư vị lâu dài, tựa hồ ngon hơn mấy phần so với Ngọc Dịch bình thường. Rượu vào trong miệng, một luồng tinh hoa thái dương cuộn cuộn tràn tràn ra, trong nháy mắt hơi chút choáng váng.

Hơi nhúu mảy lại, Phù Lê đem gáo ngọc thả xuống, đóng hũ rượu lại. Ngọc Dịch đại khái là chịu ảnh hưởng của nhật tinh, trở nên dễ say hơn, Bạch Trạch thể nhưng lại không biết, còn dựa theo tửu lượng ngày thường mà uống đến non nửa hũ.

“Ha...” Bạch Trạch nằm trên đất, bởi vì biến thành hình người không có mao mao, nằm trên mặt đất bằng ngọc có chút lạnh, không khỏi hơi co người lại.

Phù Lê khoan chân chuẩn bị thả tọa, tích trữ lại chút nhật tinh này, nhìn thấy cảnh ấy, thở dài một cái khó nhận ra, vươn tay kéo Bạch Trạch đang ngủ thiếp đi tha lại đây, để y gối lên chân của mình.

Diện tích trên đùi có hạn, cũng không làm Bạch Trạch ầm áp lên được, một trận bạch quang lóe lên, Bạch Trạch hình người biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là móng của một bé lông trắng. Đầu nhỏ tròn vo xù lông, dựa vào trên chân Phù Lê ngủ say sưa.

Sáng sớm hôm sau, mọi người tỉnh lại, liền nhìn thấy Phù Lê Thiên Tôn đã biến trở về dáng dấp bé con, cuộn người trên thảm ngọc, trong lòng ôm một cục bông trắng như tuyết.

“A?” Bạch Trạch mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt phóng to của một bé con, mặt mày tinh xảo, nhất thời không phản ứng kịp. Đứng lên vầy vầy đầu, mới phát hiện mình đã nhỏ đi, ngẩng đầu, Lão Quân, Nguyệt Lão, Lý Tĩnh, ba nhóc siêu quậy, đang cười hì hì nhìn mình.

“Tiên sinh, người sao lại biến thành nhỏ thế này?” Lão Quân khom lưng nhìn hấn.

“Ta muốn ôm ôm.” Nguyệt Lão vươn tay, định đem Bạch Trạch ôm lên.

“Cho ta ôm!” Lý Tĩnh chen ngang Nguyệt Lão, xuống tay trước tiên.

“Bốp!” Một bàn tay nhỏ mang theo bao bảo hộ màu xanh ngọc vươn qua, tét lên mu bàn tay của Lý Tĩnh một phát, đem mọi người ủa hết ra, Thiên Tôn đại nhân chậm rãi đứng dậy, tự mình ôm Bạch Trạch lên.

Mọi người: “...”

Bạch Trạch cảm thấy mắt mặt cực kỳ, giờ hai móng lên bụm mặt.

Ngọc Dịch hữu hiệu, chỉ là không thể uống nhiều, Bạch Trạch dùng thân thể thần thú uống còn say, mấy bé con này thì lại càng không chịu nổi. Vì lẽ đó, mỗi ngày chỉ có thể cho các bé uống một chén, tích lũy từ từ.

Nghe nói Ngọc Dịch có công hiệu, Ngọc Đế lại đưa thêm mấy vò đến, thả Vương Mẫu không muốn đến vườn trẻ xuống, dỡ một lát mới làm cho nàng buông tay, trước khi đi lại giao việc cho Bạch Trạch: “Mặc kệ dùng biện pháp gì, phải mau chóng làm cho bọn họ khôi phục, ít nhất cũng phải chống đỡ được đến hết hội Bàn Đào.”

Hội Bàn Đào trăm năm một lần còn hai tháng nữa sẽ mở ra, đến lúc đó tiên nhân khắp cửu thiên thập địa sẽ hội tụ tại Dao Trì, nếu như nhìn thấy chư vị thượng tiên đại thần đều biến thành bé con thơm mùi sữa, không hiểu sẽ loạn thành thế nào.

Hội Bàn Đào a...

Bạch Trạch nhìn đám bé con trong sân, bỗng chốc cảm thấy vô lực. Phù Lê hiện tại có Nhân Duyên Tuyến trời lại cùng y, hấp thu được nhiều tinh hoa nhật nguyệt, dễ dàng tích lũy. Mà bản thân hấn đối với việc khống chế tiên lực cao đến cực điểm, chỉ cần chăm chỉ luyện tập, muốn duy trì ở hội Bàn Đào chắc vẫn làm được. Nhưng những người khác thì không thể nói trước.

Mỗi ngày một chén rượu Ngọc Dịch, năng lượng nhật tinh tích trữ được bao nhiêu vẫn là ẩn số.

Lão Quân đang nhổ một cây cải thảo vừa mới mọc ở trên nền đất, Vương Mẫu lập tức đi tới ngăn cản: “Không cho phép phá hoại thức ăn, Bạch Trạch nói chút nữa làm cho chúng ta ăn sủi cải cải thảo đó!”

“Suyt, đừng làm ầm, ta chỉ nhổ một cây thôi.” Lão Quân đẩy Vương Mẫu ra, tiếp tục nhổ cải thảo: “Ta muốn luyện một loại tiên đan mới, ăn có vị cải thảo chua!” (dưa muối =)))

“Tiên đan cải thảo chua, ăn vào có thể biến thành người lớn sao?” Nguyệt Lão kéo một cuộn tơ hồng thật dài đi tới.

“Xì!” Đối với trò chơi vô nghĩa của mấy người này, Lý Tĩnh chẳng thèm để ý, vẫn mãi trèo lên đầu tường nhìn ngó xung quanh ra bên ngoài.

Bạch Trạch đau đầu đi tới, đem Lý Tĩnh đang cố gắng không ngừng trèo tường trốn khỏi vườn trẻ tóm xuống, ném tới trước mặt Phù Lê đang tỉnh tọa, để hấn trông giùm một chút, đồng thời lấy đi cải thảo trong tay Lão Quân: “Đừng nghịch, ta làm bánh nướng cải thảo cho các người ăn.”

“Được nha!” Ba người bạn nhỏ lập tức vui vẻ lên, đem chuyện muốn luyện tiên đan vị cải thảo quên sạch sẽ.

Bạch Trạch nhận mệnh đi nướng bánh, trước khi đi liếc mắt ra hiệu với Phù Lê, muốn hấn trông chừng mấy bé con này cho tốt. Phù Lê Thiên Tôn sắc mặt lạnh nhạt, không có bất kỳ phản ứng nào. Bạch Trạch liền coi như hấn đã đồng ý, cầm cái chảo cùng với bột mì vừa mới xay rời đi.

Bạch Trạch vừa đi, đám con nít liền nháo loạn. Lý Tịnh đề nghị chơi trò đánh trận, Lão Quân thì lại muốn chơi bắn bi, Nguyệt Lão muốn buộc Nhân Duyên Tuyến cho hai con tiên hạc trong ao, Vương Mẫu đòi chơi đu dây. Bốn bé con cãi nhau không xong, liền chạy đi tìm Thiên Tôn để quyết định.

Phù Lê liếc đám nít ranh ồn ào này một cái, cao thâm khó lường nói: “Chơi bắn bi, ai thua thì trối vào tiên hạc, bị đánh.” Một câu nói, bắn bi, đu dây, se tơ hồng, đánh nhau, đều có cả. =)))

“Đu dây ở chỗ nào?” Vương Mẫu không hiểu.

“Tiên hạc bay lên trời, người bị buộc phía dưới chính là bàn đu dây đó!” Lão Quân giải thích.

Lần này, hết thấy các trò đều có thể chơi.

Bốn người cảm thấy vụ này có gì đó không đúng, nhưng lại chẳng nghĩ ra được không đúng ở chỗ nào, thế là ứ cần nhiều lời nữa, thật cao hứng mà đồng ý. Lão Quân móc ra một nắm Đông Hải Dạ Minh Châu mà hôm nay Ngọc Đế sẽ đến đòi, bảo Lý Tịnh đem tiểu bảo tháp để trên mặt đất, mọi người nằm bò cách đó không xa, cùng một đoạn khoảng cách, ai bắn vào bên trong tháp trước thì thắng, vào sau cùng thì thua.

Phù Lê không tham gia, chấp tay nhỏ đứng ở một bên, nhìn các bé con chơi.

Ban đầu hạt châu của Nguyệt Lão lặn chậm nhất, còn bị viên của Lý Tịnh đụng cho bay ra xa. Nguyệt Lão gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, đột nhiên linh quang lóe lên, đem hạt châu xuyên vào dây tơ hồng, một đầu gài bên trong cửa bảo tháp, một đầu nắm trên tay, nhẹ nhàng bắn ra, kéo sợi dây, hạt châu kia lọc cà lọc cọc lặn về phía trước, chui thẳng vào tháp.

“Người chơi bắn!” Vương Mẫu bất mãn nói.

“Cũng đâu có nói không được xuyên dây vào.” Nguyệt Lão cười hì hì, đem viên dạ minh châu xuyên dây đỏ buộc lên đầu Vương Mẫu, Vương Mẫu lập tức né tránh, dưới chân đá phải hạt châu của mình, hạt châu kia lọc cà lọc cọc lặn về phía trước, chui thẳng vào trong tháp.

Mọi người có chút sững sờ, thế mà cũng được? Vương Mẫu lắc lư đầu, hai bím tóc bị thắt dây đỏ vung vẩy trên không trung, rất chi là đắc ý.

Hai tên căn bản không biết bắn bi lại thắng trước tiên, lần này, chỉ còn lại Lão Quân và Lý Tịnh. Lão Quân mỗi ngày đều nghịch đủ loại tiên đan, với mấy hạt tròn tròn là quen thuộc nhất, đụng cho hạt châu của Lý Tịnh lặn ra xa, một bàn thắng rất nhẹ nhàng.

Lý Tịnh thua trận, phải nhận trừng phạt bị buộc vào trên chân tiên hạc. Nguyệt Lão hứng trí bưng bưng đem hấn trối lên, còn tiện tay tết cho hấn cái bím nhỏ: “Tiên hạc bay lên trên, người có thể chơi đu dây nha!”

—— Tiểu kịch trường:

Bạch Trạch: Các người đang làm gì đấy?

Phù Lê: Nghi thức phóng bay Lý Tịnh.

Bạch Trạch: Hoạt động này ý nghĩa ở chỗ nào?

Phù Lê: Giúp hấn thoát khỏi khổ cảnh, tìm lại được chính bản thân mình.

Bạch Trạch: Nói tiếng người.

Phù Lê: Đem mấy thứ chương mắt ném hết khỏi Ngọc Thanh Cung, tạo thành hoàn cảnh tốt để bản tọa bàn chuyện yêu đương.

Bạch Trạch: ...

15. Chương 15: Lời Đồn

Hai tên ngu ngốc này, nói Bạch Trạch cùng Thiên Tôn cầu kết

“Không phải người muốn chơi đánh trận sao? Vậy thì chúng ta cùng đấu võ!” Lão Quân ném vào trong miệng một viên kẹo, cười hi hi sán lại đây.

“Hừ!” Lý Tịnh bị trói quanh hông nên tay vẫn có thể cử động, đánh đòn phủ đầu, cho Lão Quân một đám. Lão Quân né tránh, vỗ lên hông tiên hạc một cái. Tiên hạc nhất thời bị dọa sợ, giương cánh bay lên.

Hạc bình thường đương nhiên không thể xách theo được đứa nhỏ nặng như thế, huống hồ đứa nhỏ này còn mặc một thân áo giáp. Nhưng tiên hạc ở Ngọc Thanh Cung đã thành tiên từ lâu, đừng nói mang theo một đứa bé, chứ có công Thiên Tôn bay đến Nam Hải cũng không thành vấn đề. Thế là, Lý Tịnh cứ thế bị tiên hạc mang đi.

Một đám bé con ngơ ngác ngược đầu lên trên nhìn, Nguyệt Lão nhỏ giọng nói: “Lúc nữa Bạch Trạch đi ra, có mắng chúng ta không nhỉ?”

“Ta cái gì cũng không nhìn thấy.” Lão Quân xoay người rồi đi, chạy sang khu rừng trúc bên cạnh, làm bộ như đang đào giun. Vương Mẫu lè lưỡi một cái, kéo Nguyệt Lão qua một bên chơi dây. Phù Lê trầm mặc chốc lát, ngẩng đầu liền nhìn thấy Bạch Trạch nướng xong bánh quay lại.

“Lại đây ăn nào.” Bạch Trạch cười bắt chuyện với mấy bé con, nhìn xung quanh một chút: “Lý Tịnh đâu?”

Lão Quân cầm một miếng bánh nướng xong chạy ngay, không hề trả lời Bạch Trạch. Vương Mẫu tới lấy hai cái, chuẩn bị mang cho Nguyệt Lão tay đang bận giữ dây ở một bên. Phù Lê thì ngồi trên đệm hương bồ, không hề bị lay động.

“Vương Mẫu, Lý Tịnh đi đâu rồi?” Bạch Trạch cảm thấy tình hình có chút không đúng, trước đây nếu như Lý Tịnh nghịch ngợm chạy đi đâu đó chơi ngựa trúc, Lão Quân nhất định là người mách đầu tiên, Vương Mẫu cũng sẽ hòa thêm mấy câu, bây giờ tất cả lại đều ngậm miệng không nói chuyện.

“À... bị tiên hạc đem đi rồi.” Vương Mẫu cắn một miếng bánh nướng, hàm hàm hồ hồ nói.

“Cái gì?” Bạch Trạch lập tức quay đầu nhìn Ngọc Trì, trong ao nguyên bản có hai con tiên hạc lông trắng chân dài, mỗi ngày đều ưu nhã đứng trong nước rửa lông, uống sương sớm. Bây giờ, chỉ còn dư lại một con.

Gần đây, mấy bé con bị nhốt đi này trốn ở trong Ngọc Thanh Cung, đi theo Bạch Trạch hết ăn lại uống. Tiên nhân trên thiên giới đều cho rằng mấy vị thượng tiên đang ở Ngọc Thanh Cung nghe Thiên Tôn luận đạo, không dám quấy nhiễu. Nếu như đột nhiên bị bọn họ nhìn thấy cảnh tiên hạc trên chân cột Tiểu Tiểu Lý Tịnh, không hiểu sẽ có vẻ mặt gì.

Bạch Trạch nhanh chóng thả bánh nướng trong tay xuống, chuẩn bị đuổi theo.

“Ta đi cùng người.” Phù Lê không nhanh không chậm đứng lên. Con tiên hạc kia là hắc nuôi, tất nhiên sẽ nghe hắc triệu hoán.

Lời này Bạch Trạch nghe vào trong tai, lại thành Thiên Tôn chịu trách nhiệm vì không chăm sóc tốt cho Lý Tịnh, quả nhiên, mặc dù đã biến thành bé con, Thiên Tôn vẫn là đáng tin nhất đó! em ơi đừng tin nó lừa đấy =)))

Bạch Trạch gật gật đầu, đem Phù Lê ôm lên rồi rời đi, bỗng nhiên dừng bước, cầm lấy một miếng bánh nướng, nhét vào trong tay Phù Lê: “Cầm ăn trên đường.”

Phù Lê nhìn Bạch Trạch một chút, ưu nhã gơ tay, chậm rãi nhận lấy, cup mắt nhìn bánh bột trong tay, vẻ ngoài trông không được đẹp mắt, nhiều chỗ còn bị cháy. Giương mắt nhìn khuôn mặt đầy mong chờ của Bạch Trạch, Phù Lê Thiên Tôn mím mím môi nhỏ nhạt màu, thử cắn một miếng. Vị bánh cháy truyền tới thông qua đầu lưỡi, mang theo linh khí nồng đậm, điều bất ngờ là, mùi vị cũng không tệ lắm...

Bạch Trạch thấy Phù Lê thích ăn, không khỏi có mấy phần vui vẻ. Chẳng biết có phải do Nhân Duyên Tuyến giữa hai người không, mà hiện tại Bạch Trạch luôn không nhịn được muốn đối xử với Phù Lê tốt hơn

một chút, thấy hẳn thích bánh nướng của mình, tâm tình cũng trở nên sáng sủa, ngay cả lo lắng vì việc Lý Tịnh bị tiên hạc mang đi cũng giảm mấy phần.

Lại nói đến Lý Tịnh bị trôi trên chân tiên hạc, từ Ngọc Thanh Cung bay thẳng một đường ra ngoài, phía dưới là tiên vụ lượn lờ đình đài lầu các, thỉnh thoảng có tiên nhân qua lại. Có điều mọi người sớm đã quen với việc trên đầu có các loại tiên điều vội vã bay qua bay lại rồi, nên cũng không ngẩng đầu nhìn.

Từ ngày biến thành bé con, Lý Tịnh chưa từng cưỡi mây đạp gió lại lần nào, giờ phút này bị tiên hạc mang theo bay khắp nơi, cảm thấy chơi cực kỳ vui, hưng phấn đến hoa chân múa tay.

“Hú hú, xông lên, xông lên điện Lăng Tiêu, bảo vệ đệ hạ!” Tiểu Tiểu Lý Tịnh hăng hái còn đang diễn sâu trong cảnh tưởng tượng của chính mình.

Tiên hạc vẫn cứ chậm rãi bay, cũng không để ý tới đứa nhỏ ồn ào trên chân kia, bay thẳng đến một cái đình bát giác, nhẹ nhàng đậu vào trên mái đình, bắt đầu nhàn nhã rửa lông.

Cái đình này, nằm ở nơi có hai dòng suối tụ hội, có một con tiên hạc toàn thân trắng như tuyết ưu nhã đi dạo ở trong nước. Con tiên hạc đứng trên mái đình ngừng lại việc rửa lông, si ngốc nhìn con ở trong làn nước kia.

Lý Tịnh kéo lông tiên hạc, ra hiệu cho nó tiếp tục bay, tiên hạc không hề bị lay động. Hẳn đành phải tự mình động thủ, đem dây đỏ cởi ra, bám vào mái cong nhìn xuống, hình như có hơi cao, không xuống được.

Trong đình, mấy vị tiên nhân đang nói chuyện phiếm.

“Hôm qua đi tặng mật hoa cho Nguyệt Lão, nhưng lại không thấy bóng người.” Bách Hoa Tiên Tử nói tới một chuyện rất hiếm thấy. Ý là nhân duyên trong thiên hạ ngàn ngàn vạn, Nguyệt Lão mỗi ngày đều rất bận, không có đại sự chắc chắn sẽ không rời khỏi Nguyệt Hạ Tiên Cung.

“Nghe nói cũng đi tới Ngọc Thanh Cung nghe đạo.” Ngọc Hành Tinh Quân hâm mộ nói.

“Nguyệt Lão cũng tới?” Bách Hoa Tiên Tử hơi kinh ngạc. Lão Quân là cái loại cuồng luận đạo, có cơ hội cùng Thiên Tôn luận đạo đương nhiên là sẽ đi; Vương Mẫu thích tham dự mấy chuyện náo nhiệt kiểu này, đi nghe một chút cũng là bình thường; Lý Tịnh tính tình nóng nảy kiểu đó, nghe nói Ngọc Đế bắt hắn đi nghe đạo để tu dưỡng tính tình.

Còn như Nguyệt Lão, nắm giữ nhân duyên tiên nhân, ông cũng đâu cần đạo pháp cao thâm làm gì. Hơn nữa Nguyệt Lão là người từ trước đến giờ không có lòng cầu tiến, sao đột nhiên lại thông suốt rồi?

“Nguyệt Lão cùng Lão Quân là đồng lứa, phỏng chừng bị tiện thể gọi đi tới đó.” Ngọc Hành Tinh Quân không hề để ý cầm lấy bầu rượu trên bàn, rót một chén Bách Hoa Tửu.

Đây là rượu Bách Hoa Tiên Tử ủ, hết sức thơm ngọt. Hẳn cứ thích tìm Bách Hoa Tiên Tử tán gẫu, kỳ thực là vì có rượu chùa để uống. Hớp một chén Bách Hoa Tửu, có cùng mục đích giống như Ngọc Hành Tinh Quân, còn có hai huynh đệ Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ.

“Bạch Trạch Thần Quân có phải vẫn còn ở trên thiên đình không?” Bách Hoa Tiên Tử nhìn hai huynh đệ này này giờ không nói tiếng nào, mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, vẫn chưa đi, cũng đang ở Ngọc Thanh Cung đấy.” Thiên Lý Nhân thuận miệng nói. Mọi chuyện lớn nhỏ phát sinh trong thiên đình, không có chuyện gì có thể lọt khỏi tai mắt của bọn họ, mọi người cũng quen với việc tìm hai người này để hỏi thăm tin tức.

Nghe thấy như thế, Bách Hoa Tiên Tử vẻ mặt có chút kỳ quái: “Bạch Trạch Thần Quân cũng muốn nghe đạo sao?”

Bạch Trạch là thượng cổ thần thú, đâu có cần tu luyện đạo pháp, cứ việc nằm úp sấp ngủ là được, ở Ngọc Thanh Cung làm cái gì? Huống hồ lúc trước Bạch Trạch từng nói với nàng, cứ nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Thiên Tôn là lại phát hải, làm sao có khả năng chạy đi nghe Thiên Tôn luận đạo?

Bởi vì Bạch Trạch phải đi chăm sóc những đại thần bị biến thành bé con kia a! Phải làm đệm lông cho những bé con đó á! Phải làm cơm nướng bánh cho bọn họ nha! Rầu đến độ mao mao muốn rụng hết kia ha ha ha ha ha...

Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ liếc mắt nhìn nhau, từ trong ánh mắt của đối phương nhìn thấy được khát vọng ngập tràn. Rất muốn nói, rất muốn nói...

Nhưng mà, trên đầu vẫn còn lệnh cấm mà Ngọc Đế hạ, cái gì cũng không thể nói. Thiên Lý Nhân kìm nén đến mức khuôn mặt đỏ tía càng thêm đỏ, hít sâu một hơi, nói: “Ôi chao, cái này người không biết đâu, thật ra Thiên Tôn yêu thích Bạch Trạch, từ lúc Bạch Trạch lên thiên đình, vẫn luôn ở tại Ngọc Thanh Cung...”

Bách Hoa Tiên Tử mắt sáng rực lên: “Ồ? Nói nhanh lên, xảy ra chuyện gì?”

Ngọc Hành Tinh Quân cũng đặt chén rượu xuống, vênh tai lên muốn nghe tiếp đoạn sau.

Thiên Tôn ngàn vạn năm qua đều cứ lạnh băng băng như vậy, râu mép thật dài che khuất mặt, nhìn như trên đời chẳng còn có gì hứng thú. Nhưng có người nói, Thiên Tôn thực ra là mỹ nam tử số một số hai khắp cửu thiên thập địa, chỉ tiếc vẫn luôn không dùng mặt thật để gặp người. Mà Phù Lê luôn vô dục vô cầu, chưa từng thấy hấn quá để bụng tới bất kỳ người nào, bây giờ thế mà biểu hiện yêu thích đối với Bạch Trạch, chuyện này quả thực là lần đầu tiên kể từ thừa khai thiên lập địa.

“Thiên Tôn hiện tại thích nằm trên người Bạch Trạch ngủ, mao mao của Bạch Trạch người cũng biết rồi đấy, chà chà...” Thiên Lý Nhân nói rất ra dáng.

“Bạch Trạch đồng ý sao?” Ngọc Hành Tinh Quân có chút không tin, với hiểu biết của hấn về Bạch Trạch, tuy rằng thùy thú hiền lành, nhưng cũng không thích người khác tùy tiện sờ lông y, càng đừng nói đến chuyện nằm trên người y ngủ. Nhiều năm như vậy, hấn cũng chỉ từng thấy Bạch Trạch ở nhân gian công mấy bé con, hấn muốn đến gần cọ một cái đều sẽ bị phun nước.

“Đồng ý, sao lại không đồng ý? Y còn rất cao hứng.” Thuận Phong Nhĩ không chịu cô đơn nói chen vào: “Tối hôm qua ta còn nghe được Bạch Trạch cùng Thiên Tôn nói cái gì mà ‘Người và ta có Nhân Duyên Tuyến tương liên’”

“A?” Bách Hoa Tiên Tử sợ đến mức đánh đổ bầu rượu trong tay, Nhân Duyên Tuyến? Bạch Trạch cùng Thiên Tôn?

“Phụt ——” Ngọc Hành Tinh Quân vừa mới uống được hớp rượu trong nháy mắt phun hết ra ngoài, sặc khù khù một lúc: “Hai người lại linh tinh rồi, không muốn nói thì thôi, đừng bọn ta tiêu khiển làm chi.” Nói xong, phất tay áo, đem rượu trên người hong khô, lắc đầu rời đi.

Bách Hoa Tiên Tử trừng Thuận Phong Nhĩ một cái, cướp lại bầu rượu hấn vừa cầm đi, thon thả nhẹ nhàng, xoay người theo Ngọc Hành Tinh Quân rời khỏi.

“Ta nói đều là sự thật...” Thuận Phong Nhĩ nhỏ giọng lầu bầu.

“Mọi người đều say mình ta tỉnh, than ôi, thật là cô quạnh!” Thiên Lý Nhân rung đùi đắc ý mà cảm khái.

Lý Tịnh ở trên mái đình đem mấy câu này nghe được rõ rõ ràng ràng, vô cùng phẫn nộ. Hai cái tên miệng rộng này, chính sự thì không làm, vậy mà ở đây bịa đặt chuyện Bạch Trạch cùng Thiên Tôn, quả thực tội không thể tha thứ. Vừa kích động một cái, liền trượt chân, rầm rầm rầm té xuống.

Thuận Phong Nhĩ nghe được tiếng động, lập tức ngừng đầu, theo bản năng đưa tay đón lấy, vững vàng tiếp được Tiểu Tiểu Lý Tịnh rơi xuống.

“Í, Nguyên Soái đại nhân... Ui da!” Thuận Phong Nhĩ nói còn chưa dứt câu, đã bị Lý Tịnh đánh một quyền vào thẳng hốc mắt.

“Nguyên Soái, người làm gì vậy?” Thiên Lý Nhân nhanh chóng can ngăn, nhất thời cũng bị ăn đánh.

Lý Tịnh tuy rằng thu nhỏ, nhưng khí lực đánh người lại không yếu chút nào, mới mấy chiêu đã đem hai huynh đệ nhà này đánh cho đầu sưng đầy cục. Hai người vẫn không hiểu tình hình, liền bắt đầu chạy trốn, bị Tiểu Tiểu Lý Tịnh đuổi theo đánh một trận ra trò.

Thời điểm Na Tra theo Bạch Trạch tới tìm cha, nhìn thấy chính là cảnh tượng này, nhất thời bó tay không hiểu, tiến lên đem Lý Tịnh ôm lấy: “Cha, người đang làm cái gì thế?”

“Hai tên khốn kiếp ngu ngốc này, nói Bạch Trạch tiên sinh cùng Thiên Tôn cầu kết, thực sự là tức chết ta mà!” Lý Tĩnh đập đập chân ngắn, còn muốn đi đánh người.

Bạch Trạch đang ôm Phù Lê đứng ở bên cạnh, nghe thấy như thế, mặt ‘phùng’ một cái đỏ lên: “Bây... nói bậy gì đấy!”

—— Tiểu kịch trường:

Thiên Tôn: Hoàn toàn nói bậy.

Lý Tĩnh: Đúng thế, Thiên Tôn và tiên sinh cầu kết lúc nào?

Thiên Tôn: Cái này gọi là yêu đương.

Lý Tĩnh: Đúng thế... Hả?

16. Chương 16: Báo Đáp

Không gì đền đáp, lấy thân báo đáp

“Aaaaaa, ta không có nói như vậy mà!” Thuận Phong Nhi oan uổng gào to.

Đúng là không có nói như vậy, nhưng mà nói có Nhân Duyên Tuyền tương liên. Tuy rằng đây là sự thực, nhưng nghe vào tai người khác, ý tứ lại thay đổi hoàn toàn.

Lý Tĩnh không nghe, giãy giụa muốn đánh tiếp, hai người kia thấy tình thế không ổn, lòng bàn chân như bôi mỡ, chạy biến.

“Thằng con bất hiếu này, nhanh buông lão tử ra!” Lý Tĩnh vung vẩy chân ngắn, bắt đầu đấm đá Na Tra.

“Cha, đừng nghịch, có chuyện lớn rồi.” Na Tra bắt đắc dĩ đem phụ thân thả xuống, nói mục đích mà nó đến tìm.

Cực đông có yêu ma quấy phá, đã gây nguy hiểm cho nhân gian. Ngọc Đế yêu cầu Na Tra mang thiên binh đi vây quét đám yêu ma này, nhưng việc điều quân lại cần có Lý Tĩnh đồng ý.

“Vậy cứ đi đi.” Lý Tĩnh chấp tay nhỏ đứng trên mặt đất, cau mày nhìn nhi tử cao lớn hơn mình rất nhiều.

“Người không điều lệnh các thiên tướng cho ta, ta làm sao điều binh được?” Na Tra lườm một cái. Thiên binh thiên tướng chỉ nhận lệnh của Lý Tĩnh, dù cho Na Tra nó có là đại tướng quân, không gặp cha, các vị thiên tướng đều không nghe nó.

“Chốn cực đông, không phải do Đông Hoa Đế Quân trấn thủ à? Tại sao lại có yêu ma quấy phá?” Bạch Trạch nghe được trọng điểm, Đông Hoa Đế Quân là một trong các đại tiên, pháp lực cao cường, từ khi hắn chuyển tới núi Côn Du ở cực đông, bên kia liền không còn có chuyện yêu ma quấy phá.

“Phỏng chừng Đông Hoa Đế Quân cũng...” Na Tra liếc mắt nhìn cha nó trên mặt đất cùng Thiên Tôn trong ngực Bạch Trạch. Làm một đại tiên có pháp lực cao cường, Đông Hoa Đế Quân khó thoát khỏi ảnh hưởng của sức mạnh luân hồi, hiện tại chốn cực đông xảy ra chuyện, tất nhiên là vì Đông Hoa Đế Quân đã biến thành đứa bé. Nhỏ đi rồi pháp lực giảm sút, uy thế cũng sẽ suy yếu theo, yêu ma cảm nhận được sự suy yếu của hắn, nên mới dám chạy đến ra vẻ ta đây.

“Vậy chúng ta nhanh chóng đến đó một chuyến.” Bạch Trạch nói, cúi đầu nhìn Phù Lê trong lòng, Phù Lê đang từ từ gặm bánh nướng, như một bé thú nhỏ ngoan ngoãn, Bạch Trạch nhìn mà tim muốn tan chảy, nói kiểu gì cũng không nỡ đem người buông ra.

“Đi hỏi Ngọc Đế, có thể điều lệnh.” Phù Lê nuốt bánh nướng xuống, quay đầu nói với Na Tra, sau đó sai khiến Bạch Trạch: “Chúng ta trở về, thử để Lý Tĩnh lớn lên.”

Hiếm thấy Thiên Tôn nói ra một câu dài như thế, âm thanh du dương mềm mại làm cho lòng người ngứa ngáy, Bạch Trạch nhanh chóng gật đầu không ngừng, một tay ôm Phù Lê, một tay nắm Lý Tĩnh, nhảy lên mây rồi bay trở về Ngọc Thanh Cung. Na Tra thì lại tới điện Lăng Tiêu, xem thử Ngọc Đế có biện pháp gì.

“Trẫm có điều lệnh, nhưng...” Ngọc Đế khổ não vuốt vuốt râu mép. Làm đế vương thiên giới, hẳn đương nhiên là có thể điều động hết thủy binh tướng, chỉ có điều, có Nguyên Soái rồi, mà Ngọc Đế còn phải tự mình phát hiệu lệnh, việc này dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là có vấn đề.

Hiện tại bọn họ đang giấu giếm tin tức các đại thần thượng tiên gặp chuyện, giờ nếu như Ngọc Đế tự mình đi điều binh, chẳng phải sẽ lộ ra à?

Na Tra gãi gãi đầu: “Vậy thì phải làm thế nào?”

“Không phải nói uống rượu Ngọc Dịch có thể biến trở về sao? Để Lý Tịnh uống nhiều một chút là được.” Ngọc Đế nói vậy đấy.

“Uống nhiều một chút? Không được không được.” Nghe được tin tức Na Tra mang về, Bạch Trạch lập tức lắc đầu như trống bỏi. Lý Tịnh muốn lập tức biến thành người lớn, phải uống đến nửa vò Ngọc Dịch, hiện tại cơ thể nhỏ bé thế làm sao mà chịu đựng nổi.

“Phụ thân tửu lượng rất khá, uống hai vò Ngọc Dịch cũng không thành vấn đề.” Na Tra sốt ruột không thôi, yêu ma đang quấy phá ở cực đông, muộn đi một khắc, sẽ có vô số người phạm gặp chuyện xui xẻo, không thể trì hoãn được. Dứt lời đoạt lấy Thiên Quân từ trong tay Bạch Trạch, lôi kéo Lý Tịnh đi uống rượu.

Lý Tịnh ném thử một ngụm, cảm thấy uống ngon, lập tức ôm lấy ừng ực ừng ực uống no say.

“Không thể uống nhiều!” Bạch Trạch đứng lúc đoạt lại, dù như vậy, Lý Tịnh cũng uống mất hơn nửa vò rồi. Quanh thân bỗng chốc ánh sáng rực lên bốn phía, tinh hoa thái dương nồng đậm bành trướng bên trong gân mạch, làm cho Lý Tịnh đau đớn kêu thành tiếng.

“Phụ thân!” Na Tra sợ hết hồn, vội vàng đem cha nó ôm lên.

Bạch Trạch thở dài, tiến lên đưa tay đặt ở trước ngực Lý Tịnh, giúp hắn khai thông.

Chỉ chốc lát sau, một trận kim quang chợt lóe, Tiểu Tiểu Lý Tịnh bay lên giữa không trung, thân thể trong nháy mắt dài ra, biến thành một người mặc áo giáp, mang dáng dấp thanh niên, tay nâng bảo tháp.

“Phụ thân!” Na Tra mừng rỡ không thôi, rốt cuộc cũng thấy được cha lúc bình thường: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi nhanh lên.”

“Ợ ——” Lý Tịnh há mồm, ợ một cái vang dội.

Na Tra: “...”

Lý Tịnh đúng là đã say, bước đi đều xiêu vẹo. Na Tra chỉ đành đem hắn nâng lên, gắng gượng tha đến trước mặt thiên binh thiên tướng, nhéo một cái vào eo hắn: “Cha, người mau nói ‘Chốn cực đông có yêu ma xuất hiện, nay điều một vạn binh, giao cho Na Tra đi bắt yêu!’”

“Các người, nghe lệnh!” Lý Tịnh lắc lắc đầu, tỉnh táo trong chốc lát.

“Có!” Mười vạn thiên binh cùng đáp lời.

“Ợ... Cực đông có Na Tra xuất hiện, các người nhanh đi lùng bắt...” Chỉ tỉnh táo được trong nháy mắt, đầu lưỡi lại bắt đầu lú lại.

“Khi...” Các tướng sĩ phía dưới nhìn không được mà cười trộm.

Na Tra cảm thấy mất mặt vạn phần, nhanh chóng đá chân phụ thân một cước: “Yêu ma xuất hiện, yêu ma!”

“A, yêu ma, yêu ma xuất hiện! Điều một vạn binh, Na Tra nhanh đi lùng bắt!” Lý Tịnh khó khăn trặc trở, cuối cùng cũng xem như nói đúng câu.

“Tuân lệnh!” Na Tra cao giọng đáp lời, lập tức điểm một vạn thiên binh, lĩnh binh rời đi.

Bạch Trạch đem Lý Tịnh nhả lại thả vào trong Ngọc Thanh Cung, xong rồi mang theo Phù Lê đi tới cực đông. Y đến đó xem thử, sau đó đem Đông Hoa Đế Quân có khả năng đã nhỏ đi ôm trở về.

Chờ Bạch Trạch và Phù Lê vừa đi, bọn nhỏ trong Ngọc Thanh Cung liền loạn cào cào.

Lý Tịnh còn say, nhấc một cái gậy trúc lên bắt đầu luyện túy quyền, đuổi theo Lão Quân chạy quanh sân.
“Lý Tịnh, có chuyện gì từ từ nói!” Lão Quân nhấc theo vạt áo nhanh chân chạy, hiện tại pháp lực quá thấp, thể lực cỡ ông đánh không lại Lý Tịnh!

“Oa... không cho các người đánh nhau...” Vương Mẫu bị cảnh này dọa sợ, muốn đi khuyên can, lại bị Lý Tịnh đẩy ngã, bắt đầu há miệng khóc.

Nguyệt Lão đứng ở một bên lo lắng xuống, ngay lúc Lý Tịnh chạy tới, đột nhiên gạt chân làm hắn vấp ngã, ném ra một đoạn dây đỏ: “Nhanh, đem trời hắn lại.”

Lão Quân nghe được lời này, lập tức nắm một đầu dây đỏ, cùng Nguyệt Lão hợp lực, đem Lý Tịnh trói thật chặt. Không lâu sau, Tiểu Tiểu Lý Tịnh say khướt bị trói thành một cái bánh chưng bự màu đỏ, ném vào góc tường.

“Khò khò...” Bị trói không thể động, Lý Tịnh cũng không ồn ào, cứ thế liền ngủ thiếp đi. Nguyệt Lão cùng Lão Quân liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

“Hu hu, ta không muốn ở chỗ này, ta muốn đi điện Lăng Tiêu!” Nhưng mà Vương Mẫu vẫn không ngừng khóc, không có Bạch Trạch ở đây, nàng liền bắt đầu cáu kỉnh.

“Đừng khóc, một lát nữa Ngọc Đế sẽ đến đón ngươi.” Nguyệt Lão vô lực nói, ông cũng không muốn dỗ Vương Mẫu, khuyên một câu rồi tự mình đi chơi.

“Hi hi, người khóc lên trông xấu thật, chớ trách Ngọc Đế không cần ngươi mà muốn con hồ ly tinh kia.” Lão Quân cười trên sự đau khổ của người khác.

“Oa ——” Vương Mẫu nhất thời khóc càng kinh khủng hơn.

Bạch Trạch ôm Phù Lê, một đường cười mây bay về phía cực đông. Bọn họ không đi theo đội ngũ của Na Tra, các thiên binh thiên tướng đi trăm ma trừ yêu, hai người bọn họ chỉ đi chiêu sinh cho vườn trổ.

“Lâu rồi không đến núi Côn Du, không biết quả Phù Tang chín chưa nhỉ?” Bạch Trạch ngồi ở trên mây, nhớ đến mùi vị của quả Phù Tang. Cây Phù Tang sinh trưởng trên núi Côn Du, là bảo bối của Đông Hoa Đế Quân, phàm nhân ăn một quả trường sinh bất lão, yêu tinh ăn một quả thay gân đổi cốt, thần tiên ăn một quả... mùi vị rất ngon. Thời điểm hội Bàn Đào, Đông Hoa Đế Quân thường sẽ dâng lên một giỏ, mà thần tiên có quan hệ tốt với hắn, thì thoảng cũng có thể đi tới xin một quả để ăn.

Bạch Trạch chính là cái kẻ thường thường đi cạo ăn kia. Y ở ngay ven bờ Đông Hải, cách núi Côn Du cũng không quá xa.

Nói là chốn cực đông, kỳ thực cũng không phải cuối chân trời, chỉ là tiên đảo ở xa Đông Hải nhất. Lại hướng về phía đông, cũng chính là ranh giới giữa tiên ma và là nơi mặt trời mọc.

“Ngươi xem, chỗ đó chính là núi Thương Trạch.” Bạch Trạch nhìn thấy đỉnh núi nơi mình ở lại, lập tức chỉ cho Phù Lê xem.

Phù Lê Thiên Tôn nằm bò trên mây, cẩn thận mà nhìn, mới có thể thấy một tảng đá nhô lên trong vùng biển mênh mông. Đây mà là núi?

Đối diện với ánh mắt hoài nghi của Thiên Tôn, Bạch Trạch rất là oan ức: “Bãi bể nương dâu xoay chuyển, đỉnh núi của ta bị chìm.”

Thì ra là vậy... Phù Lê duỗi cánh tay ngắn ra, vỗ vỗ vai Bạch Trạch: “Không sao, chờ bản tọa khôi phục pháp lực, sẽ giúp ngươi đem núi Thương Trạch dọn đi nơi khác.”

“Được đó!” Bạch Trạch nhất thời vui vẻ hẳn lên. Dời non lấp biển chỉ là truyền thuyết, phần lớn thần tiên đều không làm được, chỉ có thể khai triển chút phép thuật, biến thành các hình thái, đánh đánh nhau, trừ trừ yêu, nhưng Thiên Tôn đại nhân, lại thật sự có thể dời núi.

Truyền thuyết kể rằng năm đó tiên ma đại chiến, Phù Lê vì trấn áp thượng cổ hung thú, một tay di chuyển toàn bộ Thái Hành Sơn.

“Mấy cái đó đều do Ngọc Đế thổi phồng.” Phù Lê vội ho một tiếng, di chuyển toàn bộ Thái Hành Sơn, vậy phải cỡ Phục Hi, Nữ Oa mới có thể làm được, hẳn chỉ là chặt đứt một đỉnh núi hiểm trở mà thôi.

“À?” Bạch Trạch chớp mắt mấy cái, lúc trước trong trận đại chiến tiên ma y bị thương, rất nhiều chuyện nhớ không rõ. Tiếp đó, sau khi chiến loạn ngừng lại Ngọc Đế luận công ban thưởng, có kể tới những việc này, đem Phù Lê thổi phồng đến mức có thể sánh ngang các đại thần thượng cổ, quần chúng bọn họ không rõ sự thật nên vẫn luôn tin. Cho tới lúc này, y vẫn còn rất sợ Thiên Tôn, cảm thấy ngày nào đó mà hẳn không cao hứng, vịn gậy cột chống trời, thiên giới liền khó mà giữ được.

Nghe được mấy lời này của Bạch Trạch, Phù Lê một lúc lâu không thể nói gì. Cái tên Ngọc Đế này, đến cùng là ở bên ngoài khoác lác những gì a!

“Đúng rồi, thời điểm tiên ma đại chiến, ngươi có biết ai ở phụ cận Bất Chu Sơn không?” Bạch Trạch bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, mở miệng hỏi.

“Ngươi hỏi cái này làm gì?” Phù Lê hơi dừng một chút, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Lần trước tới Nam Hải tìm kiếm Giải Duyên Thạch, dùng chiêu Thử Hồn Quán Đỉnh với Bát Trảo Hỏa Ly, làm cho Bạch Trạch tự mình hồi tưởng lại một số đoạn ngắn. Cái người cứu mình kia, là một vị mỹ nhân mặc tiên y thanh sắc, có điều là nam hay nữ thì lại nhìn không rõ.

“Tiên nhân trên tiên giới thích mặc thanh y cũng không ít, Bích Tiêu Tiên Tử, Thiên Quyển Tinh Quân, Đông Hải Long Vương, Ngũ Công Chúa...” Bạch Trạch bẻ ngón tay tính toán, ngoại trừ Ngũ Công Chúa, các tiên nhân khác đều có mặt trong trận chiến tiên ma, thực sự rất khó đoán.

“Nếu ngươi tìm được người kia, muốn làm cái gì?” Phù Lê liếc y một cái.

“Ồn cứu mạng, đương nhiên phải báo đáp.” Bạch Trạch vẽ mặt chân thành nói.

“Có thể cứu ngươi, pháp lực tất nhiên là cao hơn ngươi, ngươi có thể báo đáp cái gì?” Phù Lê cúi đầu, vuốt vuốt dây lụa màu xanh bên hông.

Bạch Trạch chớp mắt mấy cái, nhớ tới một câu chôn nhân gian, không khỏi cười lên: “Không có gì để đền đáp, nguyện lấy thân báo đáp, khả khả...”

Phù Lê cứng người một cái khó nhận ra.

—— Tiểu kịch trường:

Phù Lê: Được, ta sẽ nhớ kỹ.

Bạch Trạch: Hả?

Phù Lê: Ngươi nói muốn lấy thân báo đáp cho ân nhân cứu mạng.

Bạch Trạch: Sau đó thì sao? Ngươi cởi quần áo làm cái gì?

Phù Lê: Bây giờ tới báo ân đi.

Bạch Trạch: Hở???

17. Chương 17: Côn Du

Hắn không xứng để bản tọa phải cúi đầu

“Nếu như là một tiên nữ...” Bạch Trạch cũng ngã vào đám mây, cười bỏ sung, tự cảm thấy mình nói một câu rất hài hước, nở nụ cười một lát, thấy Phù Lê không để ý đến mình, liền nhích đến gần, nhìn khuôn mặt nhỏ căng thẳng của Phù Lê một cái, duỗi ngón tay ra chọt chọt: “Nói nửa ngày trời, đến cùng là ai cứu ta?”

“Bản tọa không phải thiên thư, làm sao biết được?” Phù Lê hừ một tiếng, đứng dậy, dè mây xuống nhanh

chóng bay về phía bên dưới.

“A ——” Bạch Trạch sợ hết hồn, nhìn chung quanh, mới nhận ra bọn họ đã đến núi Côn Du.

Núi Côn Du tọa lạc trên một tòa tiên đảo, bốn phía đều là nước biển, bởi vì có cây Phù Tang sinh trưởng, linh khí mười phần, xa xa mà vẫn có thể ngửi được khí tức tiên linh. Chỉ là bây giờ, bọn họ đã tiếp cận đến đỉnh núi, vẫn không ngửi được chút tiên khí nào.

“Ồ?” Bạch Trạch cười mây bay xung quanh núi một vòng, cảm thấy có chút quái lạ, chuẩn bị hạ xuống xem một chút, nhưng “Ầm” một tiếng đụng vào thứ gì đó, ngay lập tức từ trên mây rơi xuống, ngã vào trong biển.

“Hừ hừ!” Bạch Trạch hóa thành nguyên hình, lướt sóng mà đến, hai ba bước đã chạy tới, tiếp được Phù Lê rơi xuống.

“Có kết giới.” Phù Lê ngồi trên đỉnh đầu Bạch Trạch, sờ sờ lồng bảo hộ không nhìn thấy kia.

“Nguy rồi, là hộ sơn đại trận của núi Côn Du.” Bạch Trạch nhíu mày. Khi Đông Hoa Đế Quân làm chủ núi Côn Du, có xây dựng một cái hộ sơn đại trận, dùng để bảo vệ cây Phù Tang, bình thường cũng không mở ra, chỉ khi nào hấn rời khỏi núi Côn Du hoặc xảy ra chuyện gì bất ngờ, mới mở trận pháp.

Bây giờ, chỉ sợ là do Đông Hoa Đế Quân nhỏ đi, không có sức chống cự yêu ma, các đạo đồng liền mở ra hộ sơn đại trận.

“Có thể gọi đồng nhi đến mở không?” Phù Lê gõ gõ lồng bảo hộ trong suốt.

NOTE: đạo đồng, tiên đồng, đồng nhi... là cách gọi mấy đứa nhỏ theo hầu các vị tiên.

“E là... không được...” Bạch Trạch quay đầu, nhìn ranh giới giữa trời và biển phía xa xa, có ngũ thải tiên quang, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh từng trận nổ. Bên kia, chính là Na Tra mang theo thiên binh cùng yêu ma ác chiến, nếu nơi này mở trận pháp ra, con thượng cổ đại yêu kia liền có thể trong nháy mắt chui vào, đến lúc đó cướp được một hai quả Phù Tang để ăn, pháp lực tăng lên, liền xong đời.

“Vậy ý người thế nào?” Phù Lê nhăn lông mày nho nhỏ lại, hai người họ chẳng lẽ phải chờ ở chỗ này đến lúc Na Tra đánh xong à? Bên kia nếu như ác chiến đến chín ngày chín đêm thì phải làm sao?

Bạch Trạch là thần thú thông hiểu thiên địa, biết rất nhiều chuyện trên thế gian, cúi đầu suy nghĩ chốc lát, bỗng nhiên mắt sáng rực: “Ta còn biết một con đường, chúng ta đi.” Dứt lời, mang theo Phù Lê nhắm về hướng bờ biển Đông Hải mà chạy.

Bốn trảo tạo mây, không chìm không ướt, cự thú trắng như tuyết chạy vội ở trên mặt biển. Phù Lê núp bên

trong mao mao trắng như tuyết, tùy ý để Bạch Trạch công chạy về phía trước.

Ngây người trên thiên đình lâu như vậy, Bạch Trạch đã sớm ngột ngạt đến mức mốc meo, hiện tại có thể vùng chân chạy, cao hứng không ngừng được, một bên chạy một bên gào to gừ gừ.

Trên biển có ngư dân nghe được tiếng gầm rú, ngẩng đầu nhìn trời, thấy một tia sáng trắng xẹt qua nơi trời biển giao nhau, còn mang theo thủy khí ngũ sắc kéo dài không tiêu tán.

“Chắc chắn tiên nhân đi ngang qua!” Ngư dân sôi nổi cảm thán, ngay tại chỗ quỳ lạy.

Một đường chạy đến bờ Đông Hải, Bạch Trạch hóa thành hình người, ôm Phù Lê rơi xuống đất. Trên bờ biển rất là náo nhiệt, có ngư dân đánh cá trở về bán ngay tại chỗ, có tiểu thương thu mua cá dất xe lừa cùng ngư dân cò kè mặc cả, tiếng người huyên náo, ầm ĩ vô cùng.

Bạch Trạch đem bộ quần áo hoa lệ trên người xóa đi, đổi một thân quần áo vải thô, trà trộn trong đám người cũng không gây sự chú ý. Chỉ là, Phù Lê Thiên Tôn trong ngực y vẫn đang mặc tiên y thất lưng gấm, vừa nhìn liền biết không phải đứa nhỏ gia đình bình thường.

“Nhanh, đổi xiêm y đi.” Bạch Trạch dùng cơ thể của mình che cho Phù Lê, muốn hắn đổi bộ trên người thành quần áo trần gian.

Phù Lê vùng vẫy tay áo, đem tiên y thanh sắc hóa thành áo vải thanh sắc.

“Phì ——” Bạch Trạch nhìn Phù Lê sau khi biến đổi, không nhịn được cười ra tiếng. Người này có lẽ sau khi nhỏ đi pháp lực không khống chế được, chỉ thay mỗi bộ quần áo ngoài, mũ thông thiên thanh ngọc trên đầu vẫn còn. Mà một bé con như thế, lại mặc bộ xiêm y của nam tử trưởng thành trên người, chỉ là thu nhỏ lại một chút, nhìn thế nào cũng hơi quái quái.

Bất đắc dĩ, Bạch Trạch chỉ đành đem Phù Lê ôm lấy, tự mình thi triển pháp lực thay đổi xiêm y cho hắn. Xoay người lại, dân chúng liền nhìn thấy trong lòng Bạch Trạch ôm một bé con tóc để chỏm, mặc quần áo vải thô tay áo hẹp. Có điều, dù có một thân áo vải, cũng khó có thể che lấp được tiên khí lúc ẩn lúc hiện trên người Thiên Tôn.

“Vị đại ca này, xin hỏi đến núi Côn Du thì đi thế nào?” Bạch Trạch ôm Phù Lê, đi tới trước một chiếc xe ngựa, hỏi người đánh xe.

“Núi Côn Du, ước chừng cách đây ba mươi dặm, ta đang muốn đến huyện Côn Sơn, các ngươi một lớn một nhỏ, ba mươi đồng tiền.” Phu xe nhìn trang phục của hai người, ước chừng là gia đình bình thường, lại nhìn khuôn mặt một cái, liền có chút trở mắt. Người trẻ tuổi này, mặt mày như ngọc, ôn hòa có lẽ, tất nhiên là một người đọc sách; đứa bé kia, ngũ quan tinh xảo, kiến chi vong tục, nét mặt khó giấu được vẻ ngạo nghễ, giống như một bé con nhà vương công quý tộc.

NOTE: kiến chi vong tục – cùng người này gặp mặt, lập tức sẽ quên mất những dung tục trên đời.

“Xe ngựa chậm quá, chúng ta mua ngựa thôi.” Bạch Trạch suy nghĩ một chút, từ chối lời mời của phu xe, lại ôm Phù Lê đi mua ngựa.

“Trên đất này cũng có núi Côn Du?” Phù Lê hơi nhúu mày, hẳn đã lâu không xuống phàm trần, tình cờ đến thăm Đông Hoa Đế Quân, cũng là đi đến tòa tiên đảo biển kia, không biết rằng trên mặt đất cũng có.

“Có, tên Đông Hoa kia đòi hỏi nhân gian phải cung phụng, nhưng kêu người ngồi thuyền ra biển thì không tốt cho lắm, nên tạo một tòa núi Côn Du ở ngay trần gian, xây dựng đạo quán. Hẳn về một pháp trận có thể trực tiếp thông đến trên biển ở trong đạo quán.” Bạch Trạch nhỏ giọng giải thích, trong khi nói chuyện đã đi được tới chợ.

Ngựa ở nhân gian rất đắt, Bạch Trạch dùng một khối ngọc thay cho ngân lượng, mua một con ngựa lông xám, lại thêm bộ yên và một bao đồ ăn, lúc này mới ôm Phù Lê cười lên ngựa, lắc lư đi về phía núi Côn Du.

“Hí ——” Đi chưa tới năm dặm, ngựa lông xám liền hí một tiếng, cong chân muốn ngã chống vó.

Bạch Trạch nhanh tay lẹ mắt ôm chặt Phù Lê, tay còn lại nắm lấy bao vải đựng đồ ăn, bay lên trời, lúc này mới không bị ngã. Nhìn thấy con ngựa kia ngã lăn trên mặt đất, thở phì phò, Bạch Trạch đem Phù Lê buông xuống, để hắn ôm túi vải, còn mình tiến lên sờ sờ đầu con ngựa.

Đem chút thần lực xoay chuyển trong cơ thể ngựa một vòng, Bạch Trạch thở dài, trong lòng biết mình đã bị gian thương lừa: “Ngựa có bệnh, không còn sống lâu được nữa.”

Y chọn con ngựa này bởi vì xương cốt nó rất tốt, chắc hẳn là một tuần mã. Bây giờ xem ra, chủ nhân trước không cưới đến nó, chỉ để cho con ngựa này làm việc nặng, khổ cực sinh bệnh ảnh hưởng đến xương cốt, bây giờ không làm việc nổi nữa, liền bị đem ra bán tháo.

Phù Lê đi tới, nhìn con ngựa lông xám kia, trầm mặc chốc lát, từ trong tay áo móc ra một viên kẹo, đút vào trong miệng con ngựa.

“Tiên đan này...” Bạch Trạch muốn nói lại thôi, đây là do Lão Quân sau khi nhỏ đi luyện chế, cũng đâu phải tiên đan thật, ăn cũng không có tác dụng gì nhiều.

Nói chưa dứt lời, con ngựa lông xám kia đã đem viên kẹo nuốt xuống, quanh thân nổi lên kim quang.

Bạch Trạch trừng to mắt, bỗng nhiên tỉnh ngộ, những viên tiên đan này tuy rằng luyện hỏng, nhưng bên trong vẫn có linh khí. Chút linh khí này đối với tiên nhân có cũng bằng không, nhưng đối với những sinh vật sống dưới thế gian mà nói, vẫn là linh đan thần kỳ hiếm thấy giống như trước. Kim quang tản đi, con ngựa xám mới vừa rồi còn thoi thóp đã lại nhanh chóng đứng lên, tiếng hí trong trẻo vang lên, chạy chậm quanh người Phù Lê một vòng, dùng cái đầu to ừn ừn tay áo hắn.

Phù Lê nhú nhú mày, né tránh thân cận của con ngựa, duỗi tay về phía Bạch Trạch.

Bạch Trạch bị động tác muốn ôm một cái này làm cho chấn động rồi, ngừng thở không dám nhiều lời, sợ hãi giống như lần trước lấy lại tinh thần không cho ôm, hai ba bước tiến lên, nhanh chóng đem người ôm vào trong lòng, xoay người lên ngựa.

“Hí ——” Sau khi thay gân đổi cốt con ngựa xám này hưng phấn dị thường. Bị ghìm trụ dây cương, có sức người dẫm trên bàn đạp, rồi sau đó nó lấy tốc độ ngày đi ngàn dặm mà phi như bay.

Bạch Trạch ôm chặt bé con trong lòng ngực, sợ hãi buồn chán, từ bên trong túi vải lấy ra một khối điểm tâm, đưa cho Phù Lê. Phù Lê ngẩng đầu liếc mắt nhìn y, nhận lấy gặm từ từ.

Núi Côn Du không xa, sau một canh giờ, hai tiên một ngựa liền đến được dưới chân núi. Bởi vì tên tuổi Đông Hoa Đế Quân, nên hương khói đạo quán này rất sung túc, người đến đây cầu tiên vẫn đạo nối liền không dứt. Cũng chẳng biết có phải vì ăn được tiên đan hay không, con ngựa xám này hết sức lợi hại, ở trên đường núi chật hẹp mà cũng có thể vững bước đến mức dị thường, đi thẳng đến đạo quán trên núi.

“Xin xăm hay đoán mệnh?” Vào trong đạo quán, thấy hai người quần áo không tầm thường, có một tiểu đạo sĩ liền tiến lên đón tiếp.

“Chúng ta tới gặp Đông Hoa Đế Quân.” Bạch Trạch cười, nắm tay Phù Lê đi vào chính điện. Trong chính điện dựng một pho tượng Đông Hoa Đế Quân, mặt dài tai to còn có mấy chòm râu, coi như cùng bản thân Đông Hoa Đế Quân... không giống một chút nào.

Thiện nam tín nữ quỳ gối bái lạy trên đệm bồ đoàn, Bạch Trạch cùng Phù Lê đứng ở giữa cung điện, trông có vẻ phi thường nổi bật.

“Đứa nhỏ, nhanh quỳ xuống dập đầu với Đế Quân.” Bên cạnh có vị đại thẩm thấy Phù Lê đáng yêu, không nhịn được nhắc nhở một câu.

“Dập đầu?” Phù Lê cười gằn: “Hắn không nhận nổi của bản tọa một lạy.”

Lời này vừa nói ra, tất cả đều kinh hãi.

“Đứa bé này, sao có thể nói thế!”

“Đúng đó, còn nhỏ tuổi đã cuồng vọng như vậy.”

Mọi người nói, đem ánh mắt khiển trách lia về phía Bạch Trạch, Bạch Trạch nuốt nước bọt một cái, ôm Phù Lê nhanh chân chạy về phía hậu điện.

“Bọn chúng nhất định là yêu tà!” Có người đột nhiên nói một câu như vậy. Gần đây thường phát sinh quái sự, nghe đồn là do yêu ma quấy phá, mọi người trong lòng hoang mang, nên mới đến điện Đế Quân bái lạy. Bây giờ trong đại điện thể mà lại xuất hiện hai kẻ bất kính với Đế Quân, xem ra rất không bình thường.

“Cái tên nam tử trưởng thành kia trông không giống phạm nhân, ắt hẳn là hồ ly tinh biến thành.” Có thư sinh mở miệng nói. Trong sách thường viết, người lớn lên đẹp đến hoàn mỹ không một tí vết, đều là hồ ly tinh. Nam tử mặc áo trắng vóc người quả thực quá mức đẹp đẽ, khiến người ta vừa nhìn một cái lòng liền sinh ngóng trông, chắc chắn có quý!

Nghe được lời ấy, mọi người dồn dập đứng dậy, đuổi theo.

“Không thể để cho yêu vật làm bẩn thân điện của Đế Quân!”

“Yêu vật sẽ không làm hại chúng ta chứ?”

“Không sợ, chúng ta đang ở trong đạo quán!”

Ấy nhưng mấy đạo sĩ trong đạo quán lại có chút sợ sệt, bọn họ đều là phạm nhân, sư phụ của bọn họ cũng là phạm nhân, căn bản không có cái gì gọi là pháp lực.

—— **Tiểu kịch trường:**

Bách tính giáp: Xông lên, nơi này có đạo sĩ, bảo vệ bách tính.

Bách tính ất: Xông lên, nơi này có đạo sĩ, hàng yêu trừ ma.

Bách tính bính: Xông lên, nơi này có đạo sĩ, bắt được mỹ nhân.

Đạo sĩ: ... Các người đừng kích động o(> <)o

18. Chương 18: Phù Tang

Ta muốn ăn một quả

Bạch Trạch nghe thấy dân chúng đuổi tới, nhìn tiểu tổ tông mặt không cảm xúc trong ngực, đầu đầu xoa xoa thái dương. Thiên Tôn đại nhân bình thường không gây rắc rối, một khi đã gây rắc rối liền phiền toái to... Tuy rằng vừa nãy Phù Lê nói cũng không sai... Không nghĩ nhiều nữa, ôm bé con tiến vào trong rừng trúc.

Bên trong rừng trúc có trận pháp truyền tống, Bạch Trạch đem tiên lực tụ vào hai mắt, trận pháp bị ẩn

giấu kia tựa như đom đóm ban đêm, hiện lên rõ ràng trước mắt. Bạch Trạch ôm chặt Phù Lê, cấp tốc vọt vào trong trận pháp.

Một trận trời đất ngả nghiêng, ngắc đầu lần nữa, phát hiện hai người vẫn còn ở trong rừng trúc, nhưng mà bốn phía đã không còn tiếng dân chúng ồn ào, thay vào đó là âm thanh côn trùng và tiếng chim ca hót trong núi, cùng với tiếng sóng biển như gần như xa. Gió nhẹ thổi qua, linh khí nồng đậm mang theo mẩn mùi hương vị biển, phả vào mặt.

Nơi này đã không còn là núi Côn Du thuộc huyện Côn Sơn nữa, mà là Côn Du chân chính trên biển Đông Hải.

“Oành ——” Một tiếng nổ to vang rền từ trên đỉnh đầu truyền đến, Bạch Trạch ngẩng đầu, liền thấy vô số kim quang và hắc mang nổ tung trên không trung, bị vòng cung vô hình trên đỉnh chặn lại, dư âm của sức mạnh kia không hề bị truyền tới. Bên trong quang ảnh, tựa hồ còn nhìn thấy Hỗn Thiên Lăng đỏ tươi.

“Bọn Na Tra đã đánh tới đây.” Bạch Trạch lo âu nhìn một chút, ôm Phù Lê nhanh chóng đi ra rừng trúc, hướng về phía phủ Đông Hoa Đế Quân.

Phủ Đế Quân được xây dựng đẹp đẽ vô cùng, toàn bộ tiên phủ xây men theo ngọn núi, năm bước một lầu mười bước một các. Dường thanh thạch làm đá lát đường, rêu xanh mọc dài xanh rờn, tiên vụ lượn lờ xung quanh, cửa đá cao lớn như ẩn như hiện.

Thoạt nhìn phải có đến mấy ngàn bậc thang, Bạch Trạch đương nhiên không thể leo lên. Ôm lấy Phù Lê, dưới chân đạp mây, trong chớp lát liền bay tới phía trước đại môn. Nhẹ nhàng gõ cổng, cửa đá nặng trịch chậm rãi mở ra, đạo đồng mặc tiên y nhạt màu đứng sau cánh cửa, cẩn thận liếc nhìn người tới.

“Bạch Trạch Thần Quân?” Đạo đồng thường ngày một biểu tình cũng không có, nay lộ ra mấy phần vui mừng: “Ngài đã tới!”

Bạch Trạch chớp mắt mấy cái, đạo đồng trên núi Côn Du ở cùng Đông Hoa Đế Quân nhiều năm như vậy, phép thuật thì không có thành tích gì, chỉ mỗi công phu giả vờ giả vịt là học đến sao y bản chính, từ trước đến giờ sắc mặt luôn không biểu hiện vui buồn. Đáng vẻ mừng rỡ thế này, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Đế Quân nhà người đâu?” Bạch Trạch ôm Phù Lê đã mặc lại tiên y thanh sắc, nhanh chân tiến vào phủ Đế Quân. Thấy Phù Lê tựa hồ còn chưa nhận ra được mình vẫn đang bị y ôm trong lòng, Bạch Trạch cũng giả vờ không biết luôn, cứ ôm lấy Thiên Tôn đại nhân mềm mại chẳng chịu buông tay.

“Đế Quân...” Đạo đồng lộ vẻ mặt khó xử, trực tiếp mang Bạch Trạch đi tới khu vườn phía sau.

Hậu viên là vị trí trồng cây Phù Tang, xung quanh có tầng tầng trận pháp, không có lệnh bài chuyên biệt thì không vào được. Ở cổng vườn có một đạo đồng lo chuyện chăm nom, sau khi nhìn thấy Bạch Trạch liền lập tức vấn an: “Thần Quân đại nhân.” Động tác cúi đầu khom người, tràn ngập tiên khí, như thể một giây sau sẽ mọc cánh bay đi.

Đông Hoa Đế Quân là một vị thần tiên phong nhã, đạo đồng dưới trướng hẳn cũng đều vô cùng phong nhã, chỉ là bây giờ, hai vị đạo đồng này ánh mắt đều sáng quắc mà nhìn Bạch Trạch, có hơi chút quý dị.

“Hừ!” Phù Lê khẽ hừ một tiếng, âm thanh vốn dĩ du dương non nớt như đang làm nũng, truyền đến tai hai vị đạo đồng, lại giống như tiếng sấm sét. Hai đạo đồng sợ hãi không thôi nhìn về phía đứa nhỏ trong lòng Bạch Trạch, ngay tức khắc bị đôi mắt chứa vô vàn đại đạo làm cho khiếp sợ, cứng đờ không thể động đậy.

Bạch Trạch nhưng lại chẳng nghe ra có cái gì không đúng, chỉ bị tiếng hừ mềm mại này cào nhẹ vào tim. Cúi đầu nhìn Phù Lê thì thấy bé con đang nhìn chăm chăm vào hai đạo đồng kia, Bạch Trạch nhìn theo, mới phát hiện ra hai người này khác thường, lập tức ôm Phù Lê quay lưng lại, không để bọn họ đối diện trực tiếp với Thiên Tôn, ho nhẹ một tiếng, nói: “Đế Quân hiện ở ngay phía trước mặt à?”

“Vâng.” Hai đạo đồng hoàn hồn, vội vội vã vã lên tiếng, lấy ra hai tấm lệnh bài mở cửa vườn, cũng không dám nhìn lại bé con trong lòng Bạch Trạch.

Cửa vườn mở ra, linh khí nồng đậm phả vào mặt. Trong khu vườn không hề lớn, thế nhưng kỳ hoa dị thảo lại ở khắp nơi, đương nhiên khiến người ta chú ý nhất, chính là cái cây đại thụ cao mười trượng, năm người mới ôm hết trồng ở chính giữa.

Hình dáng cái cây kia cực kỳ tinh diệu, cành lá xum xuê che kín bầu trời, từ xa nhìn lại như thể một con rồng vọt thẳng lên trời xanh. Đây chính là thần thụ Phù Tang, đã từng là nơi nghỉ lại của Thái Dương Kim Ô. Bây giờ trên cây kết đầy trái Phù Tang vàng óng, dưới ánh mặt trời lại càng rực rỡ lấp lánh.

Có một dải lụa dài rủ sắc từ trên ngọn cây buông xuống, ở trong gió bay bay như làn khói. Trang phục Cửu Sắc Vân Hà, chính là tiên y của Đông Hoa Đế Quân, thoát nhìn thì giống như màu vàng nhạt trong suốt, khi lay động lại giống như có chín sắc màu, vô cùng đẹp để.

“Đông Hoa, người ở trên đó à?” Bạch Trạch vén cành cây, ngược cổ nhìn lên phía trên, bị quả Phù Tang chói lóa làm cho không thấy rõ lắm.

“Người tới từ phương nào? Hãy xưng tên ra.” Tiếng nói lạnh lạnh non nớt, dùng giọng điệu giả vờ kiêu căng, nghe đáng yêu đến bất ngờ.

“Phì ——” Bạch Trạch nhin không được cười ra tiếng, ôm Phù Lê, chà nhẹ mặt đất, dưới chân hiện mây, trong nháy mắt bay lên ngọn cây.

Trên một cành cây ngang, một bé con đáng yêu như ngọc như tuyết đang ngồi, bé con mặc tiên y Cửu Sắc Vân Hà, trên đầu đội tam xoa kim quan, dải lụa bên hông rơi xuống đất, ở trong gió bay bay. Chính xác là Đông Hoa Đế Quân bị teo nhỏ.

“Đông Hoa nha, đây là Thiên Tôn.” Bạch Trạch nhìn dáng vẻ này của Đông Hoa Đế Quân, không nhin được muốn cười, cố sức nín trở lại, nắm cổ tay nhỏ bé của Phù Lê vẫy vẫy một cái với Đông Hoa.

Đông Hoa Đế Quân nhìn Thiên Tôn đại nhân đồng dạng tay ngẩn chân ngẩn, đứng dậy, phất tay áo hành lễ: “Thiên Tôn.”

Đông Hoa Đế Quân, luôn là một thần tiên coi trọng lễ tiết, cho dù nhỏ đi, cũng vẫn cứ là một Đông Hoa ưu nhã lễ phép, chỉ có điều, hần quên mất rằng tay ngẩn chân ngẩn thì rất... dễ ngã.

Vừa dứt lời, dưới chân Đông Hoa trượt một cái, tức khắc từ trên cành cây rớt xuống.

Bạch Trạch kinh ngạc hét lên một tiếng, nhanh chóng ra tay, một phát tóm được dải lụa cửu sắc thật dài kia, dừng lại trạng thái rơi tự do của Đông Hoa Đế Quân. Bé con cứ thế bị treo ngược giữa không trung, nhẹ nhàng lung lay theo gió.

Tiểu Tiểu Đế Quân vươn tay bụm mặt, thật sự quá xấu hổ.

Sau khi biết mình nhỏ đi, Đông Hoa liền mở trận pháp phòng hộ ra, đề phòng yêu ma ngấp nghé quả Phù Tang. Người teo, tâm nhãn cũng teo theo, cứ nhất định phải tự mình ở trong vườn bảo vệ cây Phù Tang, đạo đồng khuyển thể nào cũng không chịu nghe.

“Trái Phù Tang lại chín rồi nha.” Bạch Trạch ngồi trên nhánh cây, đặt Đông Hoa và Phù Lê mỗi bé ngồi ở một bên chân, ngửa đầu nhìn quả Phù Tang vàng rực rỡ khắp cây, nuốt một ngụm nước miếng, đưa tay muốn hái một quả. Một tay hái trái cây, việc ôm bé con cũng chỉ có thể dùng một tay, thế là đem Phù Lê và Đông Hoa ôm cùng một chỗ. Đông Hoa tò mò tiến đến trước mặt Phù Lê nhìn, Phù Lê thế nhưng nhăn lông mày nhỏ lại, đưa tay chống trước ngực Đông Hoa, âm thầm dùng sức đẩy hần.

Bạch Trạch không chú ý tới động tác của hai bé con, rất tự nhiên mà hái một quả Phù Tang, trái này óng ánh long lanh, chẳng khác nào hổ phách, có thể nhìn thấy rất rõ hai cái hạt bên trong.

“Ta muốn ăn một quả.” Bạch Trạch chớp mắt mấy cái, nhìn về phía Đông Hoa.

“Chậm đã.” Đông Hoa Đế Quân đem quả Phù Tang đoạt lại: “Người nói trước đi, tại sao chúng ta đều biến thành trẻ con.” Lời này nghe giống như khi Đế Quân chưa teo nhỏ sẽ nói, rất có khí khái, nếu như quên đi việc... hần ôm quả Phù Tang xoay người qua một bên.

“Bãi bể nương dâu, luân hồi xuất hiện.” Phù Lê nhàn nhạt nói, đưa tay cướp quả Phù Tang kia, đưa cho Bạch Trạch: “Pháp lực càng cao, biến nhỏ càng sớm.”

Bạch Trạch cười híp mắt nhận lấy, nhồm nhoàm gặm một miếng, lập tức vui vẻ nheo mắt lại. Y đặc biệt thích trái Phù Tang, phần thịt quả trơn bóng vào miệng liền tan, nước quả cực kỳ thơm ngọt, không có bất cứ tạp chất gì, phi thường phù hợp với vị giác của thần thú.

“Oành ——” Quả Phù Tang còn chưa ăn xong, âm thanh một trận nổ lớn từ trên đỉnh đầu truyền đến, một mảng yêu ma đông nghìn nghịt đụng vào kết giới, che kín bầu trời, bốn phía bỗng chốc trở nên mờ tối.

“Chỗn cực đông, yêu ma quá nhiều, cứ như vậy cũng không phải là biện pháp hay.” Bạch Trạch đem một miếng cuối cùng nuốt xuống, liếm liếm khóe miệng nói.

Quả Phù Tang đối với yêu ma mà nói, giống như ánh đèn buổi tối và thiêu thân, chỉ cần quả Phù Tang vẫn còn, những yêu ma kia sẽ như tre già măng mọc không ngừng xông về phía bên này.

“Chúng ta đem quả Phù Tang hái hết xuống đi.” Bạch Trạch ôm bé con nhảy xuống dưới đất, ngửa đầu nhìn trái chín khắp cây, nuốt nước miếng một cái. Quả Phù Tang biến mất, những con yêu ma kia sẽ không còn điên cuồng như vậy, Na Tra cũng có thể giảm bớt được chút áp lực.

Đông Hoa Đế Quân đứng chấp tay sau lưng, cúi đầu suy tư một lúc: “Cũng được, đem toàn bộ thu lại, ta và người cùng đi thiên đình.”

Phù Lê mím môi thành một đường thẳng, giơ tay, nhắm vào đầu Tiểu Tiểu Đế Quân bộp một phát: “Nói chuyện cẩn thận.”

Đông Hoa Đế Quân bị đánh cho lảo đảo một cái, quệt mồ tròng Phù Lê, từ trong tay áo móc ra một cái túi càn khôn cỡ sắc: “Đem quả Phù Tang đều bỏ hết vào đây...” Suy nghĩ một chút, không nhận được nói thêm: “Không cho ăn vụng.”

Bạch Trạch nhận lấy túi càn khôn, nhìn hai cậu bạn nhỏ. Đông Hoa Đế Quân cúi đầu vuốt vuốt dải lụa bên hông mình, Phù Lê ôm cánh tay nhàn nhạt nhìn y, hai tên này hiển nhiên đều không có ý định giúp đỡ. Vò đầu, Bạch Trạch mệnh lao lực chỉ có thể tự mình leo lên cây, cẩn thận hái quả Phù Tang.

Túi càn khôn này giống như bộ Cửu Sắc Vân Hà trên người Đông Hoa, đều là chí bảo, đem quả Phù Tang bỏ vào linh khí sẽ không bị tiêu tan.

Chứa đầy quả Phù Tang, túi càn khôn bự lại biến thành một chiếc túi nhỏ xinh, Đông Hoa vô cùng hẹp hòi đoạt lại, nhét vào trong tay áo, chấp tay sau lưng đi theo Bạch Trạch ra ngoài.

Hai đạo đồng đứng ở cửa nhìn thấy bọn họ đi ra, lập tức khom người hành lễ.

“Các người ở đây trông nhà giữ vườn, bản Đế Quân đi lên thiên đình.” Đông Hoa hất cằm nhỏ, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, vừa mới dứt lời, liền bị Bạch Trạch ôm lên, cùng Phù Lê ngồi ngốc chung một chỗ.

Phù Lê duỗi tay nhỏ ra, đẩy đẩy ngực Đông Hoa: “Tự mình đi.”

“Dựa vào cái gì?” Đông Hoa nắm lấy cổ tay Phù Lê, cũng đưa tay đẩy lại hấn.

Hai đạo đồng nhìn Đế Quân nhà mình, một khắc trước còn cao sơn ngưỡng chí (núi cao để người ta ngưỡng trông), một khắc sau đã bắt đầu cùng bé con trong ngực Bạch Trạch xô đẩy nhau, lập tức cúi đầu, cổ hết

sức nhăn cười.

—— **Tiểu kịch trường:**

Phù Lê: Người đi xuống.

Đông Hoa: Dựa vào cái gì?

Phù Lê: Quần áo của người quá xấu.

Đông Hoa: ...

Bạch Trạch: Đừng đánh nhau.

19. Chương 19: Chúc Trách

Hoan nghênh tới vườn trẻ Ngọc Thanh

“Được rồi được rồi, đừng đánh nhau.” Bạch Trạch đau đầu dỗ dành, mỗi tay một đứa, tận lực đem hai bé tách ra. Cái pháp trận truyền tống kia không quá ổn định, để hai đứa bé tự đi y không yên lòng được, nhất định phải ôm. Chỉ có thể vừa dỗ vừa đi về phía rừng trúc.

Trận chiến trên bầu trời vẫn còn đang tiếp diễn, yêu ma thành đàn, đông nghìn nghịt giống như mây đen che phủ phía trên đầu, hết cơn sóng này đến cơn sóng khác bổ nhào về phía kết giới núi Côn Du. Thiên binh trên người mặc ngân giáp không ngừng tấn công về phía quần ma, hào quang màu bạc trắng lấp lánh trong biển mây đen, như thể bạo phong lôi điện đan xen vào nhau. Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, ở bên trong mây đen chạy đi chạy lại, đáng vẻ anh dũng cực kỳ.

“Yêu nghiệt biết pháp lực của ta đã giảm, khinh người quá đáng.” Đông Hoa nằm nhoài trên vai Bạch Trạch, ngửa đầu lên nhìn bầu trời, tức giận không thôi quơ quơ nắm đấm nhỏ.

“Câm miệng!” Phù Lê đưa tay bộp hấn một cái, nếu như bị yêu ma trên trời phát hiện, chưa biết chừng sẽ đuổi tới núi Côn Du ở dưới nhân gian, đến lúc đó bọn họ sẽ bị vây ở chỗ này không ra được.

Bạch Trạch bất đắc dĩ thở dài, ôm hai đứa nhỏ đang xô đẩy nhau, nhảy vào bên trong trận pháp.

Một trận trời nghiêng đất ngã, lại mở mắt ra, vẫn là một mảnh rừng trúc, nhưng bên tai đã có tiếng người ồn ào.

“Bọn họ biến mất trong mảnh rừng trúc này, quả nhiên là yêu vật.” Có lão thái thái đứng bên ngoài rừng

trúc nói.

“Chắc chắn là yêu hồ.” Thư sinh vẫn đang đắm chìm trong truyền thuyết về hồ ly tinh.

“Chả trách chồng ta đi vào rồi thì cứ như mất hồn mất vía.” Phụ nhân bên cạnh chen miệng nói.

Bạch Trạch giật giật khoe miệng, bấm tay sử dụng thuật ẩn thân, ôm hai bé con nghênh ngang đi ra rừng trúc. Lúc trước thật là khờ, y là một thần tiên sao lại phải sợ những người dân này...

Đem hai bé con buông xuống, mỗi tay một đứa dắt ra khỏi đạo quán, con ngựa xám kia vẫn còn nhàn nhả gặm cỏ ở ven đường. Dân chúng xung quanh căn bản không nhìn thấy ba người bọn họ, thế nhưng con ngựa xám hai mắt lại sáng ngời, nhỏ cỏ trong miệng ra, phì phì chạy đến bên cạnh người Bạch Trạch.

“Mày có thể nhìn thấy tao?” Bạch Trạch rất là kinh ngạc, giơ tay sờ sờ tai ngựa. Tuy y sử dụng thuật ẩn thân cấp thấp, nhưng vẫn thừa sức để qua mắt phàm nhân, con ngựa này có thể nhìn thấy y, cho thấy rằng nó đã có pháp lực.

“Phì...” Con ngựa phì mũi một cái, dùng đầu to cọ cọ cánh tay Bạch Trạch.

Bạch Trạch xoa xoa đầu ngựa, đem hai bé con ôm lên lưng ngựa rồi tự mình nhảy lên, giật nhẹ dây cương. Ổ chồn đông người mà cười mây để làm người khác chú ý tới, gây ra rối loạn cho bách tính, vẫn nên tìm một chỗ yên tĩnh thì tốt hơn.

Tùy tiện cười ngựa chạy đến một nơi vắng vẻ, Bạch Trạch tạm biệt ngựa lông xám, ôm hai bé con bay về phía thiên đình.

“Hí ——” Con ngựa chạy băng băng trên đồng vắng đuổi theo bóng lưng Bạch Trạch, mãi đến tận khi không còn nhìn thấy mới dừng bước lại.

“Nó đã có linh tính, một ngàn tám trăm năm sau có thể thành tiên.” Phù Lê thấy Bạch Trạch vẫn còn nhìn xuống dưới, liền mở miệng nói một câu.

“Nha, cũng không biết là đực hay cái, nếu là ngựa đực, ta có thể báo trước sớm cho người.” Đông Hoa nằm nhòai trên mây, nhìn chấm đen nhỏ trên mặt đất, thông dong ung dung nói. Phàm là nam tiên vừa mới thăng cấp, trước hết đều phải đến tiếp kiến Đông Hoa Đế Quân.

Phù Lê hơi nhíu mày: “Có thể thành tiên hay không đều là vận mệnh của nó, nó cùng người duyên phận đã hết, không cần quá để ý tới.”

“Ừ.” Bạch Trạch cười đáp lại một tiếng, nhìn Tiểu Tiểu Phù Lê đang ngồi nghiêm túc nói chuyện, liền không nhịn được cười. Coi như sau này Phù Lê có biến thành dáng vẻ râu tóc bạc trắng, cũng chỉ e y khó mà

ng nghiêm túc nghe hẳn giảng đạo được.

Tiên y Cửu Sắc Vân Hà của Đông Hoa Đế Quân, thời điểm bay trên không trung, dải lụa dài cửu sắc kia tự mình tung theo gió, khi xẹt qua bầu trời sẽ làm cho mây nơi ấy nhiễm thêm sắc màu. Các tiên nhân nhìn thấy là biết ngay, Đông Hoa Đế Quân lên thiên đình.

“Xin chào Đế Quân.” Nhóm tiểu tiên trên đường đồn dập chấp tay hành lễ.

Đông Hoa đứng trên đám mây, khẽ vuốt cằm, chuẩn bị chào hỏi lại những người kia, lại bị Bạch Trạch tóm lấy, giấu vào trong đám mây, nhanh chóng bay về hướng Ngọc Thanh Cung.

“Đế Quân sao lại không đến điện Lăng Tiêu mà trực tiếp bay tới Ngọc Thanh Cung vậy?” Bách Hoa Tiên Tử nhìn phương hướng của đám mây tía (vân hà) kia, rất là kinh ngạc.

“Có lẽ sốt ruột cùng Thiên Tôn tranh cướp Bạch Trạch đó.” Thiên Lý Nhân bĩu môi.

“Lại nói bậy.” Bách Hoa Tiên Tử trừng hẳn.

Không chỉ có Bách Hoa Tiên Tử, bản thân Đông Hoa Đế Quân cũng có đồng dạng nghi vấn: “Không đi tiếp kiến Ngọc Đế trước sao?”

“Hắn chút nữa cũng sẽ tới, đến lúc ấy gặp cũng không muộn.” Bạch Trạch lừa gạt trẻ nhỏ. Hiện tại càng ngày càng nhiều bé con, càng ngày càng khó dạy bảo, vẫn nên ít ra khỏi Ngọc Thanh Cung mới tốt, miễn cho bị ai đẩy nhìn thấy.

“Cũng được.” Đông Hoa gật gật đầu: “Vậy trước hết đi tiếp kiến Lão Quân.”

Phù Lê liếc mắt nhìn Đông Hoa lẩm mồm một cái, từ trong lồng ngực Bạch Trạch nhảy xuống, nhẹ phát ống tay áo, dẫn đầu đẩy ra cửa lớn.

“Hoan nghênh tới vườn trẻ Ngọc Thanh!” Bạch Trạch nhảy lên thêm ngọc, cười híp mắt nói.

Tiểu Tiểu Đế Quân sửa sang lại quần áo, vuốt xuôi dải lụa buộc bên hông, chỉnh tam xoa kim quan trên đầu ngay ngắn, ngẩng cao đầu mà bước vào.

“Phù Lê ——” Giọng nói bi ba bi bô của Lão Quân lập tức truyền vào tai, chạy đến như một cơn gió, kéo tay nhỏ của Phù Lê: “Ta luyện đan được mới, người đến xem đi.”

Thiên Tôn bị Lão Quân lôi kéo đến xem lò luyện đan, Lý Tịnh vẫn đang bị tơ hồng trói lại ngủ say như chết, Vương Mẫu thì ngồi ở trên cầu ngọc, từ trên cao nhìn xuống Đông Hoa: “Người mới tới sao? Tên là

gì thế?”

“Đừng nhúc nhích.” Nguyệt Lão ngồi phía sau Vương Mẫu, đang dùng dây đỏ tết tóc cho nàng.

“Ai tới nói cho ta nghe một chút, chuyện gì thế này?” Bạch Trạch chỉ vào một đồng cỏ thảo xanh trên đất. Đó là giống cỏ thảo y mới vừa trồng hôm trước, tính hôm nay là có thể đem ra ăn, bây giờ đã biến thành một đồng rau dấp trơn bùn đất.

“Lý Tịnh say rượu giẫm nát.” Nguyệt Lão thắt nút dây buộc tóc cho Vương Mẫu, đứng dậy ngoan ngoãn đáp.

“Vậy còn cái này?” Bạch Trạch nhắc nửa cái vò rượu lên, Ngọc Dịch bên trong chỉ còn vài giọt.

Nguyệt Lão cúi đầu không nói lời nào, Vương Mẫu chớp mắt mấy cái: “Không phải chúng ta làm, là Lão Quân đánh vỡ.” Nói xong, liền giơ tay chỉ vào Lão Quân đang ngồi xổm cạnh lò Bát Quái.

Lão Quân đang cầm một viên tiên đan đưa cho Phù Lê: “Người ném thử xem, nhân rượu, ăn rất ngon đó.”

Phù Lê nhận lấy, bỏ vào trong miệng, mùi vị ngọt ngào giống y như mấy viên kẹo lúc trước, lớp vỏ kẹo bên ngoài tan ra, vài giọt Ngọc Dịch lan tỏa trên đầu lưỡi, hương rượu lẫn vào vị ngọt của kẹo càng trở nên đặc biệt thơm ngon. Thưởng thức trong chốc lát, Thiên Tôn đại nhân đưa ra đánh giá: “Tạm được.”

Lão Quân rất là hài lòng, quyết định hội Bàn Đào năm nay sẽ dâng lên loại tiên đan này.

Bạch Trạch đỡ trán, cúi đầu nói với Đông Hoa: “Người đừng học theo bọn họ, phải ngoan...”

Còn chưa nói dứt lời, Vương Mẫu đã lại chạy tới, kéo dây lụa bên hông Đông Hoa: “Cái này nhìn thật đẹp, cho ta mượn đeo nha.”

“Không cho người!” Đông Hoa nắm lấy dây lụa, đột nhiên kéo tuột khỏi tay Vương Mẫu. Vương Mẫu không chịu, vẫn muốn đòi, Đông Hoa bắt đầu chạy, Ngọc Thanh Cung vốn đã không thanh tĩnh, lúc này đây lại càng thêm ồn ào.

Bạch Trạch: “...”

Vườn trẻ bé con lại nhiều lên, bài học cũng sẽ nhiều theo. Bạch Trạch đem các bé tập hợp lại cùng một chỗ, bắt đầu giảng giải mấy việc cần chú ý ở hội Bàn Đào.

“Hội Bàn Đào, chính là dịp các tiên nhân khắp cửu thiên thập địa tụ hội về thiên đình, mọi người cùng nhau ăn Bàn Đào của Vương Mẫu.” Vô Tự Thiên Thư dựng đứng lên, nhờ vào ký ức của Bạch Trạch, hiện ra

cảnh tượng Bàn Đào trước đây.

“Đó là Bàn Đào của ta, không cho bọn họ ăn!” Vương Mẫu bữu môi, bất mãn nói.

“Bàn Đào chín thì phải ăn, không ăn sẽ hỏng đó, một mình người ăn lại không hết được.” Bạch Trạch dỗ dành khuyên bảo: “Hơn nữa, người để mọi người ăn Bàn Đào, mọi người cũng sẽ tặng quà cho người nha.” Nói xong, chỉ chỉ thiên thư.

Trên thiên thư, Đông Hoa Đế Quân mặc Cửu Sắc Vân Hà dâng lên một giỏ trái Phù Tang óng ánh long lanh; Lão Quân mặc đạo bào Bát Quái, nâng một hồ lô tiên đan màu vàng sáng lấp lánh.

“Ta không cần Bàn Đào, có Phù Tang là đủ rồi.” Đông Hoa từ trong túi cần khôn móc ra một trái Phù Tang, cần rôm rốp một miếng.

“Ai thèm cái thứ quả hỏng đó của người, ta cũng không cho người ăn Bàn Đào.” Vương Mẫu không phục nói.

“Ta thèm, ta dùng tiên đan đổi với người.” Lão Quân móc ra ba viên kẹo ngọt, giơ đến trước mặt Đông Hoa: “Nhân rựu nha.”

Đông Hoa Đế Quân nghiêm túc suy nghĩ một chút, dùng trái cây trong tay đổi lấy kẹo ngọt của Lão Quân. Lão Quân đắc ý cắn một ngụm: “Ồi chao, vẫn là quả Phù Tang ăn ngon nhất, bên trong Bàn Đào có sâu, ta không thèm ăn.”

“Các người... Oa...” Vương Mẫu meo máo, lại muốn khóc.

“Rầm!” Phù Lê không thể nhịn được nữa, vỗ bàn một cái: “Tất cả câm miệng!”

Thiên Tôn nói một câu, các bạn nhỏ khác bỗng chốc đều im thin thít. Vương Mẫu không dám khóc vì sợ Phù Lê mách Ngọc Đế; Nguyệt Lão vẫn cứ tự mình cúi đầu bện tơ hồng; Lý Tịnh ôm một chén Thái Dương Tinh Thạch ngâm rựu, chậm rãi uống; Đông Hoa ngậm kẹo ngọt; Lão Quân cắn một ngụm Phù Tang, nhỏ tiếng mút nước quả.

Chế trụ được đám nhỏ ồn ào này, Phù Lê gương mặt nhìn về phía Bạch Trạch, ra hiệu cho y nói tiếp. lớp trưởng gương mẫu =)))

Bạch Trạch cảm động không thôi, quả nhiên vẫn là Thiên Tôn đáng tin nhất. Hít sâu một hơi, bắt đầu giảng giải quy củ ở hội Bàn Đào, cùng với chúc trách của từng người khi đến đó.

Việc cần làm ở hội Bàn Đào quá nhiều, mỗi ngày cho bọn nhỏ uống một chén rựu Thiên Quân, chỉ có thể đảm bảo đến ngày hội Bàn Đào sẽ có thể biến về hình dáng trưởng thành. Nhưng mấy việc phức tạp lại

không thể trông mong bọn nhỏ có thể làm xong được, cần phải bắt đầu chuẩn bị từ sớm.

Lão Quân bắt đầu cố gắng mỗi ngày luyện kẹo ngọt, tích trữ đủ số lượng cần dùng trên hội Bàn Đào; Đông Hoa bắt đầu chế tạo thiệp mời, gửi đi thông báo cho hết thảy các tán tiên...

Vương Mẫu nhiệm vụ nặng nhất, nàng cần dẫn dò tiên nữ hái Bàn Đào, sai Chức Nữ thêu mây gấm, bảo tửu tiên ủ Ngọc Dịch. Bạch Trạch đem những thứ này đều viết ra giấy, để Vương Mẫu cầm, sau đó cho nàng uống một ấm rượu trong hũ Thiên Quân. Kim quang chợt lóe, cơ thể Vương Mẫu biến dài ra, lắc lư choáng váng rời khỏi Ngọc Thanh Cung.

“Vụ này được không đó?” Bạch Trạch đứng ở cửa, rất là lo lắng, cúi đầu dò hỏi Thiên Tôn.

Thiên Tôn liếc nhìn Bạch Trạch, ngáp một cái. Đôi mắt cực kỳ đẹp của Phù Lê, được đặt trên khuôn mặt nhỏ nhỏ, trông như viên lưu ly to tròn long lanh óng ánh. Ngáp xong, trên đôi mắt như nhiễm một tầng hơi nước mong manh, chớp một cái, trên hàng mi thật dài liền có thêm một giọt nước, nhưng không rơi xuống.

Bạch Trạch trong lúc nhất thời đem Vương Mẫu uống say quên sạch luôn, khom lưng ôm Phù Lê vào trong lồng ngực: “Buồn ngủ? Chúng ta đi ngủ nào.”

—— Tiểu kịch trường: Chuẩn bị hội Bàn Đào

Bạch Trạch: Hoan nghênh tham dự đại hội Olympic Bàn Đào lần thứ ba mươi tám, sau đây là thời gian để hỏi và trả lời.

Phóng viên Thuận Phong Nhĩ: Nghe nói năm nay có lệnh cấm cấm thuốc, chuyện này có thật không?

Lão Quân: Đúng thế, phải là thượng tiên lắm tiền mới ăn được tiên đan, để công bằng liêm chính, lần này chỉ cung cấp kẹo ngọt.

Phóng viên Thiên Lý Nhân: Thế nhưng có người tận mắt chứng kiến, đoàn Tam Thanh Thiên uống rượu Thiên Quân nhằm đề cao pháp lực.

Phù Lê: Đều là lời đồn, bản tọa không uống rượu, tăng cao pháp lực chỉ dựa vào song tu.

Bạch Trạch:???

20. Chương 20: Dao Trì

Chúc mừng người cùng Thiên Tôn đại nhân hỉ kết lương duyên nha

Trăng treo giữa trời, Bạch Trạch biến về nguyên hình nằm bò trong sân, ngửa đầu lên nhìn minh nguyệt, đứng ở thiên đình ngắm nhìn, ánh trăng vĩnh viễn tròn như vậy.

Phù Lê thì ôm cánh tay, giám sát những bạn nhỏ khác uống rượu. Thái Dương Tinh Thạch ngâm rượu, để bọn nhỏ mỗi ngày trước khi đi ngủ uống một chén, sẽ không trì hoãn công việc ban ngày phải làm, còn có thể làm cho mấy nhóc con ồn ào này ngủ sớm một chút.

Lý Tịnh ban ngày đã uống nên giờ không thể uống tiếp, cởi áo giáp nhỏ của mình rồi bò lên lưng Bạch Trạch, ngả đầu liền ngủ. Lão Quân ừng ực ừng ực uống rượu xong, tóm lấy mao mao trèo lên, gối đầu trên bụng Lý Tịnh, đánh cái ngáp thật dài.

Đông Hoa thì bưng chén ngọc cụng ly với Nguyệt Lão: “Minh nguyệt dạ, nâng chén cùng Nguyệt Hạ Lão Nhân, vi diệu.”

Nguyệt Lão chớp mắt mấy cái: “Người muốn uống rượu giao bôi sao?” Nguyệt Lão chưởng quản nhân duyên, mỗi ngày thấy nhiều nhất chính là các loại rượu giao bôi khắp thiên thượng nhân gian.

“Hả?” Đông Hoa Đế Quân có chút sững sốt, không hiểu sao lại nhắc tới rượu giao bôi, nhưng nghĩ một chút, cảm thấy chơi rất vui: “Uống thế nào?”

Nguyệt Lão cũng chưa từng cùng người khác uống rượu giao bôi, tràn đầy hưng phấn giải thích cho Đông Hoa: “Có ba cách uống, giao bôi nhi ẩm, giao tí nhi ẩm, giao cảnh nhi ẩm.” (bón cho nhau uống, khoác tay nhau uống, ôm cổ nhau uống =)))

Trong mắt Đông Hoa tỏa ra ánh sáng hiếu kỳ, rồi lại giả vờ rụt rè: “Vậy chúng ta, mỗi kiểu đều thử một lần đi.”

Bạch Trạch liếc hai bé trai đang chơi trò uống rượu giao bôi một cái, cảm thấy có chút đau răng. Vấn đề giáo dục của vườn trẻ có phải sai ở đâu rồi không?

Phù Lê lại không thèm quản hai cái đứa ngu si kia, bưng một chén rượu đi tới trước mặt Bạch Trạch: “Uống không?”

Bạch Trạch lắc lắc đầu, lần trước uống nhiều quá, sau khi tỉnh lại đã biến thành cục lông nhỏ ngủ trong ngực Phù Lê, quả thực là quá mất mặt, sau này vẫn nên ít uống rượu thì tốt hơn.

Phù Lê ngồi cạnh chân trước của Bạch Trạch, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu: “Mỗi lần đến hội Bàn Đào đều sẽ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bản tọa cần rất nhiều pháp lực, vì thế người cũng nên tích lũy một chút.”

Bạch Trạch đem cầm gác lên chân trước: “Vậy đơn giản, ta ôm một vò rượu đến, lúc pháp lực của người không đủ dùng, ta liền ực một hơi.”

Lời này nghe có chút ngốc, Phù Lê hơi mím môi mỏng, không nhìn được nhếch nhếch lên trên.

Đông Hoa Đế Quân từ lưng chĩa ra làm sao, uống có một chén đã bắt đầu ngã trái ngã phải. Nguyệt Lão trước tiên bò đến trên lưng Bạch Trạch, sau đó lại dùng dây tơ hồng đem Đông Hoa kéo lên.

“Lông?” Đông Hoa cọ mặt vào mao mao, thoải mái nhắm mắt lại, đem dải lụa cửu sắc bên hông tháo xuống, hóa thành một tấm chăn mỏng chín màu, đắp lên người say sưa ngủ. Nguyệt Lão cũng muốn đắp chăn, liền chui đến bên người Đông Hoa cùng hắn đắp chung một cái, rất nhanh cũng ngủ mất.

Trong sân yên tĩnh lại, phẳng phất như có thể nghe được tiếng ánh trăng rơi xuống. Phù Lê dựa vào móng Bạch Trạch ngồi đả tọa, ánh trăng sáng thông qua Nhân Duyên Tuyến cuộn cuộn không ngừng chảy vào gân mạch hắn. Chậm rãi uống cạn rượu trong chén, nhẹ nhàng nhắm hai mắt, đôi tay nhỏ của Phù Lê dần dần dài ra, sau đó kéo dài tới cánh tay, thân thể, không lâu sau, một Thiên Tôn tuần mỹ liền xuất hiện.

Gương mặt Phù Lê xinh đẹp đến mức gieo tai họa, đã vậy còn có một khí thể cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn (cùng trời cuối đất anh đây là nhất), khiến người ta muốn nhìn mà không dám nhìn. Cũng may Bạch Trạch mỗi ngày đều ôm Tiểu Tiểu Thiên Tôn, đã sớm không còn sợ hắn, còn dám không kiêng nể gì mà nhìn chăm chăm.

Bạch Trạch nhìn không chớp mắt lấy một cái, có chút chẳng rời đi nổi, không nhìn được mà lè lưỡi liếm liếm miệng.

Phù Lê mặt không cảm xúc quay đầu nhìn y: “Mọi việc phức tạp, cơ thể trẻ con chưa nói chắc được điều gì, có chuyện này cần nói cho người nghe.” Thanh âm trầm thấp du dương, cực kỳ êm tai giống như dư âm của thượng cổ tiên cầm.

Đây là lần đầu tiên nghe được thanh âm của Phù Lê trẻ tuổi, Bạch Trạch sững sờ gật gật đầu: “Người nói đi.”

Liên quan tới việc chuẩn bị cho hội Bàn Đào, Bạch Trạch đã cố hết mình để làm mọi việc được tốt nhất, đổi lại thành người khác đem theo đám bé con này, cũng chưa chắc đã có thể làm xuất sắc hơn y. Chỉ là, việc một thần thú phụ trợ có thể làm, chung quy cũng có giới hạn. Phù Lê đem mấy việc Bạch Trạch không biết nói cho y nghe, dặn y lưu ý.

“Đến lúc đó, người ngồi cùng một chỗ với ta, đừng cách quá ba bước.” Phù Lê trầm giọng nói, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Thiên Cung xa xa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bạch Trạch nghe lời gật gật đầu, thâm nghĩ Thiên Tôn đây là phòng ngừa có việc bất ngờ phát sinh, để mình bất cứ lúc nào cũng có thể cung cấp tinh hoa nhật nguyệt.

Phù Lê hơi mím đôi môi mỏng lại, liếc mắt nhìn Bạch Trạch lông xù một cái, chậm rãi thở dài.

“Có phải mệt rồi không? Đến dựa vào ta ngủ một lát đi.” Bạch Trạch vô cùng hào phóng duỗi móng vuốt ra, đem Thiên Tôn đang ngồi thẳng người kéo vào trong lồng ngực mình.

Phù Lê bị y kéo lệch cả người, mắt thẳng băng ngã vào đám lông xù trên ngực Bạch Trạch. Con thần thú không biết nặng nhẹ nào đó còn đặc ý đem Phù Lê cuốn đến giữa hai chân, đan chặt móng lại, dùng cằm cọ cọ: “Người sau này khôi phục được pháp lực, cũng đừng biến thành ông lão nữa.”

“Vì sao?” Phù Lê tùy ý cục lông bự làm loạn ở cổ mình.

“Như thế này rất dễ nhìn a.” Bạch Trạch lè lưỡi muốn liếm liếm.

Phù Lê quay đầu nhìn y, vừa vặn nhìn thấy một nửa cái đầu lưỡi bự đang duỗi ra kia. Bạch Trạch ngay tức khắc cứng đờ lại, đầu lưỡi muốn lè mà không lè được, nhìn trông rất ngu.

“Ta không biến thành ông lão, ngươi sẽ đến nghe ta giảng đạo sao?” Phù Lê nhú mào, đưa tay kéo kéo cái lưỡi bự của Bạch Trạch.

“A... sẽ nha...” Đầu lưỡi Bạch Trạch không rút về được, hàm hàm hồ hồ nói.

Phù Lê buông tay ra, không bắt nạt y nữa, thả lỏng thân thể tựa vào trước ngực Bạch Trạch, nhìn trắng treo giữa trời, ánh trắng nhỏ vun như rơi vào trong đáy mắt, làm cho con ngươi đẹp đẽ kia nhiễm chút ý cười: “Được.”

Cứ gấp ghềnh trắc trở như thế mà chuẩn bị, nháy mắt đã lại tới ngày mở hội Bàn Đào.

Thần phật trên chín tầng trời, tán tiên khắp bốn biển, hết thầy đều tụ hội ở Dao Trì. Bàn Đào khắp nơi, tiên nhạc du dương, Thường Nga khởi vũ, đẹp không sao tả xiết.

Mấy bạn nhỏ trong vườn trẻ, kiên trì uống rượu Thiên Quân lâu như vậy, cuối cùng cũng xem như miễn miễn cưỡng cưỡng khôi phục lại dáng vẻ trước kia.

Đông Hoa Đế Quân vừa mới sáng sớm đã biến thành một mỹ nam tử trẻ tuổi anh tuấn, nhìn vào gương chải đầu vuốt tóc nửa ngày trời. Trước đây Đông Hoa Đế Quân cũng có lúc thích biến thành ông lão, một ông lão mặc tiên y cửu sắc quả thực là quá sắc sỡ, không ít lần bị Bạch Trạch cười nhạo. Nhưng một khi hắn biến thành dáng dấp trẻ tuổi, tiên y mây tía trông không còn có vẻ quái dị vậy nữa.

Hắn vốn là Thái Dương Thần chôn cực đông, có một gương mặt tuấn tú giống như mặt trời nắng chói, phối hợp với vẻ mặt kiêu căng trí nhả, thực sự khiến người ta không rời mắt nổi. Cõi đời này, không người nào có thể hợp với tiên y Cửu Sắc Vân Hà hơn được Đông Hoa Đế Quân.

Tán tiên khắp bốn biển trước hết phải tới Đông Hải tiếp kiến Đông Hoa Đế Quân, sau đó theo gót Đế Quân

lên thiên đình.

Thượng tiên trên chín tầng trời có thể trực tiếp tới Dao Trì, việc đầu tiên là phải chào hỏi Thiên Tôn, vì thế Phù Lê phải đi từ rất sớm, trấn thủ trong Dao Trì.

Lão Quân mang theo một bao tiên đan gần đây mới luyện trở lại Đâu Suất Cung, sai tiên đồng đem tiên đan trang hoàng lộng lẫy vào trong mâm ngọc đĩa vàng, đến lúc đó sẽ dâng lên mời Ngọc Đế và Vương Mẫu hưởng dụng.

Nguyệt Lão thì thừa dịp lớn lên vội vàng vàng chạy về Nguyệt Hạ Tiên Cung se dây tơ hồng, mãi đến tận khi Dao Trì mở yến hội cũng không thấy trở về.

Vương Mẫu biến trở về dáng dấp khoan thai hoa quý, ngồi cạnh bên người Ngọc Đế, mỉm cười cùng mọi người hàn huyên.

Tất cả dường như đều rất thuận lợi, Bạch Trạch ngồi bên cạnh Phù Lê, vô cùng buồn chán gặm Bàn Đào. Thiên Tôn điềm lành rực rỡ quanh người, cùng ánh sáng may mắn quanh thân Bạch Trạch hòa làm một thể, hài hòa đến bất ngờ. Làm tường thủy thượng cổ thần thú, địa vị Bạch Trạch ở tiên giới rất cao, ngồi bên cạnh Thiên Tôn cũng không có gì đáng trách, sẽ chẳng ai nói gì, chỉ là luôn có mấy kẻ lành sẹo quên đau chạy đến tìm ngược.

“Ai nha nha, Bạch Trạch Thần Quân, chúc mừng chúc mừng ha.” Thiên Lý Nhân cười hì hì sán lại đây, cùng Bạch Trạch uống rượu.

“Chúc mừng cái gì?” Bạch Trạch tức giận hỏi.

“Chúc mừng ngươi cùng Thiên Tôn đại nhân hỉ kết liên lý nha.” Thiên Lý Nhân tiến đến bên tai Bạch Trạch, nhỏ giọng nói.

NOTE: Liên lý = cây liên cành, ý chỉ tình cảm phu thê ân ái.

Tuy rằng Thiên Lý Nhân nói nhỏ giọng, nhưng ở đây tất cả đều là thượng tiên pháp lực cao cường, nên tự nhiên là đều nghe được rõ ràng. Toàn bộ Dao Trì nhất thời im lặng trong nháy mắt, mọi người dồn dập quay đầu nhìn sang.

Bạch Trạch lúc này mới nhớ tới, trên tay y cùng Phù Lê còn có tơ hồng tương liên, bây giờ thần tiên trong hội Bàn Đào, chỉ cần đem tiên lực tụ hội vào hai mắt là đều nhìn thấy được. Gương mặt tuấn tú trắng nõn nhanh chóng đỏ ửng lên, Bạch Trạch đem cổ tay buộc tơ hồng giấu vào trong ống áo: “Chớ... chớ nói nhảm...”

“Ồ ——” Chúng tiên đồng thời phát ra tiếng kinh hô trầm thấp, không phải vì nhìn thấy dây tơ hồng, mà là vì nhìn thấy Thiên Tôn tuấn mỹ phi phạm ngồi bên cạnh người Bạch Trạch đó!

“Thiên Tôn đại nhân vậy mà có dáng dấp này sao?” Mấy vị thiên nữ kinh ngạc thốt lên.

NOTE: Thiên nữ là các vị thần tiên mang giới tính nữ, bao gồm cả tiên nữ, tiên tử...

“Thiên Tôn không phải là một ông cụ râu tóc bạc trắng à? Sao giờ còn tuấn mỹ hơn cả Đông Hoa Đế Quân?”

“Ai bảo thế, vẫn là Đế Quân chói mắt hơn một chút.”

Phù Lê giương mắt, nhàn nhạt quét qua mọi người một vòng, các thần tiên đang hưng phấn không thôi nhao nhao cúi đầu, không dám nhìn nữa. Nhìn thẳng vào Thiên Tôn, đó chính là một hành vi vô cùng thất lễ.

Trong Dao Trì lần thứ hai khôi phục vẻ náo nhiệt, Phù Lê liếc mắt một cái nhìn Thiên Lý Nhân vẫn còn đang lúi lét Bạch Trạch uống rượu. Thiên Lý Nhân cảm thấy sau gáy lạnh lạnh, quay đầu liền chạm phải ánh mắt của Thiên Tôn, chợt cảm thấy nặng tựa ngàn cân, cười gượng hai tiếng rồi ỉu xiu chạy mất.

“Ta ngồi ở bên cạnh ngươi, còn bị buộc dây trói lại, nhìn kiểu gì cũng giống một con thú dùng để cưỡi.” Bạch Trạch hơi di chuyển về phía Phù Lê, đem tơ hồng của hai người giấu sau cái bàn.

Phù Lê nhìn y, chậm rãi nắm chặt lấy cổ tay buộc tơ hồng kia, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve một hồi: “Ngươi nếu như biến thành thú nhỏ to cỡ lòng bàn tay, vậy sẽ càng giống hơn.”

Lòng bàn tay ấm áp lướt qua da thịt non mềm nơi cổ tay, mang đến một trận tê dại khó diễn tả bằng lời, Bạch Trạch toàn thân thú đều cứng đờ lại: “Phù... Phù Lê... người...”

Không đợi Bạch Trạch hồi phục lại tinh thần, bàn tay lớn khớp xương rõ ràng kia liền rời đi. Phù Lê tự rót cho mình một chén Quỳnh Tương, bưng lên, chậm rãi uống. Phảng phất như sự thân mật hơi hợt tựa chuồn chuồn lướt nước kia, chưa từng xảy ra. thả thính =)))

Bạch Trạch lắc lắc đầu, ép buộc bản thân mình tỉnh táo lại một chút, cũng cầm chén rót một ly Quỳnh Tương. Ở hội Bàn Đào, mọi người đều uống Ngọc Dịch, chỉ riêng chỗ Thiên Tôn là sẽ có rượu Quỳnh Tương.

Cụng chén cạn ly, yến hội chính thức bắt đầu.

Tiên đồng trình lên tiên đan của Lão Quân, hiến cho Ngọc Đế, Ngọc Đế cười phân cho các vị tiên nhân. Trước mặt Ngọc Đế bày một cái khay, thượng tiên mỗi người đều sẽ được phát một viên.

Cũng chỉ có thời điểm thịnh hội Dao Trì, các tiên nhân mới dễ dàng nhận được tiên đan để ăn. Mọi người đều rất quý trọng, cầm được trên tay là bỏ ngay vào miệng.

“Tiên đan năm nay, mùi vị có chút là lạ.” Cự Linh Thần nhỏ giọng nói với Thiên Lý Nhân.

Thiên Lý Nhân không nói lời nào, đem tiên đan nhét vào trong tay áo không ăn. Đây là tiên đan do Lão Quân teo đi luyện thành, ai biết ăn vào có nguy hiểm gì không.

Ngọc Đế vờ tròn một viên tiên đan, bỏ vào trong miệng, hương vị ngọt ngào lan tỏa, thế nhưng linh khí lại nhỏ bé không đáng kể. Khóe miệng giấu sau bộ râu mép không nhận được giạt giạt, hít một hơi thật sâu, nheo mắt lại, nhẹ vuốt chòm râu: “Đan dược của Lão Quân lại tinh tiến, vi diệu, vi diệu.” Dáng vẻ nhìn rất chi là hưởng thụ. anh hoàng diễn sau vl =)))

—— **Tiểu kịch trường: Đại hội Olympic Bàn Đào chỉ tâm tình của nhóm em gái mê trai người không hiểu được đâu**

Bạch Trạch: Người vào sân chính là Đông Hoa Đế Quân.

Thiên nữ giáp: Ôi —— chồng yêu, nhìn ta này.

Thiên nữ ất: Đây là chồng yêu ta theo đuổi đã ba ngàn năm nha a a a a!

Thiên nữ bính: Chồng yêu, ta muốn sinh hầu tử cho người!

Bạch Trạch: Người vào sân chính là Thiên Tôn Phù Lê.

Thiên nữ giáp: Một ông cụ thì có cái gì... A a a a a, đẹp trai quá!

Thiên nữ ất: Đây là chồng yêu ta chiêm ngưỡng đã ba vạn năm nha a a a a~

Thiên nữ bính: Chồng yêu, ta muốn nghe người giảng thiên đạo!

Bạch Trạch: ... Hình như đây là lần đầu tiên các người nhìn thấy mặt hấn mà!

21. Chương 21: Cửu Anh

Người uống chút Thiên Quân, giúp ta chống đỡ

Chúng tiên thấy Ngọc Đế nói như vậy, cũng không dám hó hé thêm câu gì, nhao nhao tỏ vẻ tiên đan ăn thật ngon.

Ăn xong tiên đan, chính là thời gian chúng tiên hiến lễ. Bắt đầu từ các vị tiên cấp thấp, tứ hải minh châu,

ngũ châu linh thảo, các loại trân bảo được trình lên tới tấp cho Vương Mẫu xem.

Bạch Trạch nguyên bản còn đang cao hứng xem trò vui, bỗng nhiên vỗ trán một cái nhớ ra, mình không chuẩn bị quà để tặng cho Vương Mẫu. Mấy ngày qua vội vàng giúp các bạn nhỏ chuẩn bị cho hội Bàn Đào, còn việc mình cần chuẩn bị lại quên không còn một mống.

Mắt thấy sắp đến lượt Đông Hoa Đế Quân lên đài, Bạch Trạch đành lục lọi trong túi càn khôn của mình, xem thử có đồ vật gì có thể đem ra tặng. Hạt giống thượng cổ thần mộc, cái này không thể đưa, y còn hi vọng sau khi núi Thương Trạch dịch chuyển rồi có thể đem ra trồng; Đông Hải Tinh Thạch, cái này cũng không thể đưa, đây là do Đông Hải Long Vương gửi nhờ ở chỗ y, nói là để hưởng ké chút thủy khí giúp Đông Hải bình an...

Nhìn đi nhìn lại, đều không nổi, Bạch Trạch rất là khó xử.

Phù Lê cảm giác được sự bồn chồn của cục lông nào đó phía sau, đặt chén nhỏ xuống, từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc thạch óng ánh long lanh, để vào lòng bàn tay Bạch Trạch.

“Đây là cái gì?” Bạch Trạch chớp mắt mấy cái, cầm viên đá kia nhìn kỹ. Viên đá mượt mà bóng loáng như đang tỏa sáng, có thể nhìn thấy vô số chấm nhỏ lấp lánh bên trong ám mang, dường như đem toàn bộ ánh sao trên màn trời thu lại bên trong viên đá, xinh đẹp vô cùng.

“Tinh Mạc Già (che giấu màn sao).” Phù Lê duỗi một ngón tay ra, chỉ vào tảng đá, trên đầu ngón tay rớt xuống một chút tiên lực, lập tức có thật nhiều chấm nhỏ lấp lánh rơi vào vạt áo Phù Lê, nhìn giống như những ngôi sao từ trên trời rơi xuống. Nếu như rớt vào càng nhiều pháp lực hơn, nói không chừng sẽ biến thành dáng vẻ cả bầu trời sao rơi xuống.

“Cái này chơi vui thật.” Bạch Trạch nâng viên đá lên, nhìn chung quanh.

“Nếu như không mang theo lễ vật, có thể đem thứ này dâng lên.” Phù Lê nhàn nhạt nói. Đây chỉ là một món đồ chơi nhỏ, cũng không được coi là pháp bảo cao cấp gì, nhưng trên trời dưới đất lại chỉ có một viên duy nhất, tương đối đặc biệt, tặng cho Vương Mẫu có thể làm nàng hài lòng. Dù sao, Vương Mẫu cũng chẳng so đo Bạch Trạch sẽ đưa nàng cái gì.

Bạch Trạch mắt sáng lấp lánh gật gật đầu, giống như một bé thú con nhận được món đồ chơi mới, cầm viên đá không muốn buông. Phù Lê không nhịn được đưa tay, xoa xoa tóc Bạch Trạch một cái, Bạch Trạch cũng không phát hiện ra động tác này có gì không ổn, còn thú tính khó sửa mà cọ cọ đầu trong lòng bàn tay Phù Lê.

Phù Lê thu tay về như không có chuyện gì xảy ra, che giấu vào trong tay áo rộng lớn, chậm rãi nắm chặt.

Bên kia, Đông Hoa Đế Quân đã đứng dậy, đi tới trước bàn của Vương Mẫu. Tiên y Cửu Sắc Vân Hà dưới ánh mặt trời rạng ngời rực rỡ, làm cho gương mặt tuần tú giống như mặt trời nắng chói kia càng thêm lóa mắt. Trong tay hắn nhắc theo một giỏ đan bằng trúc ngọc, bên trong chứa đầy quả Phù Tang.

Trên đất nhà mình có đặc sản chốn tiên nhân, không bao giờ phải lo quà biếu, Đông Hoa Đế Quân mỗi lần đến hội Bàn Đào đều sẽ dâng lên quả Phù Tang. Nguyên bản trên núi của Bạch Trạch cũng có rất nhiều đồ vật có thể đem tặng, tỷ như Tầm Mộc Hoa trăm năm mới nở, Đan Mộc Tử ngàn năm mới kết hạt... Đáng tiếc bây giờ núi Thương Trạch bị chìm, Bạch Trạch đã thành một con thú nghèo rớt mùng tơi.

Đông Hoa Đế Quân đem quả Phù Tang dâng cho Vương Mẫu, Vương Mẫu rất vui vẻ nhận lấy: “Đế Quân có lòng.” Dứt lời, đáp lễ lại cho Đông Hoa một giỏ Bàn Đào chín nghìn năm.

Bầu không khí rất tốt, Bạch Trạch đứng dậy chuẩn bị đi tặng lễ, bỗng nhiên Dao Trì cuộn cuộn, đất rung núi chuyển. Bạch Trạch mất thăng bằng, ngã về phía sau, bị Phù Lê văng vàng tiếp được, ôm vào trong ngực.

“Phù Lê...” Bạch Trạch kinh hoảng kêu lên một tiếng, chưa đợi y đứng vững, lại một trận rung lắc dữ dội, ngọc trụ phía sau hai người bọn họ sụp xuống.

Phù Lê ôm chặt Bạch Trạch, tạo kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên quanh thân. Ngọc Trụ tiếp xúc vào kết giới liền hóa thành bột mịn, không đủ thương được bọn họ chút nào.

Những người khác thì không có đãi ngộ tốt như vậy, Vương Mẫu từ trên ghế ngồi té xuống, Đông Hoa trực tiếp bị hất quăng xuống thêm ngọc, tinh hoa nhật nguyệt loáng cái liền tiêu tan, Đông Hoa Đế Quân đẹp trai chói mắt dùng cái không thấy bóng dáng, thay vào đó là một bé con nho nhỏ mặc tiên y Cửu Sắc Vân Hà.

Bé con Đông Hoa Đế Quân bò lên, lạch bà lạch bạch nhảy lên thêm ngọc, đoạt lấy giỏ Phù Tang: “Trái của ta chỉ có một cây, người thế nhưng lại có cả vườn, không đổi với người.” Nói xong, liền đem quả Phù Tang bỏ lại vào túi càn khôn, đem mấy quả Bàn Đào ném trả cho Vương Mẫu.

“Ai thềm mấy thứ quả hồng của người, tướng công ta là Ngọc Đế, ta sẽ bảo hấn hạ lệnh, cướp hết quả Phù Tang của người.” Vương Mẫu mếu máo, thở phì phò nói.

“Huynh đệ như chân tay, nữ nhân như quần áo, người hỏi Ngọc Đế coi, xem hấn có thể vì một bộ quần áo là người mà làm hại ta không?” Đông Hoa vuốt vuốt dải lụa bên hông mình, kiêu ngạo hất cằm nhỏ lên.

Wang Mu nghe thấy mình chỉ như quần áo, ngay tức khắc ức đến òa khóc: “Ô oa...”

Cùng lúc đó, các tiên nhân đã bò lên được phát hiện, không chỉ Vương Mẫu cùng Đế Quân, ngay cả Lão Quân và Lý Tịnh cũng đều bị biến thành bé con, nhao nhao kinh hô thành tiếng. Ngọc Đế sút đầu mẻ trán chạy tới, đem tức phụ nhà mình ôm lên dỗ dành.

“Gào ——” Một tiếng gào thét sắc bén truyền đến, mang theo một trận chấn động, vô số thanh bạch hỏa diễm che kín bầu trời ùn ùn tập kích tới. (lửa trắng xanh = 2.000 độ C)

“Kết giới!” Na Tra nhảy vọt lên không trung, hô to một tiếng.

Thiên binh thủ hộ Dao Trì cấp tốc dùng tiên mâu trong tay, kết thành một lồng phòng hộ tỉ mỉ, chặn lại ngọn hỏa diễm dọa người kia. Nhưng chỉ cần được trong chốc lát, tiên mâu liền bị liệt hỏa đốt cháy.

Một con cự thú cao tới trăm trượng xuất hiện trước mặt mọi người. Con cự thú kia có chín đầu, mỗi cái đều dữ tợn cực kỳ, lộ ra răng nanh màu đỏ thật dài, hướng về phía chúng tiên gào thét.

“Cửu Anh! Là Cửu Anh!” Có tiên nhân kinh hoảng hét lên thành tiếng.

Cửu Anh chính là thượng cổ hung thú, phi thường lợi hại, lấy tiên ma làm thức ăn, đã từng nuốt chửng vô số thần tiên, Bạch Trạch năm đó thiếu chút nữa cũng đã bị nó xơi.

Con thú này giết không chết, giống như Phượng Hoàng có thể phục sinh, chỉ có thể đem nhốt tại hàn đàm Tù Thủy trên Cửu Trọng Thiên, dùng lực lượng nguyên thần của mấy vị thượng thần đại tiên phong ấn lại. Bây giờ, mấy vị thượng tiên pháp lực suy giảm, phong ấn hàn đàm Tù Thủy xuất hiện vết nứt, con thượng cổ hung thú này tự mình trốn thoát, lần theo tiên khí đến Dao Trì.

Các tán tiên chưa từng nhìn thấy hung thú bậc này, nhao nhao lấy tiên khí ra: “Nghịch súc, nơi này há để cho người giương oai!” Một vị tán tiên vừa đứng vào hàng ngũ được ban tiên, rút ra ba thanh tiên kiếm, bay lên trời, nghênh chiến Cửu Anh.

Tiên nhân từng trải lại không dấu vết lùi về phía sau mấy bước.

“Cửu... Cửu Anh...” Bách Hoa Tiên Tử sợ đến sắc mặt trắng bệch, nhấc váy trốn đến phía sau Ngọc Đế, Ngọc Hành Tinh Quân cũng chạy theo, trốn đến bên cạnh Bách Hoa Tiên Tử.

Ngọc Đế trừng Ngọc Hành Tinh Quân một cái: “Người trốn cái gì!”

Không đợi Ngọc Đế đem Ngọc Hành Tinh Quân đạp xuống, Thiên Xu Tinh Quân đứng đầu Thất Tinh Bắc Đẩu liền bay đến đó, một phát tóm được cổ áo Ngọc Hành Tinh Quân, đem hắn quăng đi, ném vào trong Thất Tinh Bắc Đẩu Trận.

Tán tiên kia vừa đến gần Cửu Anh, liền bị thanh bạch hỏa diễm làm tổn thương, cơ thể đứng im không thể động đậy. Một cái đầu của Cửu Anh há mồm nhào tới, muốn đem món thịt nướng tái này nuốt vào bụng.

“Kết trận!” Thiên Xu Tinh Quân ra lệnh một tiếng, Thất Tinh Bắc Đẩu cùng nhau xuất lực, ánh sao màu xanh thăm thẳm trong nháy mắt bao trùm toàn bộ, chặn lại làn sóng hỏa diễm thứ hai.

Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân nhảy lên giữa không trung, phát ra Hồn Thiên Lăng đem tán tiên bị trọng thương kia quần trở về, ném xuống đất, còn mình thì lại nhào tới chém giết, biến ra ba đầu sáu tay

cùng Cửu Anh giao chiến.

“Oa...” Vương Mẫu nhìn thấy Cửu Anh khủng bố như vậy, sợ đến mức chui vào lồng ngực Ngọc Đế gào khóc không thôi.

“Đừng sợ đừng sợ.” Ngọc Đế đành phải vỗ vỗ lưng đỡ nàng, nhìn về phía Thiên Tôn đứng một bên, nháy mắt.

Một mình Na Tra khẳng định đối phó không được, có thêm Thất Tinh Bắc Đẩu cũng vẫn còn nguy hiểm, vẫn cần một vị thượng tiên ra tay. Nhìn quanh toàn trường, Lão Quân cùng Đông Hoa đều biến thành bé con, cái tên Bạch Trạch kia cũng không biết đánh nhau, đáng tin nhất chỉ có Thiên Tôn.

Quanh người Phù Lê có kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên, nên đến cái vật áo cũng không bị loạn, trong tay còn ôm vững Bạch Trạch đang sưng sờ. Đem Bạch Trạch buông ra, cho y một mình một bong bóng kết giới: “Ồ chỗ này chờ ta.”

Bạch Trạch nhú mày, kéo tay áo Phù Lê: “Người đừng tới đó.” Đông Hoa té một cái liền nhỏ đi, mặc dù Phù Lê lưu giữ tinh hoa nhật nguyệt nhiều hơn so với Đông Hoa, cũng không chống đỡ nổi nếu đánh một trận với Cửu Anh, vạn nhất giữa chừng bị nhỏ đi, pháp lực tụt giảm, Phù Lê nhất định sẽ bị thương.

“Người uống chút Thiên Quân, giúp ta chống đỡ.” Phù Lê tách đầu ngón tay Bạch Trạch ra, xoay người nhảy lên không trung, hai tay kết liên hoa ấn, kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên nhanh chóng được tạo thành, đem Cửu Anh bao vây bên trong. Cửu Anh cao trăm trượng, kết giới cũng phải có chu vi đến trăm trượng.

Tinh hoa nhật nguyệt bỗng chốc cạn kiệt, Phù Lê mím môi, đầu ngón tay có chút run.

Bạch Trạch ngay lập tức móc hũ ngọc Thiên Quân ra, ừng ực ừng ực uống mấy ngụm rượu. Nhật tinh chói mắt thông qua sợi Nhân Duyên Tuyến rất dài, nhanh chóng truyền cho Phù Lê. Kết giới vốn dĩ có chút mơ hồ, bỗng chốc hào quang chói lọi.

Thất Tinh Bắc Đẩu lần thứ hai đánh ra một pháp trận màu xanh thăm thẳm, tan vào bên trong kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên, Na Tra không sợ lửa thì vẫn còn ở trong kết giới, vung lên Hỏa Tiêm Thương chém bay một đầu của Cửu Anh.

Cửu Anh gào thét một tiếng, trên chiếc cổ bị chặt đầu mọc ra một cái đầu khác, chỉ có điều nhỏ hơn một chút so với chiếc đầu nguyên bản.

“Na Tra, ra ngoài!” Phù Lê mở miệng, thanh âm trầm thấp như sấm sét vang vọng phía chân trời.

Na Tra nhanh chóng lao ra ngoài kết giới. Kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên sở dĩ là kết ấn lợi hại nhất cửu thiên thập địa, chính là bởi vì, chỉ cần Phù Lê đẩy đủ tiên lực, phạm là vật lọt vào kết giới, sẽ đều bị hắn điều khiển. Thất Tinh Bắc Đẩu Trận ở bên trong kết giới xoay tròn, từ từ mở rộng, đột nhiên bám vào trên

người Cửu Anh.

Cùng lúc đó, mặt đất bên trong kết giới bắt đầu đóng băng, đem Cửu Anh đông lại tại chỗ.

Tinh hoa nhật nguyệt lần thứ hai cạn kiệt, Phù Lê cắn răng, đem chút ít tích trữ trong đan điền cũng bức hết ra. Bạch Trạch có chút say rồi, nhìn thấy khoe miệng Phù Lê tràn ra máu tươi, nhất thời hoảng hốt, ngửa cổ lên đem nguyên vò rượu tu bằng sạch. Tinh hoa nhật nguyệt dồi dào tràn một mạch vào trong cơ thể Phù Lê.

Chỉ nghe một tiếng nổ “Oành ——” thật lớn, kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên nhanh chóng thu hẹp lại, đem băng tinh đánh nát, Cửu Anh cao trăm trượng bị co lại thành một cục ba thước, ở bên trong kết giới nhỏ giọng gào thét, không ngừng dùng đầu va vào kết giới.

Ngọc Đế thở phào một cái, nhanh chóng sai người thu thập tàn cục, đem Cửu Anh đã yên tĩnh lại một lần nữa nhốt vào Tù Thủy. Các tiên nhân tiện tay khôi phục lại ngọc trụ cùng khay bàn, tiên nữ đi ra đem trái cây bị rơi xuống và rượu thu dọn sạch sẽ, Dao Trì một lần nữa khôi phục vẻ yên bình. Chỉ là... chuyện các thượng tiên nhỏ đi, cũng không che giấu nổi nữa, Ngọc Đế vô cùng thâm che mặt lại.

“Ôi, Nguyên Soái đại nhân, cho ta mượn bảo tháp nhỏ của người chơi một chút coi!” Cự Linh Thần nhắc Tiểu Tiểu Lý Tịnh lên, làm bộ muốn cướp đi bảo tháp nhỏ của hắn.

“Lão Quân, ha ha ha ha!” Thất Tinh Bắc Đẩu vây xung quanh Lão Quân xem chuyện lạ.

“Ày, Đế Quân, cho ta ôm một cái nào.” Bách Hoa Tiên Tử ngồi xổm xuống trước mặt Đông Hoa Đế Quân, hưng phấn không thôi vươn tay muốn ôm lấy. Các tiên tử khác cũng vây quanh, tranh cướp muốn ôm Đế Quân một cái, còn có người vươn tay nhéo mặt hắn.

Na Tra xoa cổ tay đau do đánh nhau đi tới, nhìn cha mình đang vung vẩy đôi chân ngắn xú trong tay Cự Linh Thần, cũng lười quan tâm, cầm lấy một quả Bàn Đào cắn rôm rốp rôm rốp.

Phù Lê chậm rãi đi tới, đem Bạch Trạch đang ngất ngất ngây ngây ôm vào trong lòng, sờ sờ hai gò má nóng lên của y.

“Khà khà khà...” Bạch Trạch uống nguyên một vò rượu nhật tinh, đã say đến không nhận ra đông tây nam bắc, chỉ biết cười khúc khích.

Trong mắt Phù Lê nổi lên chút ý cười, đem ôm Bạch Trạch ngồi vào chỗ, nhìn các tiên nhân đùa giỡn các thượng tiên bé con đến không biết đâu là trời đâu là đất, lạnh lùng nói: “Biến thành đứa nhỏ, trí nhớ của bọn họ cũng sẽ không biến mất, chờ khôi phục pháp lực, những gì hôm nay các người nói bọn họ vẫn sẽ nhớ kỹ.”

Dứt lời, ôm Bạch Trạch lên, nhắc chân trở về Ngọc Thanh Cung, lưu lại một đám tiên nhân ngựa mồm ngựa

tay, đứng ngổn ngang trong gió.

—— **Tiểu kịch trường: Tuần san bát quái thiên giới số đặc biệt về hội Bàn Đào**

Tiêu đề: Cửu Anh vượt ngục, Thiên Tôn anh dũng cứu chúng tiên.

Mục giải trí: Tơ hồng tương liên, Bạch Trạch vì sao say rượu?

Chụp trên đường: Tình sâu nghĩa nặng, ôi kiểu công chúa về nhà đi ngủ.

Chụp trộm: Trong Ngọc Thanh Cung, cảnh-không-thể-miêu-tả lần lượt trình diễn.

Phụ trương: Cầu tử (paparazzi) chịu đòn, Thiên Tôn đánh đau Thuận Phong Nhĩ, Bạch Trạch phần nộ cấn Thiên Lý Nhân.

22. Chương 22: Nhật Nguyệt

Người cũng muốn truyền tiên khí cho ta sao

Những bé con kia còn đang ở Dao Trì, trong Ngọc Thanh Cung hiếm khi vô cùng yên tĩnh. Phù Lê ôm Bạch Trạch đi vào, đem người đặt trên đệm mềm, phát nhẹ ống tay áo, nguyên bản đình viện cung thất (phòng ở trong cung)ngổn ngang bữa bộn, tức khắc khôi phục lại đáng vẻ như lúc ban đầu.

Đại khái là xuất phát từ bản năng của thú, nhìn thấy vật gì chuyển động là lại muốn vồ, Bạch Trạch đang ngất ngất ngây ngây vươn tay ra, nắm lấy tay áo vung lên của Phù Lê.

Phù Lê bị y kéo ngã sấp về phía trước, nhanh chóng dùng tay chống đỡ phía hai bên cơ thể, mới tránh được cảnh nện thẳng vào trên người Bạch Trạch.

“Phù Lê...” Bạch Trạch vẫn còn cười khúc khích, nắm tay áo Phù Lê không buông, nhìn một lúc, đột nhiên nhú mày lại.

“Khó chịu sao?” Phù Lê thấp giọng hỏi, sờ sờ trán Bạch Trạch. Bởi vì là thần thú hệ thủy, nhiệt độ cơ thể Bạch Trạch luôn thấp hơn những người khác, bây giờ sờ nhưng lại có chút phỏng tay.

“Nóng...” Bạch Trạch đưa tay gỡ bỏ mao mao trên cổ áo, động tác thô bạo, đem quần áo bên trong cũng kéo ra, lộ một mảng da thịt trắng nõn trơn bóng, phía trên còn có một tầng mồ hôi thẩm ra.

Phù Lê lập tức nắm chặt cổ tay Bạch Trạch, không để cho y tiếp tục cởi loạn, nhìn chăm chăm chỗ da thịt lộ ra chói lát, lúc này mới vươn tay giúp y đem ngoại sam (áo ngoài) cởi ra.

Trên cổ ngoại sam có một vòng mao mao, sau khi cởi, chỉ còn dư lại trung y mỏng manh trắng như tuyết bên trong, chiếc áo như được làm từ giao tiêu mềm mại, dính sát vào người Bạch Trạch, đai lưng lam nhạt buộc bên hông, phác họa rõ đường nét da thịt cơ thể.

Phù Lê hít sâu một hơi, từ trong tay áo lấy ra một cái khăn thanh sắc, ở trong tay nhẹ nhàng run lên, hóa thành một cái chăn mỏng màu xanh, đắp lên cho Bạch Trạch.

“Gừ gừ!” Bạch Trạch phát ra một tiếng hừ nhẹ, như tiếng của một bé thú nhỏ làm nũng, đưa tay, bám vào bả vai Phù Lê, mở to đôi mắt ôn hòa trong vắt như nước, mơ mơ màng màng nhìn hắn. Người trước mặt, áo xanh tóc đen, mặt mày thanh lãnh, dường như đã gặp ở nơi nào.

...

Lửa cháy ngập trời ngăn lại con đường sống duy nhất, pháp lực đã tiêu hao hết, hiện tại cả bò cũng không bò nổi. Cửu Anh mọc ra răng nanh đỏ sẫm, đứng rít gào cách đó không xa, bị một lồng kết giới to lớn bao vây, mà con Xích Viêm Kim Nghê vàng rực rỡ kia, đột nhiên phun một ngọn kim diễm về phía Bạch Trạch. Tiên y màu xanh bay phấp phới trong gió, chặn lại một đòn trí mạng kia, nhưng đôi mắt Bạch Trạch vẫn bị kim diễm làm tổn thương, y chỉ kịp liếc mắt nhìn gò má của người ấy, rồi ngay lập tức bị đau đón rồi đi toàn bộ sự chú ý.

“Bạch Trạch...” Là ai đang gọi y? Là ai?

Một đôi môi mềm mại nhẹ nhàng dán vào, ôn nhu truyền một luồng tiên khí, giảm bớt đau đớn ở mắt, nhưng cũng làm cho ý thức dần dần mơ hồ.

...

Bạch Trạch hí mắt nhìn Phù Lê càng ngày càng gần: “Người cũng muốn truyền tiên khí cho ta sao?”

Phù Lê nhìn y, nhẹ giọng hỏi: “Người muốn không?”

“Muốn... rất thoải mái... a...” Bạch Trạch ngốc hề hề nói, một đôi môi mỏng thanh mát liền dán vào, xúc cảm mềm mại, giống như đã từng quen biết. Nhưng bây giờ trong đầu Bạch Trạch giống như tương hồ (keo sữa), không còn sức để suy nghĩ, nghi hoặc vừa lóe lên bỗng bị truyền một luồng tiên khí, làm cho y không nhận được mà khẽ ngâm một tiếng.

Phù Lê nhắc ngón tay, tháo dây cột tóc của Bạch Trạch, sợi tóc dài nhỏ trơn mượt ở phía sau tản ra, xỏa tung trên tấm đệm mềm. Khẽ vuốt phía sau người Bạch Trạch, chỉ nghĩ truyền cho y một hơi rồi buông ra, thể nhưng hai tay không nghe sai khiến, ngược lại còn đem người ôm càng chặt hơn.

Lúc này bạch quang lóe lên, đôi môi mềm mại trơn bóng mang theo hơi nước trong veo liền biến mất, thay vào đó là một cái miệng đầy lông ướt nhẹp.

Phun mao mao trong miệng ra, Phù Lê nhìn cục lông nhỏ trắng như tuyết trong lồng ngực mình, khẽ thở dài một cái.

“Gừ gừ!” Cục lông nhỏ dụi dụi vào trong ngực Phù Lê, hài lòng mà ngủ thiếp đi.

Chờ đến lúc bọn Lão Quân quay trở lại, liền nhìn thấy Thiên Tôn bé con ôm một cục lông nhỏ cỡ lòng bàn tay, nằm trên tấm đệm mềm màu xanh nhạt, ngủ say sưa.

“Phải làm sao bây giờ?” Thất Tinh Bắc Đẩu ôm mấy bé con trở lại, có chút há hốc mồm.

“Thả ta xuống!” Lão Quân uốn éo cơ thể nho nhỏ, không cho Thiên Xu Tinh Quân ôm nữa.

Thiên Xu Tinh Quân đành đem Lão Quân buông xuống. Vừa chạm vào đất, Lão Quân liền dang đôi chân ngắn cùn chạy về phía đệm mềm của Phù Lê, dùng sức nhào tới.

Phù Lê ngay tại lúc bọn họ đi vào đã sớm tỉnh rồi, ôm Tiểu Bạch Trạch lăn khỏi chỗ nằm, làm cho Lão Quân cắm đầu vào trong tấm đệm mềm, trồng cây chuối.

“Làm sao?” Phù Lê ngồi dậy, dùng chân đè lên mông Lão Quân, đem ông đạp ra xa một chút.

“Đám Thất Tinh này nói, có thể làm cho chúng ta biến trở về như cũ!” Lý Tịnh vội vàng xen mồm vào, từ trong lồng ngực Ngọc Hành Tinh Quân nhảy xuống, tiện thể đá cẳng chân Ngọc Hành Tinh Quân một phát.

“Ai ui!” Ngọc Hành Tinh Quân bị đá đến lão đảo, nhe răng nhếch miệng nói: “Nguyên Soái, tiểu tiên không có đắc tội người mà?”

“Người vừa nãy cũng cướp tháp của ta, tưởng ta không biết sao?” Lý Tịnh vung vẩy tiểu bảo tháp trong tay, tức giận nói không ngừng.

“Tất cả câm miệng!” Phù Lê che lỗ tai cục lông trong lòng, thấp giọng quát lớn, mọi người đang cãi nhau bỗng chốc yên tĩnh lại: “Có việc gì, chờ Bạch Trạch tỉnh rồi bàn tiếp, các người lui ra đi.”

Thất Tinh Bắc Đẩu đồng thời rụt cổ lại, Ngọc Hành Tinh Quân nhỏ giọng nói với Thiên Xu Tinh Quân: “Lão Đại, người có cảm giác được không, Thiên Tôn cùng các bé con khác không giống nhau lắm.”

Thiên Xu Tinh Quân lúi cúi kéo Thất Tinh Bắc Đẩu lui ra ngoài sân, cửa lớn cung thất Ngọc Thanh Cung liền âm âm khép lại. Quay đầu, nhìn Lý Tịnh và Lão Quân bắt đầu chơi bắn bi, lại nhìn Đông Hoa Đế Quân ngồi một bên gặm quả Phù Tang... tâm trí Thiên Tôn, dường như trưởng thành hơn một chút so với mấy bé con này.

“Thiên Tôn từ trước đến giờ vẫn luôn thận trọng hơn người khác, chuyện này có gì đáng ngạc nhiên?” Bách Hoa Tiên Tử ôm Nguyệt Lão đi tới, hai bên khóe miệng vẫn không hạ xuống được. Bởi vì không dám ôm Đế Quân, nàng liền cầm mặt bách hoa đi đến Nguyệt Hạ Tiên Cung dụ Nguyệt Lão, Nguyệt Lão ăn được mặt liền bé ngoan đưa tay cho ôm.

Chờ Bạch Trạch tỉnh ngủ, đã là lúc chạng vạng, phát hiện mình lại biến thành cục lông nhỏ, nhất thời cứng người một lúc, cúi đầu vào trong chăn không dám lộ ra ngoài.

Phù Lê duỗi ngón tay ngăn ngăn ra, chọt chọt vào mông cục lông. Mao mao trắng như tuyết bỗng chốc xù hết lên, Bạch Trạch xoay đầu lại, nghe răng với bé con dám to gan chọt mông y, phát hiện ra xung quanh ngoại trừ Tiểu Tiểu Phù Lê thì không có những người khác, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, rũ rũ lông, nhảy xuống khỏi đệm mềm, biến thành hình người, đem Thiên Tôn ngủ đến mềm nhũn cả người ôm lấy.

Cứ cảm thấy như mình đã quên mất chuyện gì quan trọng, Bạch Trạch gãi đầu một cái, ôm Phù Lê đi ra ngoài. Trong đầu dần hiện lên một cảnh tượng ngẩn ngủ, trên môi tựa hồ còn lưu lại xúc cảm mềm mại kia... Bạch Trạch cứng đờ người, cúi đầu nhìn bé con trong ngực, Thiên Tôn mở một đôi mắt thật to, đầy mắt kia thâm thúy lại trong suốt, không có mấy may chút tạp niệm.

Vậy vậy đầu, Bạch Trạch trong lòng âm thầm phỉ nhổ chính mình, sao có thể nằm mơ đến chuyện không thể tả vậy chứ, đọc thầm một lần Thanh Tâm Quyết, gờ tay đẩy cửa lớn Ngọc Thanh Cung.

Tinh thần (ngôi sao), đã tồn tại ngay sau thuở khai thiên lập địa, bên trong bầu trời đầy ánh sao chất chứa vô vàn huyền bí của đất trời. Làm Tinh Quân được truyền thừa ký ức của tinh thần, luôn có thể biết được một số chuyện mà người khác không biết. Tỷ như, làm sao để tiêu trừ sức mạnh luân hồi.

“Sức mạnh luân hồi, kỳ thực là do nhật trăng nguyệt lạc tạo thành, chỉ cần để mặt trăng và mặt trời lên xuống về hướng ngược lại một lần, sức mạnh luân hồi sẽ tiêu tan.” Thiên Xu Tinh Quân nghiêm túc nói.

“Nói thì đơn giản, nhưng nhật trăng nguyệt lạc đâu có thể dễ dàng khống chế như vậy?” Trong miệng Na Tra ngâm một ngọn tiên thảo, đứng khoanh tay tựa người trên cột trụ hành lang.

“Cái này dễ thôi, bảo Đông Hoa đi thông tri cho Kim Ô, đánh từ phía tây về cực đông. Lại kêu Thiên Cầu thực nguyệt, đem nhật nguyệt xoay chuyển đảo ngược, vậy là được rồi!” Ngọc Đế ôm tức phụ đến vườn trẻ, nghe được lời Thiên Xu nói, rất là kích động. Rốt cuộc cũng có biện pháp giải quyết sức mạnh luân hồi, hẳn chỉ sợ tình hình này mà cứ tiếp tục kéo dài, đến thời điểm thần tiên trên thiên giới đều biến thành bé con, cục diện liền khó mà khống chế được.

Bạch Trạch chăm chú nghe xong, khe vuốt cằm, bất luận có tác dụng hay không, cũng phải thử một lần xem mới biết được. Sớm ngày giải quyết xong sức mạnh luân hồi, y mới có thể trở về núi Thương Trạch ngủ tiếp.

“Kim Ô từ lâu đã không nghe lời ta, làm sao chịu ra roi?” Đông Hoa Đế Quân đem miếng Phù Tang cuối cùng ăn xong, xòe tay ra để Bạch Trạch rửa rửa.

Bạch Trạch đem hai ngón tay khép lại, một dòng suối trong vắt từ ngón tay phun ra, đem tay nhỏ dính nhớp nháp rửa sạch sẽ.

“Người cầm theo cung Xạ Nhật đi.” Phù Lê mặt không cảm xúc nói. (vietsub: không nghe bắn bỏ =)))

NOTE: cung Xạ Nhật là cây cung Hậu Nghệ dùng để bắn rụng chín mặt trời, cũng chính là chín con Thái Dương Kim Ô. Nay chỉ còn dư lại một con duy nhất.

Đông Hoa: “... Cũng được.”

Còn Thiên Cầu (Khiếu Thiên Khuyển)... Ngọc Đế giật giật khóe miệng, ôm tức phụ nhà mình đứng dậy: “Bạch Trạch à, việc này giao cho người đó.”

Thiên Cầu bây giờ là thần cầu nhà Nhị Lang Thần, người mà Ngọc Đế sợ nhìn thấy nhất cũng chính là Nhị Lang Thần.

“Hả?” Bạch Trạch tròn mắt lên, chỉ chỉ nhật nguyệt trên trời, lại chỉ chỉ mình, thấy Ngọc Đế vô cùng không có nghĩa khí ra sức gật đầu. Vô lực nằm bò trên bàn, tại sao vụ này lại tới phiên y quản?

Thất Tinh Bắc Đẩu cùng Bách Hoa Tiên Tử đồng tình vỗ vỗ vai Bạch Trạch, theo gót Ngọc Đế như một làn khói chạy đi.

“Đi thôi.” Na Tra phun nhánh cỏ trong miệng ra, vỗ tay một cái.

Bạch Trạch nước mắt lưng tròng ngẩng đầu lên: “Na Tra, quả nhiên vẫn là người tốt nhất.”

Na Tra xách cổ cha nhỏ – đang đá đá căng chân nó – ném qua một bên. Mỗi ngày đối mặt với một Lý Tịnh như này, nó cũng rất mệt.

“Người cùng Đông Hoa đi tìm Kim Ô, ta với Thiên Tôn sẽ đi tìm Thiên Cầu.” Bạch Trạch suy nghĩ một chút, để Na Tra và Đông Hoa Đế Quân cùng đi tới cực đông, vì nếu như thật sự cần dùng đến cung Xạ Nhật để uy hiếp Kim Ô, cần phải có Na Tra ra tay.

Na Tra không có dị nghị gì, lôi kéo Đông Hoa rời đi.

“Chúng ta thì sao?” Nguyệt Lão ngẩng đầu nhỏ lên hỏi.

“Các người ở lại Ngọc Thanh Cung trông nhà, không cho đánh nhau, biết chưa?” Bạch Trạch xoa xoa mái tóc trắng mềm mại của Tiểu Tiểu Nguyệt Lão.

Ba bé con cùng nhau gật đầu, nhìn trông hiểu chuyện vô cùng, Bạch Trạch yên lòng bước lên mây bay đi. Chờ đến khi bóng lưng Bạch Trạch và Phù Lê biến mất phía chân trời, trong Ngọc Thanh Cung lập tức vang lên một tiếng hoan hô.

“Chúng ta chơi cưỡi ngựa đi!”

“Được đó, cưỡi ngựa đánh trận!”

“Bạch Trạch nói không cho đánh nhau...”

Nhị Lang Thần – Dương Tiễn, vốn là cháu ngoại trai nhà Ngọc Đế, nhưng cùng Ngọc Đế quan hệ bất hòa, không muốn ở lại thiên đình nên dọn ra riêng, thường trú tại Quán Giang Khẩu dưới nhân gian. Bạch Trạch mang Phù Lê đi tới Quán Giang, bốn phía hoa thắm liễu xanh, cỏ non khắp chốn, phong cảnh tươi đẹp.

NOTE: cậu bé ba mắt Dương Tiễn là con trai thứ hai của Giao Cơ Tiên Tử – em gái Ngọc Đế, chính vì thế nên được gọi là ‘Nhị Lang’. Giao Cơ Tiên Tử trốn xuống trần gian yêu đương với một phàm nhân nên bị thiên giới truy bắt và nhốt vào trong núi.

Quán Giang Khẩu có miếu Nhị Lang Thần, đó là một tòa miếu thờ không rộng lắm. Là chiến thần đệ nhất thiên giới, Nhị Lang Thần từ trước đến giờ không thiếu cung phụng, bách tính đến đây bái lạy nhiều vô cùng, Bạch Trạch đứng trong đám người, bị chen đến ngã trái ngã phải.

“Nhị Lang Thần sẽ nghe lời người chứ?” Phù Lê nhìn tượng đất Nhị Lang Thần mặt trắng không râu bên trong chính đường, hơi nhíu mày.

“Nghe, hai chúng ta quan hệ rất tốt.” Bạch Trạch thuận miệng đáp một câu, ôm Phù Lê đi về phía đằng sau miếu thờ.

Phù Lê mím môi, chậm rãi nắm chặt mao mao cổ áo Bạch Trạch.

—— **Tiểu kịch trường: Bục giảng phổ cập tri thức của Lão Quân**

Lão Quân: Tiên khí, chứa đựng tinh hoa tiên lực tinh khiết nhất của bản thân tiên nhân, có thể dùng để giảm đau, chữa thương, hiệu quả giống như gậy mê.

Nguyệt Lão: *giơ tay* Truyền tiên khí đều phải miệng đối miệng sao?

Lão Quân: Sai lầm, truyền tiên khí chỉ cần quay vào mặt người thôi một cái là xong.

Nguyệt Lão: *giơ tay* Ngày đó tại sao Thiên Tôn lại phải miệng đối miệng?

Lão Quân: Vấn đề này không phù hợp với trẻ nhỏ, không thể trả lời trong tiết học.

Nguyệt Lão: *ngoan ngoãn* Vâng.

23. Chương 23: Thiên Cầu

Thú thú bất thân

Đằng sau miếu Nhị Lang Chân Quân là một đình viện nhỏ, trong sân không có đồ vật gì kỳ lạ, mặt đất mọc đầy những đóa hoa dân dã be bé, lát những viên đá xanh, được xây dựng gần giống như sân của các hộ gia đình bình thường, chỉ là ở giữa có một cây đào rất đặc biệt. Cây đào này đáng về cực kỳ thô to, nhưng cành lại ít lá, nhìn trọc lóc giống một bức tượng gỗ.

“Người trẻ tuổi, đừng đi tới đó.” Phía sau có một phụ nhân lớn tuổi gọi Bạch Trạch lại, không cho y đi đến chỗ đình viện.

“Đại thẩm, có chuyện gì không ổn sao?” Bạch Trạch trước nay rất tốt tính, khi người khác nói chuyện với mình, y hầu như luôn đáp lại một tiếng.

“Bên trong hậu viện này có tiên trận, đi vào rồi thì không ra được.” Phụ nhân nói rất nghiêm túc, kín đáo đưa cho Bạch Trạch một nắm kẹo hạt thông: “Mang theo đệ đệ ngươi đến nơi khác chơi đi.”

Bạch Trạch nhìn xung quanh, những người đến bái thần đứng thực không ai đi tới hậu viện này, nhiều lắm chỉ đứng ở trong phòng nhìn ra ngoài sân chốc lát. Người địa phương đều biết nơi này là đường cùng, tuyệt không tới gần, nhìn thấy có người ngoài thôn không biết, cũng sẽ đứng lúc nhắc nhở, thực sự rất tốt bụng. Bạch Trạch gật đầu, nở nụ cười cảm kích với phụ nhân kia: “Đa tạ đã nhắc nhở.” Nói xong, đưa bà một nhánh hoa đại lúc này tiện tay hái.

Bông hoa đại trên tay bỗng hóa thành một tia tường quang bảy màu, xoay quanh người phụ nhân một vòng, trong khoảnh khắc liền tiêu tan.

Thừa dịp đại thẩm ngáy người, Bạch Trạch ôm Phù Lê ẩn thân, nghiêng người tiến vào hậu viện.

Phụ nhân kia sững sờ hồi lâu, nhìn hai tay mình, lại nhìn người trẻ tuổi đã biến mất không còn tăm hơi, ‘bịch’ một tiếng quỵ xuống, hướng về chỗ ban này Bạch Trạch đứng mà bái lạy: “Thần tiên hiển linh! Thần tiên hiển linh!”

“Người đưa bà ấy cái gì thế?” Phù Lê đem viên kẹo hạt thông bỏ vào trong miệng.

“Một chút ánh sáng may mắn, bảo đảm cho nhà bà ấy ngũ cốc được mùa.” Bạch Trạch đắc ý nhướn nhướn mi, ôm Phù Lê đi xung quanh cây đào. Y là thụy thú, ánh tường quang có thể làm cho người khác gặp vận may.

Vòng quanh cây đào ba vòng, Bạch Trạch đứng lại, hắng giọng một cái, đọc khẩu quyết mở cửa: “Gâu gâu gâu!”

Phù Lê sợ hết hồn, hạt thông đường trong tay lạch tà lạch tạch rơi trên mặt đất. Đây là cái thứ trận pháp gì vậy, còn phải học tiếng chó sủa!

Sau ba tiếng sủa, cảnh tượng trước mắt đột nhiên chuyển biến. Không còn là khu vườn nhỏ trống không kia nữa, mà là một sơn cốc u tĩnh, hai bên núi non trùng trùng điệp điệp, tầm nhìn trống trải, địa thế bốn phía bằng phẳng, cây cối um tùm. Một con suối róc rách từ bên trong thung lũng uốn lượn chảy qua. Trên vách núi cách đó không xa, có một cánh cổng đá, bên trên khắc năm chữ lớn: Phủ Nhị Lang Chân Quân.

“Người tới từ phương nào?” Mới vừa đi hai bước, xung quanh bãi cỏ đột nhiên vang lên tiếng sột soạt sột soạt, bất thành linh chui lên hai vệ binh toàn thân mặc võ phục màu thanh lục, trên đầu đội mũ đan bằng cỏ xanh, trong tay cầm trường mâu, chính là bộ hạ của Nhị Lang Thần – Thảo Đầu Thần.

“Bạch Trạch.” Bạch Trạch ngoan ngoãn khai báo danh tính.

“Bái kiến Thần Quân, mời Thần Quân tự nhiên.” Hai Thảo Đầu Thần thấy rõ người tới, lập tức cung kính hành lễ, lùi về phía sau vài bước, nhanh chóng biến mất, cứ như chưa từng xuất hiện, không hề đi thông báo hoặc là có ý tứ dẫn đường. Hiển nhiên đem Bạch Trạch như chủ nhân mà đối xử, tùy y đi lại.

Phù Lê mím môi, từ trong lòng Bạch Trạch nhảy xuống, nhìn chung quanh một lượt: “Người trước kia thường tới đây sao?”

“Ừ, đồ ăn vặt ở Quán Khẩu rất ngon.” Bạch Trạch cười híp mắt nói, lôi kéo tay nhỏ của Phù Lê đi gõ cửa, cổng đá còn chưa kịp mở ra, từ xa xa đã truyền đến một trận chó sủa.

“Gâu gâu!” Hùng hồn như chuông, thanh âm khí phách, vừa nghe là biết ngay tiếng của Thiên Cẩu, chỉ là không uy nghiêm như khi xưa chiến đấu, nghe giống như đang vui vẻ hơn.

Thiên Cẩu chính là thượng cổ thần thú, cực kỳ hung hãn, răng nanh có thể xé nát thần ma. Những quái vật chốn vực sâu ở cực đông kia đều rất sợ nó. Thần tiên trên thiên giới cũng không thích tới gần Thiên Cẩu, bởi vì hàng này tính khí hung hăng, một câu không hợp liền cắn người.

Phù Lê nắm chặt tay Bạch Trạch, đầu ngón tay bắn ra một bong bóng kết giới Tiểu Tiểu Lương Nghi Hồn Nguyên, phòng ngừa vạn nhất.

Bạch Trạch lại chẳng hề cảm giác thấy nguy hiểm, cứ đứng tại chỗ, không lâu sau, một con chó bụi chân dài eo nhỏ, toàn thân đen kịt, nhô ra hai cái lỗ tai nhòn nhọn, từ đầu bên kia thung lũng chạy tới đây.

“Cẩu tử!” Bạch Trạch cười híp mắt phát tay với Thiên Cẩu.

“Gâu âu ——” Thiên Cầu nhìn thấy Bạch Trạch, đầu tiên là sững sờ, sau đó càng thêm ra sức chạy về phía trước, nhảy vồ vào người Bạch Trạch, đem y đẩy ngã xuống.

“Được rồi được rồi, ha ha ha!” Bạch Trạch bị Thiên Cầu đè ngã ở trong bụi cỏ, đầu lưỡi ảm áp ở trên mặt y cuồng dã liếm một hồi.

Phù Lê mắt tròn, thu hồi kết án Lương Nghi Hồn Nguyên, hơi nhú mày. Cảnh tượng trước mắt, nhìn thế nào cũng hơi quái quái, Thiên Cầu sống đã hàng ngàn hàng vạn năm, sao giống mấy con chó ngó chốn nhân gian thế này?

Bạch Trạch bò lên, Thiên Cầu còn chưa thân thiết đủ đi vòng quanh người y, dùng sức dụi dụi đầu vào trên đùi Bạch Trạch.

“Dương Tiễn đâu?” Bạch Trạch vỗ vỗ đầu Thiên Cầu.

“Gâu gâu!” Thiên Cầu hất cằm ra phía xa xa, tiếp đó nhìn Bạch Trạch, không ngừng vẫy vẫy đuôi, bởi vì vẫy quá dùng sức nên cái mông cũng liên lắc lắc theo.

“Ở chỗ nào?” Bạch Trạch nhìn về hướng Thiên Cầu chỉ, cái gì cũng không nhìn thấy.

Thiên Cầu không chỉ lại nữa, vung chân chạy về một phía, nhào vào trong bụi cỏ rậm rạp, ngoạm lên một thứ rồi nhảy vọt ra. Nhìn kỹ thì thấy vật nó ngậm trong miệng, là một bé con cao ba thước.

Bé con mặc một thân kính trang tay áo hẹp màu vàng nhạt, trên hoa văn bát bảo ở bao cổ tay có gắn một viên ngọc, đầu đội phi phượng quan, mặt mày tinh xảo, trông rất xinh đẹp. Quan trọng nhất chính là, trên trán đứa nhỏ có một con mắt khép hờ, con mắt kia so với hai con mắt trên mặt nhỏ hơn một chút, từ xa nhìn lại chẳng khác nào mi tâm vẽ hoa điên.

Ba mắt thông thiên, không phải Nhị Lang Thần thì là ai?

Bạch Trạch: “...”

Thiên Cầu rất nhanh đã ngậm chủ nhân nhà mình chạy đến trước mặt Bạch Trạch, Nhị Lang Thần đập đập đôi chân ngắn: “Con chó ngó nhà người, thả ta xuống!”

“Bịch!” Thiên Cầu há miệng ra, Tiểu Tiểu Dương Tiễn liền bị ném xuống bãi cỏ.

“Nhị Lang Chân Quân?” Phù Lê tiến lên một bước, dò hỏi.

“Làm sao?” Không hổ là chiến thần đệ nhất thiên giới, vừa rơi xuống đất trong nháy mắt đã liền nhảy lên,

hất cằm nhỏ lên nhìn chăm chăm Phù Lê: “Ngươi là ai thế?”

“Hắn là Thiên Tôn, ta là Bạch Trạch.” Bạch Trạch ngồi xổm xuống, đưa cho Nhị Lang Thần một viên kẹo hạt thông.

“Thiên Tôn?” Nhị Lang Thần trừng lớn ba con mắt, nghiêng đầu nhỏ nhìn Phù Lê một chút, còn dùng cả thiên nhãn quét một lần, đột nhiên cười ha hả: “Ta biết ngay mà, chắc chắn không phải riêng mình ta xui xẻo, ha ha ha ha! Cậu của ta có nhỏ đi không a?”

“Không có, hắn có đá Định Thiên.” Bạch Trạch nhún nhún vai, con cầu nào đó từ phía sau sán qua, gác đầu lên vai Bạch Trạch, lè lưỡi thở dốc ‘hà hà hà hà’.

Nhị Lang Thần bĩu môi, đem hạt thông đường ném vào trong miệng, oán hận cắn một cái, trừng Thiên Cầu: “Con chó ngố, nhìn thấy Bạch Trạch là không cần ta nữa.”

Ban nãy hắn ở trong cốc đất chó đi dạo chơi, thì xem mình với chó ai chạy nhanh hơn. Vốn dĩ Thiên Cầu đang nhường hắn, chạy hai bước sẽ lùi một bước, kết quả vừa nghe được âm thanh của Bạch Trạch, ngay tức khắc không thèm quan tâm đến chủ nhân là hắn đây, vất chân lên cổ mà chạy, còn đung cho hắn vấp ngã!

“Gâu!” Thiên Cầu đáp lại một tiếng, tiếp tục đem đầu đặt trên vai Bạch Trạch, dùng sức vẫy vẫy đuôi.

“Phì ——” Bạch Trạch cười ra tiếng, vươn tay xoa xoa đầu Thiên Cầu.

Phù Lê kéo tay Bạch Trạch đang sờ chó ngố: “Đừng cười nữa, nói chính sự.”

Bạch Trạch vỗ đầu một cái, nhớ ra mục đích mình tới đây. Tình hình bên Na Tra không biết thế nào, phía bên mình cũng không thể làm cản trở được, phải bàn nhanh một chút mới tốt. Ngồi khoanh chân dưới đất, đem Phù Lê ôm vào trong ngực, Bạch Trạch vỗ vỗ vị trí bên cạnh người ý bảo Thiên Cầu ngồi xuống. Thiên Cầu nghe lời sán lại đó, nằm trên mặt đất, tiện thể gác cái đầu bự lên trên chân Bạch Trạch.

Phù Lê không dấu vết đẩy một cái, đem đầu con chó ỉn ra xa. Thiên Cầu ngược lại cũng không tức giận, lè lưỡi liếm liếm lòng bàn tay Phù Lê.

Nhị Lang Thần cũng dang rộng đôi chân ngắn cùn ngồi xuống, quơ quơ hai cái tay nhỏ bé: “Trước tiên nói nghe chút coi, chuyện gì thế này?”

Đầu ngón tay Bạch Trạch bắn ra một tia nước trong vắt, để cho Tiểu Tiểu Dương Tiên rửa tay: “Bãi bể nương dâu, sức mạnh luân hồi...” Dem đầu đuôi câu chuyện giải thích một lần, cũng nói ra toàn bộ thuyết pháp của Thất Tinh Bắc Đẩu.

Nhị Lang Thần nhai mấy viên hạt thông đường, miễn cưỡng nghe xong lời Bạch Trạch nói, khinh thường bĩu môi: “Bảo Ngọc Đế đem đá Định Thiên mài thành phấn, cho mỗi người ăn một miếng không phải xong chuyện à.”

“Thiên địa chí bảo, không phải cứ nói mài là mài được, còn nữa, mài thành phấn xong chưa chắc đã có tác dụng.” Bạch Trạch tận tình khuyên bảo.

“Người nói với hần cũng vô dụng, con nít có hiểu gì đâu.” Một âm thanh hàm hậu êm tai truyền đến, Bạch Trạch quay đầu, liền thấy một thanh niên mặc y phục màu đen, lưỡi biếng nằm trên mặt đất, đầu vẫn còn gối trên chân Bạch Trạch, thấy y quay lại, liền nở một nụ cười toe toét: “Chuyện ăn trắng ấy mà, nói với ta là được rồi.”

Phù Lê nhìn thấy Thiên Cầu biến thành người, ngay lập tức dùng cả hai tay đem cái đầu bự kia đẩy xuống. Thiên Cầu ngồi dậy, cười híp mắt gãi gãi lỗ tai: “Ăn mặt trăng không quan trọng lắm, nhưng người muốn mặt trời mọc ở hướng tây, đồng thời Thiên Cầu thực nguyệt, chuyện này sẽ dẫn đến đất đá bay mù trời, sông lớn chảy ngược, đến lúc đó nhân gian sẽ đại loạn, người định làm sao?”

Bạch Trạch sững sờ, y thật sự không biết rằng sẽ có hậu quả lớn như vậy: “Hai người cùng ta lên thiên đình đi, chúng ta cùng nhau thương lượng một chút.”

Thiên Cầu không có ý kiến gì, nhưng Nhị Lang Thần lại không muốn đi.

“Dương Tiễn, hiện tại không phải thời điểm giận dữ!” Phù Lê đưa tay, chặt một phát vào sau gáy Dương Tiễn.

Dương Tiễn và Ngọc Đế quan hệ bất hòa, nhưng đối với Thiên Tôn trước giờ vẫn luôn kính trọng, bị đánh cũng không lên tiếng, chỉ biết nứu phòng mỗ đứng tại chỗ.

Bạch Trạch liếc mắt ra hiệu với Thiên Cầu, Thiên Cầu hiểu được, đem nhấc chủ nhân nhà mình lên, để hần cưỡi ở trên cổ mình: “Đi thôi, gâu!”

“Cái con chó ngổ nhà người!” Nhị Lang Thần tức giận không thôi nhéo lỗ tai Thiên Cầu.

“Hề hề.” Thiên Cầu chỉ đành cười khúc khích, thật vui vẻ chạy vào bên trong động phủ, lấy ra cái Tam Tiêm Lương Nhận Dao dài một mẫu, nhét vào trong tay chủ nhân, sau đó chạy như điên theo sát Bạch Trạch rời đi.

Phù Lê nằm nhòai trên bả vai Bạch Trạch, nhìn chăm chăm – thanh niên áo đen thi thoảng lại thè lưỡi – ở phía sau trong chốc lát: “Sau này không được cùng Thiên Cầu thân cận như vậy nữa.”

Bạch Trạch nâng móng nhỏ của Thiên Tôn, dịch dịch lên phía trên, để hần ngồi thoải mái hơn một chút: “Tại sao?”

“Đây là lễ nghi cơ bản.” Phù Lê bám chặt mao mao trên cổ áo Bạch Trạch: “Thú thú bất thân!”

—— **Tiểu kịch trường: Lão Quân ca ca tri kỷ**

Lão Quân: Sau khi nhìn thấy Nhị Lang Thần, có nghĩ được mùi nguy hiểm không?

Phù Lê: Không có, hần không đáng yêu như ta.

Lão Quân: Vậy sao còn xụ mặt a?

Phù Lê: Ta thật khờ, chỉ biết phòng cháy phòng trộm phòng mỹ nam, mà không ngờ tới bị một con chó thừa cơ chui vào.

Lão Quân: ...

24. Chương 24: Suy Tính

Người là bị Nhân Duyên Tuyển mê hoặc, bình tĩnh lại một chút!

Thời điểm Bạch Trạch mang theo Thiên Cầu cùng Nhị Lang Thần quay lại Ngọc Thanh Cung, Na Tra và Đông Hoa đã trở về. Đông Hoa đang chia phần cho các bạn nhỏ mấy viên Lưu Châu tiện tay lấy được ở chỗ Kim Ô.

Lưu Châu vốn là những viên đá ở chốn cực đông, bởi vì quanh năm bị ánh sáng mặt trời gội rửa, phần lớn đã bị thiêu cháy, lưu lại những viên đá có màu vàng trơn mịn long lanh giống như viên đá cuội. Kim Ô thường dùng những viên đá này để trang trí xe thái dương, còn tự mình đặt cho nó một cái tên là Lưu Châu. (hạt tròn mạ vàng)

Dương Tiễn néo néo lỗ tai Thiên Cầu, ra hiệu cho nó đem mình thả xuống.

“Gâu!” Thiên Cầu đáp một tiếng, đem chủ nhân thả xuống, còn mình thì hóa thành nguyên hình, đi theo chủ nhân bé con tham gia cuộc vui.

“Các người đang chơi gì thế?” Nhị Lang Thần chấp tay sau lưng, bàn chân nhỏ ở trên đất loay hoay một hồi, rướn cổ lên nhìn, cương quyết chen vào cho bằng được.

“Ba mắt?” Lão Quân ngay lập tức nhận ra người mới tới.

Nguyệt Lão có chút sợ Thiên Cầu, hơi co người ra phía sau Đông Hoa Đế Quân.

Còn Lý Tịnh một chút cũng không sợ, xông tới đẩy Nhị Lang Thần một cái: “Người cầm binh khí làm cái gì? Muốn đánh nhau à?”

Nhị Lang Thần bị đẩy, lập tức cảm giận, vung đấm về phía Lý Tịnh. Nếu là ngày thường, Lý Tịnh chắc chắn đánh không lại Nhị Lang Thần, có điều bây giờ, mọi người ai nấy đều tay ngắn chân chắn không có pháp lực, nên vẫn dư sức đánh nhau một trận... ha?

Bạch Trạch có chút bận tâm, Thiên Cầu nhưng lại chẳng thêm lo lắng tẹo nào, nhàn nhã ngồi xổm ở một bên, dùng chân sau gãi gãi cổ. Thấy Bạch Trạch nhìn về phía bên này, Thiên Cầu lập tức hưng phấn không thôi bật dậy, chạy đến bên cạnh người Bạch Trạch xoay vòng vòng.

“Ngoan... người không đi xem chủ nhân người... à?” Bạch Trạch sờ sờ đầu chó, còn chưa nói dứt lời, vừa ngẩng đầu nhìn lên đã thấy Lý Tịnh bị Nhị Lang Thần quăng xuống đất.

Tiểu Tiểu Nhị Lang Thần cười trên người Lý Tịnh, vung nắm đấm nhỏ ra sức đánh hấn.

Bạch Trạch: “...”

Cuối cùng vẫn phải đến lượt Thiên Tôn ra tay, làm cho một đám bé con đều yên tĩnh lại, ngoan ngoãn ngồi chung một chỗ chơi Lưu Châu. Bạch Trạch lúc này mới có thì giờ lôi kéo Na Tra qua một bên hỏi thăm tình hình.

Câu trả lời của Kim Ô bên kia, giống y như của Thiên Cầu. Làm cho mặt trời mọc từ hướng tây không thành vấn đề, nhưng cái chính là sẽ dẫn đến tai họa cho nhân gian, phải đem vấn đề này giải quyết mới được.

“Sông lớn chảy ngược, tất sẽ làm cho rất nhiều bách tính bị chết, việc này tuyệt đối không được.” Na Tra cau mày.

Bạch Trạch cũng hết cách. Y mặc dù hiểu biết nhiều, nhưng chưa từng gặp được việc nhật nguyệt đảo chiều, hậu quả ra sao cũng khó mà dự đoán được.

“Thật ra cũng không nghiêm trọng như vậy.” Thiên Cầu lần thứ hai biến thành hình người, cùng Bạch Trạch và Na Tra ngồi một chỗ, hiện tại trong Ngọc Thanh Cung, chỉ có ba người bọn họ là thành niên, tuy rằng chỉ là hai con thú một củ sen...

Sông lớn chỉ chảy ngược trong sát na nhật nguyệt đảo chiều, không đến nỗi nhấn chìm bách tính, sau đó sẽ tràn về các con sông lớn ở quanh vùng dân chúng ở.

NOTE: Sát na là thuật ngữ Phật giáo hay sử dụng, chỉ đơn vị ngắn nhất của thời gian. Nói cách khác, sát na chỉ thời gian chớp nhoáng của mỗi biến đổi. Một ngày 24 giờ được tính bằng – sáu ngàn bốn trăm tỷ chín vạn chín ngàn chín trăm tám mươi – sát na.

“Còn chuyện đất đá bay mù trời, chúng ta chọn một ngày, dận bách tính đóng chặt cửa nẻo là ổn.” Na Tra gật đầu đồng ý.

Bạch Trạch nhú mày, kêu bách tính dưới nhân gian cùng đóng chặt cửa một ngày, nào có đơn giản như vậy?

“Gâu?” Thanh niên áo đen nghiêng đầu: “Nói cũng đúng, bách tính nhìn thấy ta ăn mặt trăng, có khi còn ra ngoài khua chiêng gõ trống ấy chứ.” Bọn họ nhất định sẽ không chịu chủ động núp đi.

NOTE: hiện tượng nguyệt thực được gọi là “Thiên Cầu ăn mặt trăng”, người ta thường mê tín, làm phép bằng cách gõ mõ, ném đá để đuổi thiên cầu đi, cứu lấy mặt trăng.

Bạch Trạch cúi đầu, trầm mặc một lúc lâu.

Nhân gian bây giờ có đế vương thống trị, chỉ cần đế vương ra lệnh một tiếng, trong vòng một ngày vừa để bách tính ở phụ cận sông lớn tạm thời chuyển nhà, vừa để tất cả người dân không được bước chân ra khỏi cửa, chắc hẳn có thể thực hiện được. Lấy thân phận thụ thú của y để đi khuyên bảo đế vương chốn nhân gian làm theo lời mình, cũng không phải là việc khó. Nhưng phải chuyển nhà bao xa, có bao nơi bị liên lụy, chính bọn họ cũng không biết trước được thì làm sao có thể thuyết phục được đế vương chốn nhân gian?

“Bản tọa có thể ra tay.” Có âm thanh du dương mềm mại ở phía sau lưng vang lên, Bạch Trạch quay đầu nhìn liền thấy Tiểu Tiểu Phù Lê đang chấp tay đứng ngay sau mình.

“Ồ?”

Cửu thiên thập địa, bàn về việc suy tính (thôi diễn) thì không ai sánh bằng Thiên Tôn Phù Lê. Hắn là người hiểu được sự huyền bí của Vô Tự Thiên Thư, mọi việc trong thiên hạ đều không giấu được thuật thôi diễn của hắn.

Hai thú một củ sen lập tức mắt tỏa ánh sao!

Thiên Tôn cần đêm xuống để xem tinh tượng, Bạch Trạch đi theo hỗ trợ. Bữa nay, nhiệm vụ trông các bé con liền giao cho Thiên Cầu.

“Gâu!” Thiên Cầu không từ chối, nhận lời một cách hết sức sáng khoái.

Trăng treo giữa trời, Thiên Cầu biến về nguyên hình, đem đám bé con đang chạy tới chạy lui cấp vào trong cung thất Ngọc Thanh Cung, nhường sân lại cho Thiên Tôn. Bên trong phòng, Bạch Trạch đã bày sẵn một cái đệm lót mềm mại cỡ bự để cho bọn nhỏ ngủ.

“Ta không buồn ngủ!” Lý Tịnh còn muốn chơi thêm lúc nữa, không chịu đi lên đệm nằm, đã thế còn chạy vòng vòng xung quanh.

“Gừ...” Thiên Cầu nhảy đến ngăn Lý Tịnh lại, hung dữ trừng mắt nhìn hắn, chậm rãi lộ ra răng nanh, phát ra một tiếng gầm gừ trầm thấp.

Tức khắc Lý Tịnh bị dọa sợ luôn.

Bữa nay thấy Thiên Cầu ở trước mặt Bạch Trạch rõ là ngoan ngoãn, làm mọi người quên đi việc con hàng này bình thường hung ác cỡ nào. Nhị Lang Thần thấy đám bé con kia bị chó ngố nhà mình dọa sợ, rất chi là đắc ý nha, đứng bên cạnh Thiên Cầu nói: “Tối hôm nay, các người ai cũng phải nghe lời ta.”

“Dựa vào cái gì?” Đông Hoa Đế Quân có chút không vui.

Vừa dứt lời, Thiên Cầu đã động thủ, ngậm cổ áo Lý Tịnh, hất đầu lên một cái, đem người quăng vào trong đệm mềm. Sau đó chạy quanh một vòng, đem các bé con đang chui ở khắp các góc ngách trong cung thất, từng đứa từng đứa ném vào trong đệm.

“Hừ hừ, dựa vào Khiếu Thiên nhà ta...” Nhị Lang Thần đang đắc ý nói, nhưng còn chưa kịp dứt lời đã bị chính Thiên Cầu nhà mình găm lên, quăng chung vào trong đệm.

“Ai ui! Cái con chó ngu này!” Nhị Lang Thần đầu đập vào khôỉ giáp trên người Lý Tịnh, nhất thời đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Dương Tiễn, chó nhà ngươi hình như cũng không nghe lời người...” Nguyệt Lão bám vào vai Đông Hoa Đế Quân, lộ ra nửa cái đầu, nhỏ giọng nói.

“Ha ha ha ha...” Lão Quân rốt cuộc cũng nhin không nổi, nằm bò trên đệm cười âm lên.

Bạch Trạch không biết tình trạng nước sôi lửa bỏng của các bé con trong vườn trẻ, lúc này y đang ngồi cùng Thiên Tôn trong sân, chờ Phù Lê làm thuật thôi diễn.

Rót cho mình một ly Thiên Quân, Bạch Trạch gãi đầu một cái, y thực sự không muốn uống thứ rượu này, say rồi lại bị mất mặt.

“Thuật thôi diễn không cần quá nhiều pháp lực, uống một chén là đủ rồi.” Phù Lê nhàn nhạt nói.

Bạch Trạch gật đầu, bưng chén rượu lên uống cạn một hơi. Ánh sáng lóe lên, Phù Lê Thiên Tôn thân hình thon dài, tuấn mỹ vô song lại xuất hiện.

“Uống thêm một chén.” Phù Lê giơ tay, lại rót một ly, đưa tới bên miệng Bạch Trạch.

Thường nói ngấm người dưới trăng thêm ba phần đẹp, Phù Lê được ánh trăng dát lên người một vầng sáng

nhu hòa, so với dĩ vãng lại càng đẹp hơn. Bạch Trạch nhìn hần, ngậy ngốc cắn vành chén, ừng ực ừng ực nâng lên uống sạch.

Phù Lê cầm chén rượu đi, nhìn thấy trên khóe môi Bạch Trạch có vương một giọt rượu, liền vươn tay, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng lau đi. Bờ môi mềm mại trơn bóng, mang theo hơi nước man mát, con người Phù Lê bỗng chốc tối sầm lại, không dấu vết miết nhẹ bờ môi kia.

Xúc cảm ấm áp lưu luyến ở trên môi, Bạch Trạch cứng ngắc một cái khó nhận ra. Nhìn Phù Lê thu tay về cứ như không có chuyện gì xảy ra, cúi đầu chỉ phối thiên thư... Cảm giác quái dị một lần nữa lại nổi lên trong lòng.

Vô Tự Thiên Thư mở ra to như mặt thốt, trôi nổi trước mặt Phù Lê, nhẹ nhàng lay động theo cơn gió đêm.

Lòng hai bàn tay hướng lên trời, chậm rãi triển khai, động tác dứt khoát vung lên ống tay áo, phẳng phất như đem phồn tinh (sao dày đặc) thu vào hết bên trong. Sau đó thiên thư lướt qua, bầu trời ngàn sao tức khắc phản chiếu trên nền giấy trắng như tuyết. Trang sách dần dần biến thành một màu xanh lam đậm như bảo thạch, như biến thành một màn trời đầy sao thu nhỏ.

Ngón tay như ngọc trúc, nhẹ nhàng điểm trên trang sách, vô số ánh sao nho nhỏ di chuyển theo đầu ngón tay Phù Lê, đây chính là ‘tinh thần thôi diễn chi pháp’. (cách bói sao =))

Bạch Trạch chưa từng thấy Phù Lê triển khai thôi diễn thuật, cảm thấy rất là ngạc nhiên, đôi mắt nhìn chăm chăm đầu ngón tay xinh đẹp kia liên tục di chuyển.

Cảm giác được ánh mắt chăm chú của Bạch Trạch, khóe môi Phù Lê lộ ra một chút ý cười nhỏ bé đến không thể nhận ra, càng lúc càng tăng nhanh tốc độ thôi diễn. Mười ngón cùng sử dụng, tung tay trên màn sao lam đậm, tư thái tao nhã trầm ổn, uy nghi vạn phần, phẳng phất như không phải đang suy đoán tình tượng, mà như đang ở dưới ánh trăng gầy lên một khúc Thái Cổ Di Âm. (tên một bộ cảm phổ)

“Uống thêm một chén nữa.” Phù Lê thôi diễn gần nửa canh giờ, nhẹ giọng nói một câu.

Bạch Trạch đang xem đến ngậy người lúc này mới hồi phục tinh thần, nhanh chóng uống thêm một chén rượu. Cứ như vậy, suy tính một lúc, uống thêm một chén, suy tính đến ba canh giờ, mới miễn cưỡng thu tay lại.

Phù Lê lấy ra một chiếc khăn màu xanh, phủ lên mặt thiên thư, ánh sao trên trang sách đột nhiên sáng rực, sau đó biến mất không còn tăm hơi. Vô Tự Thiên Thư khôi phục lại dáng vẻ như xưa, bay bay lơ lửng lên giữa không trung, yên tĩnh lại. Còn chiếc khăn xanh, đã biến thành một mảnh lụa dài ba thước, rộng một thước, trên mặt vải hiện lên rõ ràng địa đồ chốn nhân gian, khoảng chừng có mười tám cửa sông lớn bị đánh dấu.

Bạch Trạch tiếp nhận mảnh lụa, coi như trân bảo mà cất đi, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, lắc lắc cái đầu có hơi choáng, cũng may đêm nay không uống quá nhiều, chỉ mới nửa bầu rượu, còn trụ được.

“Say rồi?” Phù Lê đến trước mặt Bạch Trạch, cúi đầu đưa tay ra đỡ.

Âm thanh trầm thấp du dương vang vọng bên tai, khiến lỗ tai Bạch Trạch không khỏi bắt đầu ửng hồng: “Còn... vẫn còn tốt...”

“Có muốn tiên khí không?” Phù Lê mặt không đổi sắc hỏi.

“Không... A?” Bạch Trạch đang muốn lắc lắc, đột nhiên cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía mỹ nhân trước mặt: “Phù, Phù Lê, người người người...”

Ngày hôm ấy uống nhiều quá, y mơ hồ có chút ấn tượng, chính mình quán quýt lấy Phù Lê muốn hắt truyền tiên khí, Phù Lê liền cứ như vậy mà... truyền cho y. Sau khi tỉnh lại phát hiện sắc mặt Phù Lê vẫn như thường, còn tưởng rằng do mình mộng xuân, nhưng nhìn tình hình này... lẽ nào là sự thật?!

“Sao?” Phù Lê nghiêng người về phía trước, đem Bạch Trạch bao phủ hoàn toàn, khoảng cách rất gần, có thể ngửi thấy được mùi hơi nước trong veo tỏa ra từ trên người Bạch Trạch.

“Dừng!” Bạch Trạch chống một tay về phía sau, một tay chặn Phù Lê ngăn cho hắn không đến gần thêm nữa, đầu ngón tay nhịn không được có chút run rẩy: “Người là bị Nhân Duyên Tuyền mê hoặc, bình tĩnh lại một chút!” Thực ra, chính y cũng mặt đỏ tim đập, rất muốn ném thử lại mùi vị của đôi môi mỏng nhợt nhạt kia. Đây nhất định là do Nhân Duyên Tuyền gây họa...

“Nhân Duyên Tuyền?” Phù Lê nắm lấy cái tay đang chống trước ngực mình kia, trên cổ tay trắng nõn, sắc đỏ tươi của Nhân Duyên Tuyền đặc biệt chói mắt, dưới ngón tay thon dài của Thiên Tôn... đột nhiên đứt đoạn.

“Người, người giải được Nhân Duyên Tuyền?” Bạch Trạch trợn to hai mắt.

“Ừ.” Phù Lê khẽ đáp lời, thoáng nghiêng đầu, ngậm lấy đôi môi trơn bóng trong veo kia.

—— **Tiểu kịch trường:**

Phù Lê: Nơi này bị cầu đàn liếm qua, phải tiêu độc, chụt~

Bạch Trạch: Hmm...

Phù Lê: Nơi này bị cầu đàn đập lên, phải tiêu độc, chụt~

Bạch Trạch: Đập có một cái thôi mà, hmm...

Phù Lê: Nơi này bị cầu đàn cọ qua, phải tiêu độc, chịt~

Bạch Trạch: Người ta không có cọ nơi đó! Ê!

Nhị Lang: Khiếu Thiên, bọn họ đang làm cái gì nha?

Thiên Cầu: QAQ Bọn họ ngược cầu, gâu!

25. Chương 25: Đế Vương

Thần thú có kiêu ngạo của thần thú

“A...” Bạch Trạch ngây ngốc đứng yên tại chỗ, tùy ý để Phù Lê bắt nạt. Hình ảnh trước mắt cùng trí nhớ mơ hồ từ rất nhiều năm trước như chồng lên nhau, sơn thạch vỡ nát, bóng người màu xanh cùng với cảm xúc ấm áp bồi hồi, đôi mắt hồng rồi, không thể nhìn thấy được... đem Phù Lê trước mặt ghép vào trong hình ảnh tưởng tượng kia của mình, tất cả đột nhiên trở nên thật rõ ràng.

Phù Lê đem Bạch Trạch ngốc hề hề ôm vào trong lồng ngực, vững vàng truyền cho y một luồng tiên khí. Nhật tinh vừa thu vào trong gân mạch, hiện giờ cứ như vậy chuyển ngược lại cho Bạch Trạch, tinh hoa nhật nguyệt dồi dào chảy xuôi toàn cơ thể, thoải mái đến mức Bạch Trạch khẽ rên một tiếng... và rồi hấp thu quá nhanh quên mất hô hấp, Bạch Trạch liền cứ đang hôn mà ngủ thiếp đi.

Mặt trời mọc, Bạch Trạch mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm giác được bên cạnh mình có một luồng nhiệt độ khác, theo bản năng ôm lấy kéo vào trong lồng ngực, cúi đầu liếc mắt nhìn, ra là Phù Lê bé con đang cuộn mình say sưa ngủ ở trong ngực Bạch Trạch.

Sự kiện đêm qua vù vù lướt qua trong đầu, Bạch Trạch hô hấp hơi ngừng lại, trong lúc nhất thời cảm giác thứ mình đang ôm không phải Thiên Tôn, mà là một cục than lửa cháy hừng hực! Càng đáng sợ hơn chính là... mình thế mà lại không có chống cự, trong lòng còn có chút vui mừng!

Yên lặng vươn tay, bụm mặt, cũng may nhân duyên tuyến đã giải trừ, sau đó... khoan đã!

Bạch Trạch sững sờ nhìn cổ tay mình, sợi Nhân Duyên Tuyến y tận mắt thấy bị đứt làm đôi, bây giờ, đang hoàn hảo nguyên vẹn thắt trên cổ tay.

“Chuyện gì... chuyện gì thế này?” Bạch Trạch không nhận được kinh hãi kêu thành tiếng.

“Hmm?” Phù Lê xoa xoa con mắt, liếc nhìn Bạch Trạch đang thất kinh, ngáp một cái tào nhã, chep miệng, ngủ tiếp.

“Đừng ngủ, người nói rõ cho ta.” Bạch Trạch chống người lên, lay lay Phù Lê đang ôm trong lồng ngực.

Phù Lê nhú mày, mở đôi mắt mang hơi nước, dáng vẻ nhìn trông rất là uể oải. Nghĩ cũng phải, đêm qua thôi diễn tình tượng đến tận khuya, đã thế còn truyền cho Bạch Trạch chỗ tình hoa nhật nguyệt sót lại, Phù Lê chắc chắn sẽ cảm thấy rất mệt.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Phù Lê, Bạch Trạch lại đau lòng.

Mấy đứa trẻ đều tỉnh ngủ, Đông Hoa đi ra trước tiên, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, hít vào thở ra một luồng linh khí ban mai. Tiểu Tiểu Nguyệt Lão ngủ đến mơ mơ màng màng, sợ bị ngã chống vó nên túm lấy vạt áo Đông Hoa, loạng chò loạng choạng đi tới cửa, không nhìn được ngáp một cái: “Oaaa...”

“Tối qua ngủ không ngon sao?” Bạch Trạch ho nhẹ một tiếng, vì để đỡ lúng túng, không nhìn Phù Lê nữa, quay đầu lại quan tâm các bé con khác.

“Thiên Tôn nửa đêm gọi ta dậy bắt nói thêm cho hai người sợi tơ hồng, ta trở về không ngủ được nữa.” Nguyệt Lão có chút ầm ức mếu máo, lại ngáp một cái.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người bao gồm cả con cầu đàn, đồng loạt nhìn sang, Lão Quân vẻ mặt “ta đã hiểu” kèm thêm một tiếng “Ồ” thật dài.

Bạch Trạch: “...” Bầu không khí hình như càng thêm lúng túng.

Đã suy tính được các địa phương có sông lớn chảy ngược, làm thần thú phụ trợ, việc xuống nhân gian thuyết phục đế vương, không cần nghi ngờ lại rơi vào đầu Bạch Trạch, dặn dò Thiên Cầu trông nhà cho tốt, Bạch Trạch chỉ đi có một mình xuống nhân gian.

Ba mươi ba đường mây bay lập đi lập lại, chín mươi chín tầng mây yên tĩnh không một tiếng động. Khoảng thời gian này đã quen thuộc với việc náo nhiệt, đột nhiên khôi phục an bình, khiến Bạch Trạch có chút không quen, đứng trên mây quan sát hạ giới, không biết vì sao hơi thất vọng.

Y sống đã quá lâu, rất nhiều chuyện đều đã coi nhẹ, vầy vầy đầu, định đem những chuyện lộn xộn làm rối loạn tâm tư vầy cho bay.

Một bàn tay ấm áp đến gần, nắm chặt cổ tay y, Bạch Trạch quay đầu lại, liền nhìn thấy một Phù Lê trong dáng vẻ trưởng thành. Tiên y thanh sắc phấp phồng trong gió, hai dải lụa màu xanh trên thông thiên quan cũng tung bay theo, cùng với muôn ngàn thụ khí hòa làm một thể.

“Cẩn thận.” Phù Lê nhẹ giọng nói, đem y kéo lại gần, ôm vào trong lồng ngực.

“Chíp ——” Một con Phượng Hoàng diễm sắc nhanh chóng vụt qua chỗ ban nãy Bạch Trạch đứng, thần hỏa trên lông chim làm cho những đám mây xung quanh nhiễm phải chút sắc son nhàn nhạt.

“Người cũng đến làm chi?” Đụng vào ngực Thiên Tôn, mặt Bạch Trạch bỗng chốc đỏ ửng lên.

“Nhật nguyệt luân chuyển còn cần ta bảo vệ, cách người xa quá, tình hoa nhật nguyệt không còn nữa.” Phù Lê dùng cằm chỉ chỉ tơ hồng giữa hai người.

“Ồ.” Bạch Trạch đứng thẳng người, sửa sang lại vạt áo.

“Bạch Trạch.” Phù Lê nhẹ nhàng gọi một tiếng, chậm rãi nắm chặt tay Bạch Trạch: “Tối hôm qua, không phải ta trêu chọc người.”

“... Ừ.” Bạch Trạch đè đám mây thấp xuống, nhanh chóng bay về phía nhân gian, chuyên tâm nhìn đường, không quay đầu lại nhìn Phù Lê lấy một cái, chỉ là hai cái lỗ tai chậm rãi đỏ như màu mã não. Thiên Tôn nghiêm túc như vậy, chưa bao giờ biết trêu chọc người khác, hẳn muốn làm gì, chắc chắn đều sẽ thật lòng, điểm này, Bạch Trạch vẫn luôn biết.

Phù Lê thấy Bạch Trạch không có bỏ tay mình ra, trong mắt dần dần có ý cười.

Thiên thượng nhân gian vốn tương thông, trăm năm trước thiên giới không xảy ra đại sự gì, nhân gian cũng bình an vui vẻ, gần đây bị sức mạnh luân hồi ảnh hưởng, nhân gian cũng dần dần rối loạn theo.

Bạch Trạch ôm Phù Lê đi trên đường lớn chốn kinh thành, cửa hàng hai bên rất thưa thớt, dáng vẻ bách tính đều vội vàng, xem ra là không được an vui. Híp mắt lại nhìn long khí bên trên hoàng cung, mơ hồ có dấu hiệu sụp đổ.

Ẩn thân, hai người đi vào trong hoàng cung, theo long khí tìm tới đế vương hiện tại.

“Tiên sư, đây là tam hoàng nhi của trăm, người xem thử một chút, có thể nhìn thấy tư thế đế vương không?” Hoàng đế nhân gian là một nam tử trung niên bụng phệ, mặc một thân long bào màu vàng óng, dựa vào long ý, trong tay ôm một lư hương nhỏ. Bên trong lư hương có làn khói lượn lờ bay lên, hoàng đế đến gần, hít thật sâu một hơi, rất chi là hưởng thụ.

Bên cạnh có một đạo sĩ mặc áo bào màu trắng, trong tay cầm phát trần. Bên dưới còn có một người đang quỳ, mặc trang phục hoàng tử màu vàng sẫm, dáng vẻ trông chỉ tầm mười mấy tuổi.

Đạo sĩ kia nhìn một phen, nhắm mắt bấm đốt ngón tay, trong miệng có tiếng lẩm bẩm, hoàng đế cùng hoàng tử đều không dám lên tiếng quấy rầy. Một lúc lâu, người kia mở mắt ra, cười lớn: “Tam hoàng tử có kim long chi mệnh, chính là thiên mệnh trời ban.”

Về mặt tam hoàng tử kinh hỉ, không nhìn được lộ ra một chút đắc ý, hoàng đế cũng rất là cao hứng: “Người đâu, truyền chỉ xuống, phong tam hoàng tử làm thái tử, chọn ngày tốt chiếu cáo thiên hạ.”

Bạch Trạch nhíu mày, tam hoàng tử kia căn bản không phải mệnh kim long, mà là thiên uyên ác giao chi mệnh (giao long nông cạn), nếu như để hắn đăng cơ làm hoàng đế, thiên hạ tất đại loạn. Nhân gian không có đáng minh quân nhất hô bá ứng, chuyện y muốn bách tính di chuyển, đóng chặt cửa... e rằng khó có thể thực hiện.

NOTE: nhất hô bá ứng – nói một câu được vạn dân nghe theo, ý chỉ trên dưới một lòng, đoàn kết nhất trí, người người đều hưởng ứng làm theo.

“Thừa dịp lão hoàng đế chưa chết, việc này trước hết cứ giao cho lão làm đi.” Phù Lê kéo kéo vạt áo Bạch Trạch.

Bạch Trạch lắc đầu: “Ta chỉ phụ tá nhân quân minh chủ, hôn quân cỡ này, không xứng để nói chuyện cùng ta.” Thần thú có kiêu ngạo của thần thú.

Phù Lê gạt đầu, liếc mắt nhìn ba kẻ trên điện, không cần nhiều lời thêm nữa, bị Bạch Trạch ôm về phía cung thất khác.

Nơi này nằm một góc trong hoàng cung, có kim long khí xoay quanh, chỉ là hơi thở kia quá mức suy nhược, ít ngày nữa sẽ tan thành mây khói.

“Điện hạ, ngài nên uống thuốc.” Âm thanh sắc bén của thái giám từ phía sau màn trướng truyền đến, khiến cho khoảng thời gian sau giờ Ngọ vốn đang bình yên lại trở nên phiền nhiễu.

Một bàn tay gầy gò trắng nõn từ bên trong màn trướng duỗi ra, nhẹ nhàng vẫy vẫy: “Cứ để đó.” Bàn tay kia rất dài và đẹp, chỉ là quá mức thon gầy, có thể nhìn thấy rõ từng sợi từng sợi gân xanh mạch máu uốn lượn bên dưới làn da mỏng manh.

“Vậy không thể được, thái y đã nói rồi, phải để ngài uống lúc còn nóng, ngài đừng làm khó dễ bọn nô tài chúng ta, nhanh chóng uống xong để chúng ta còn quay về phục mệnh cho hoàng thượng.” Tên thái giám kia chẳng hề có ý định lùi bước, đứng nguyên tại chỗ không đi.

Bên trong màn trướng im lặng trong chốc lát, rồi tiếp tục chậm rãi lên tiếng: “Mang lên đi.”

Thái giám cười cợt đắc ý, vén màn trướng lên, cầm chén thuốc đưa qua, nước thuốc sền sệt ố vàng lay động trong chiếc chén sứ trắng, cứ như thể nước hoàng tuyền đòi mạng, từng bát từng bát đoạt đi tính mệnh con người.

Cố Tranh Quân tựa ở đầu giường, nhìn gã thái giám xấu xí kia cầm chén thuốc đưa đến trước mặt, nét mặt gã không hề có sự cung kính. Chậm rãi siết chặt áo ngủ bằng gấm trên người, phần nộ cuộn cuộn không ngừng bốc lên, giờ tay, hất một phát lật tung chén thuốc, chuẩn xác mạnh mẽ hất vào mặt gã thái giám.

Hắn vốn là thái tử một nước, từ nhỏ thông tuệ hơn người, nhiều năm qua tuân thủ nghiêm ngặt đạo hiếu,

cẩn trọng vì dân vì nước, chưa từng làm ra bất kỳ hành động sai lầm nào. Nhưng từ khi gã yêu đạo kia tiến cung, hắn đột nhiên bị bệnh, thân thể càng ngày càng suy nhược, thủ hạ làm việc cũng liên tiếp phạm sai lầm, bị phế truất ngôi vị thái tử, ném vào trong cung thất hẻo lánh này.

“A ——” Thái giám bị nước thuốc hắt vào sợ hãi kêu to, mấy gã tiểu thái giám đi theo nhao nhao tiến lên xem xét thương thế của đại thái giám, không có bất kỳ người nào đi tới quan tâm hoàng tử bệnh trên giường.

“Điện hạ nếu không thích thuốc này, nô tài sẽ gọi bọn chúng bưng bát khác đến.” Thái giám cầm lấy bàn tay bị phỏng của mình, cắn răng, lạnh lùng nói.

“Trương công công, người nói xem, hoàng tử bị bệnh tự mình chết, cùng hoàng tử bị thái giám dần vặt đến chết, sẽ khác nhau ở chỗ nào?” Cố Tranh Quân hờ hững nói, cầm lấy mảnh sứ vừa bị vỡ ở đầu giường, chậm rãi ấn xuống tay, máu tươi bỗng chốc dọc theo cánh tay chảy xuống.

Một đám thái giám nhất thời bị dọa sợ, nhanh chóng quỳ xuống dập đầu với hắn. Cố Tranh Quân khả năng sống không nổi thêm mấy ngày nữa, sau khi hắn chết tất nhiên sẽ có người trong hoàng tộc đến nghiệm thi. Thân thể hoàng tử bị thương, giấu mà không báo, sẽ bị coi là nô úc hiếp chủ, kẻ đó sẽ bị đánh đến chết, liên lụy cả tộc. Bọn thái giám thỉnh tội xong, liền vội vàng vàng chạy đi mời thái y. Lúc này bọn gã mới ý thức được, vị này tuy rằng là một thái tử bị phế, cũng không phải người bọn gã có thể bắt nạt được.

“Cút! Cút hết ra ngoài!” Cố Tranh Quân đập giường gào thét, mấy kẻ kia đều đi rồi, hắn mới chán nản nằm vật xuống trên giường, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm đỉnh màn trướng. Vương triều này, từ lâu đã sớm bắt đầu sụp đổ, hắn cũng từng nghĩ tới kết cục của bản thân mình, hoặc là vất vả vì nước vì dân trắng niên mất sớm, hoặc là lên sa trường chinh chiến da ngựa bọc thây. Chỉ là không nghĩ tới, sẽ vô lực ốm chết ở chốn cung thất hẻo lánh này.

Cái chết này quá uất ức, hắn thật sự không cam lòng!

Có thể là do cổ oán khí không cam lòng này quá mức nồng đậm, thiên thượng nghe được lời thỉnh cầu của hắn, một âm thanh ôn hòa dễ nghe tới cực điểm, đột ngột vang lên bên tai: “Người muốn tiếp tục sống không?”

Bên trong bạch quang mơ hồ, có một bóng người dần dần hiện ra, cùng lúc đó, Cố Tranh Quân phảng phất như nghe được tiếng ngâm nga của thụ thú, giống như dư âm từ ngàn xưa, khiến tinh thần con người cũng theo đó mà rung động.

“Muốn, ta muốn sống tiếp, còn rất nhiều việc chờ ta phải làm!”

—— **Tiểu kịch trường:**

Hoàng đế: Oa, thụ thú Bạch Trạch, tới phụ tá ta đi!

Bạch Trạch: Đối phương không muốn nói chuyện cùng với ngươi, hướng ngươi ném ra một con chó

Khiếu Thiên: Gâu ha ha ha, thật lâu rồi không có ăn hôn quân nha.

Hoàng đế: o(> <)o

Phế thái tử: Ta muốn sống tiếp, ngươi có thể giúp ta sao?

Bạch Trạch: Nào, ăn viên kẹo ngọt.

Phế thái tử: Đời không như mơ.

Bạch Trạch: *mặt thần côn* Ăn viên kẹo ngọt này, ngươi sẽ khôi phục lại sức khỏe tinh thần và thể xác, có năng lực thống trị cả thiên hạ.

Phế thái tử: Đây còn là kẹo ngọt sao! ()

26. Chương 26: Tây Nam

Uống một chút, thêm can đảm

Trước kia Bạch Trạch hiện thân ở nhân gian đều dùng hình thú xuất hiện, vì như thế khá uy vũ bá khí. Nhưng hôm nay chỗ này nhỏ hẹp bất tiện, đành lấy hình người hiện thân.

Cố Tranh Quân hí hí mắt, bên trong bạch quang dần dần hiện ra một người. Lúc trước, hắn vẫn luôn căm ghét người mặc áo trắng, chỉ vì cái tên yêu đạo bên cạnh phụ hoàng, cả ngày ăn mặc một thân đạo bào trắng như tuyết giả thần giả quỷ. Nhưng hôm nay, hắn chỉ cảm thấy, thế gian này không còn gì có thể đẹp hơn tiên y màu trắng.

Trường bào tay áo rộng, thắt lưng gấm cổ áo lông, làm tôn lên dung nhan tuấn mỹ ôn thuận như ngọc. Đây mới thực sự là dáng vẻ thần tiên nên có!

Chỉ có điều... trong lòng ngực tiên nhân có ôm một bé con cao ba thước, bé con kia càng đáng kinh ngạc hơn, có một khuôn mặt tinh xảo đến không thể soi mói, áo bào thanh sắc tỏa ra vô vàn điểm lành, trên đầu còn mang mũ thông thiên mà chỉ người trưởng thành mới đội.

Bạch Trạch nhe răng, ôm bé con ra trận, không bá khí chút nào hết, nhưng lại không thể đem Phù Lê giấu đi, nên cũng chỉ đành như vậy.

“Xin hỏi tiên sư, tôn hào là?” Cố Tranh Quân chống người gượng dậy, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ một

phen, điều chỉnh cơ thể mình thành tư thế quỳ.

Hắn cũng nghĩ đến có khả năng là tên yêu đạo kia giả trò lừa bịp, nhưng hắn đã là một kẻ hấp hối sắp chết, không đáng để những kẻ kia lo nghĩ đến. Như vậy người trước mắt, khả năng chín phần mười là thần tiên thật sự.

“Ta không có đạo hiệu, ta là Bạch Trạch.” Bạch Trạch hơi mỉm cười, y từ trước đến giờ luôn giới thiệu bản thân mình như thế, so với câu này, không còn bất cứ lời nào có thể làm cho đế vương chốn nhân gian kích động hơn. Cố Tranh Quân cũng không ngoại lệ.

“Bạch... Bạch Trạch!”

Bạch Trạch hiện thể, chứng minh thiên hạ có nhân quân mình chủ, hoàng đế bây giờ khẳng định là không phải, như vậy hắn có thể cho rằng... người kia là hắn hay không? Điều này khiến cho Cố Tranh Quân kích động đến run rẩy, khuôn mặt xanh trắng nổi lên chút sắc hồng nhợt nhạt.

Bạch Trạch đem tay vói vào trong lồng ngực Thiên Tôn, lấy ra một viên kẹo ngọt, đưa tới trước mặt vị thái tử điện hạ này: “Tiên đan này không thể làm cho người thành tiên, cũng không cách nào đảm bảo cho người trường sinh bất lão, nhưng có thể cứu được tính mạng người.”

Cố Tranh Quân vươn hai tay tiếp nhận viên tiên đan kia, coi như trân bảo mà giờ lên quá đỉnh đầu, cúi người lễ bái, sau đó không chút do dự mà đem nuốt vào, bởi vì quá mức quý hiếm, thậm chí còn không sợ đắng ngậm trong miệng một lúc. Mùi vị ngọt mát lan tràn trên đầu lưỡi, tựa hồ còn mang theo hương rượu thơm ngon, nguyên lai tiên đan hàng thật sẽ có vị ngọt sao?

Nuốt tiên đan xuống, linh khí trong người nháy mắt liền khuếch tán, mặc dù kẹo ngọt là do Lão Quân nhỏ đi luyện thành, nhưng linh khí trong đó đối với phạm nhân mà nói vẫn là khá nhiều. Cố Tranh Quân rên lên một tiếng rồi ngã vật ra giường, chỉ cảm giác thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều bị vò nát đi tái tạo lại, nhưng nghị lực của hắn hơn người, cắn chặt lấy góc chăn, không rên lên lấy một tiếng.

Qua mấy hơi thở, đau đớn liền biến mất không còn tăm tích, thay vào đó là sức mạnh tràn ngập toàn thân. Khuôn mặt vốn xanh trắng trở nên hồng hào, tay chân khô gầy cũng chỉ trong nháy mắt lại đầy đà, Cố Tranh Quân nhanh chóng nhảy xuống đất, đi qua rồi đi lại, cảm giác tất cả sức mạnh nằm trong lòng bàn tay rất cuộc cũng trở về.

Cố Tranh Quân ngửa mặt lên trời cười to, vẫn cứ tưởng rằng sơn cùng thủy tận, không ngờ tới là hi vọng.

“Đa tạ!” Cố Tranh Quân trịnh trọng hành lễ nói lời cảm tạ với Bạch Trạch, đây là thượng cổ thần thú Bạch Trạch, Bạch Trạch hiện thể thiên hạ an khang, mình nhất định phải nghĩ biện pháp giữ y ở lại.

Bạch Trạch đưa tay, đỡ hắn một cái: “Không cần hành lễ với ta, người nếu như có việc cần ta trợ giúp, gọi to tên ta một tiếng là được.” Dứt lời, liền ôm Thiên Tôn biến mất.

Cố Tranh Quân nhìn chăm chăm nơi Bạch Trạch biến mất hồi lâu, chậm rãi dùng tay trái nắm chặt tay phải, kìm nén lại tâm tình kích động của bản thân, sau khi bình phục lại, nhiệt độ trong mắt từ từ lạnh dần. Hẳn nếu đã là đấng minh quân được trời cao lựa chọn, vậy thì không thể nào để cho yêu đạo và mấy kẻ ngu ngốc phá hủy giang sơn xã tắc.

Bạch Trạch ngồi trên nóc nhà, nhìn vị phế thái tử này triệu tập thế lực mà mình ẩn giấu trong cung, chỉ trong vòng một ngày mà thấy tận sáu đoàn người, việc lớn việc nhỏ từng vụ từng vụ bố trí xong xuôi, quả nhiên là một kỳ tài bày mưu tính kế. Có điều, hẳn chỉ chưa lại hai ám vệ ở trong thiên điện để phòng thân, cái này đúng là làm cho Bạch Trạch thấy hơi kinh ngạc.

“Người không cần phái nhiều người ở lại bảo hộ mình sao?” Bạch Trạch ngồi trên xà nhà, nhẹ giọng hỏi.

Cố Tranh Quân đang xem thư tín, tay run lên một hồi, lập tức ngừng đầu nhìn lên trần nhà, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng hẳn biết, Bạch Trạch ở phía bên kia, không nhìn được hơi mỉm cười: “Ta biết tiên tôn ở đây, thế nên không sợ.” (tôn là từ chỉ người có địa vị cao)

Phù Lê cùng Bạch Trạch ngồi chung một chỗ, đôi chân ngắn xú đang lắc lắc, nghe thấy như thế, không nhìn được nhú nhú mày, bám vào mao mao trên cổ Bạch Trạch để đứng lên.

Bạch Trạch nhanh chóng đưa tay ôm lấy, sợ hắn ngã xuống, không biết có phải do ánh nến trong phòng hay không, mà khi đối diện với đôi mắt phiêu lượng kia của Phù Lê, trong ấy tựa hồ có hỏa diễm bùng lên, rất là xinh đẹp. Nhìn không được, Bạch Trạch liền sán lại gần, ở trên đôi mắt đẹp đẽ kia hôn một cái.

Sau khi ý thức được mình đã làm cái gì, Bạch Trạch có chút ngượng ngùng, cảm thấy trong phòng quá nóng, liền lôi kéo Phù Lê rời khỏi hoàng cung, bay vụt lên mây.

Ngồi trong đám mây, có thể nhìn thấy dáng vẻ bách tính chốn nhân gian hỗn loạn. Số mệnh thiên hạ đã bắt đầu hội tụ lại về phía hoàng thành, điều này là do kim long gần chết phục sinh mang lại, tin rằng sẽ không lâu nữa, ngôi vị hoàng đế liền phải đổi chủ.

“Sau khi mọi chuyện được giải quyết, ngươi muốn làm cái gì?” Ánh sáng mờ ảo màu xanh lóe lên, Phù Lê biến trở lại dáng vẻ trưởng thành.

“Đương nhiên là về núi Thương Trạch, ta phải ngủ một giấc thật ngon hơn trăm năm.” Bạch Trạch nói, không nhìn được ngáp một cái, khoảng thời gian này làm y mệt muốn xỉu.

Phù Lê trầm mặc không nói gì, chỉ nhìn về phía Tây Nam, đuôi lông mày khẽ động, bấm đốt ngón tay: “Chốn Tây Nam, sợ rằng có biến.”

“Hả?” Bạch Trạch quay đầu nhìn về phía Tây Nam, y không có thiên lý nhãn, cũng không có thuật thôi diển, không nhìn ra được điều gì bất ổn: “Sao vậy?”

Phù Lê mím môi: “Đợi ngày mai vị minh quân của ngươi phải làm gì thì sẽ biết, chờ hần van cầu ngươi liền đồng ý.” Nói xong, liền biến thành một cục cứng nhỏ, nhắm mắt tĩnh tọa.

“Này...” Bạch Trạch sững sốt một chút nghiêng đầu nhìn Tiểu Tiểu Phù Lê, cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, nằm nhoài xuống, một tay chống đầu, tiến đến trước mặt Phù Lê: “Nói hết câu đi nha!”

Phù Lê không để ý tới ý, vẫn ngồi tĩnh tọa. Bạch Trạch nhìn chăm chăm hần, nhìn nhìn một lát liền ngủ mất.

Ngày kế, một việc lớn làm cả triều khiếp sợ. Phía Tây Nam có cự thú xuất hiện, đã phá hủy mất hai tòa núi, sợ rằng mấy ngày nữa sẽ xuống núi ăn thịt người.

Bởi vì lão hoàng đế đem gã đạo sĩ kia phong làm quốc sư, vậy nên tin tức trong toàn quốc đều dùng chim làm từ bùa phép của đạo sĩ để lan truyền tin tức, chỉ nửa ngày liền có thể đến được kinh thành. Quận Tây Nam truyền đến một hình ảnh, nhìn không rõ ràng, tựa hồ là mãnh thú trên người mọc ra gai nhọn, cao đến mười trượng.

“Làm sao có chuyện quái vật cao đến mười trượng, nhất định là truyền nhầm.”

“Không phải truyền nhầm! Miếu thờ Nhị Quan Chân Quân có nói, đó là thượng cổ hung thú, kêu gọi bách tính nhanh chóng chạy nạn.”

Tin tức này trong vòng một ngày đã truyền khắp kinh thành, triều đình phái binh đi tra xét, hết thấy đều như đá chìm đáy biển, bất vô âm tín. Hoàng đế lúc này mới bắt đầu hoảng hốt, gấp rút gọi quốc sư đến thương lượng.

“Chắc hẳn là yêu thú xuất hiện.” Đạo sĩ kia trầm ngâm nói: “Không đáng sợ.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Hoàng đế ôm lư hương hít một hơi thật sâu.

“Đại hoàng huynh gần đây không phải thân thể đã khỏe sao? Có thể gọi hoàng huynh đi đến đó diệt yêu.” Tam hoàng tử còn chưa cử hành đại điển sắc phong thái tử, nhưng đã coi bản thân mình chính là thái tử, mỗi ngày đều ở bên cạnh người phụ hoàng nghe chính sự.

Thời điểm Cổ Tranh Quân bị hoàng đế gọi tới, đã đoán ngay được là có chuyện gì, mặt không đổi sắc đáp ứng: “Phụ hoàng hạ mệnh, nhi thần không thể không tuân, chỉ là nhi thần không có pháp lực, vẫn cần có quốc sư ra tay, nhi thần chắc chắn sẽ làm tốt công tác phụ trợ, cho dù phải hi sinh thân mình, cũng sẽ đảm bảo cho bách tính được bình an.”

Đạo sĩ nghe thấy thế, trong mắt lóe lên tinh quang. Kim long khí gần đây đột nhiên nồng đậm, nếu như có thể nhân cơ hội ở bên ngoài hút đi long khí, việc phi thăng thành tiên ắt hẳn nằm trong tầm tay: “Trẫm yêu trừ ma, bản đạo đương nhiên sẽ là người hỗ trợ đầu tiên.”

Tây Nam có núi Hắc Thủy, mây mù khắp chốn, ít dấu chân người. Cách núi hai mươi dặm, mới có thôn trấn.

Bây giờ, những thôn trấn này đều đã biến thành tro tàn.

Bạch Trạch nhìn đoàn người Cổ Tranh Quân phía xa xa, hơi nhú mào, nơi này mang đến cho y một cảm giác rất nguy hiểm, luôn cảm thấy có tồn tại một cái gì đó khiến mình sợ hãi.

Phù Lê đưa cho y một chén Thiên Quân: “Uống một chút, thêm can đảm.”

Bạch Trạch: “...” Thiên Tôn nói đùa mà không buồn cười một chút nào hết, nhưng y vẫn nghe lời mà đem rượu uống cạn. Trực giác của thần thú rất chuẩn, nơi này chắc chắn có nguy hiểm mà y không xử lý được.

Sau khi đạo sĩ múa may gây rối một trận, quả thực có một con quái vật từ phía trong rừng lao ra. Quái vật kia có cơ thể như lợn rừng, bốn trảo, đầu nhưng lại là chim ưng, trên đỉnh còn có sừng dài, bên trong cái mỏ chim to lớn kia, còn có răng nanh rất dài.

“Cổ Điều!” Quốc sư kinh ngạc thốt lên một tiếng, nhưng cũng không sợ hãi, đây là một con hung thú ở thời kỳ thượng cổ, dù ăn thịt người, nhưng đối với người biết phép thuật mà nói, cũng không có gì đáng sợ.

Cổ Tranh Quân đứng ở chỗ dốc cao đằng xa, chậm rãi giơ tay, cung tiễn thủ mai phục bốn phía đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ đợi yêu đạo diệt xong quái vật, liền đem gã bắn thành cái sàng.

Sau một phen chém giết, đạo sĩ chặt đầu Cổ Điều xuống, dương dương tự đắc thu vào bên trong túi vải. Mũi tên xé gió lao tới, gã lập tức vung thanh kiếm gỗ trong tay lên, ‘leng keng keng’ đem đỡ lấy mũi tên, sau đó mũi chân nhẹ nhàng nhún lên, trong một thời gian ngắn đã xuất hiện bên cạnh người Cổ Tranh Quân, một tay tóm lấy cổ hắn: “Ha ha, cái trò mèo này mà cũng đòi lấy mạng bản đạo gia ta đây? Tiểu kim long, hôm nay ngoan ngoãn bị ta hút khô đi!”

“Yêu đạo, ngươi đi ngược ý trời, cho dù có hút hết số mệnh trong thiên hạ, cũng không thể thành tiên!” Cổ Tranh Quân khó khăn nói, đột nhiên từ trong tay áo rút ra một cây dao găm, nhanh chóng đâm vào eo gã đạo sĩ.

“A... đây là loại dao gì?” Đạo sĩ sợ hãi không thôi nhìn vết thương của mình.

Cổ Tranh Quân chưa kịp trả lời, đại địa đột nhiên xảy ra một trận rung lắc kịch liệt, hắn nhân cơ hội đạp gã đạo sĩ một cước, đem người đá văng ra xa.

“Gào ——” Tiếng gào thét chấn động cả trời xanh lan xa trăm dặm, hồng quang chói mắt phóng thẳng lên trời, một con cự thú cao tới mười trượng từ dưới đất chui lên, ở ngay lúc gã đạo sĩ không phản ứng kịp, liền phóng một luồng kim diễm đem gã hóa thành tro tàn.

Thân như hùng sư, lưng mọc cánh lớn, bộ lông như vàng, hỏa diễm quanh thân ba trượng, đây chính là hung thú năm đó phóng lửa làm mù mắt Bạch Trạch, Xích Viêm Kim Nghê Thú!

Bạch Trạch chỉ kịp đem Cổ Tranh Quân quăng lên đám mây, Xích Viêm Kim Nghê Thú cũng đã đi tới gần đó, liều chết phun lửa về phía Bạch Trạch. Dùng thủy làm lá chắn ngăn trở kim diễm, Bạch Trạch đứng đằng sau màn nước khẩn trương nhìn chăm chăm con mãnh thú kia, trăm nghìn năm qua đi, tiên lực của y đã tăng lên rất nhiều, chắc hẳn có thể chiến một trận với Xích Viêm Kim Nghê Thú.

Nhưng mà, mơ thì luôn đẹp. Bạch Trạch tu hành ngàn năm, Xích Viêm Kim Nghê Thú trốn ở nhân gian, cũng tu hành ngàn năm!

Kim diễm rất nhanh đã xuyên qua màn nước, phóng thẳng đến hai mắt Bạch Trạch, Bạch Trạch hóa thành nguyên hình, lăn khỏi chỗ đang đứng, dùng nước hóa thành sương mù ẩn giấu thân hình. Nhưng mà, kim diễm che ngợp bầu trời lại như sao băng rơi xuống, phủ kín bầu trời tập kích tới đó, không để cho y tránh thoát.

Bạch Trạch nhắm mắt lại, mở ra, một đạo kết giới màu xanh xuất hiện ở ngay trước mặt. Trong ánh lửa có một người đang đứng, tiên y trường bào thanh sắc tay áo rộng, đứng trước người Bạch Trạch, thay y chặn lại hết thảy mọi hiểm nguy.

“Phù Lê...”

—— **Tiểu kịch trường: Bài hợp xướng cảm động đất trời**

Bạch Trạch: Tình cảnh này, nên dùng nhạc nền thế nào đây?

Thiên Lý Nhân: Là hần là hần là hần, chính là hần, chồng cũ của Bạch Trạch, Tiểu Thiên Tôn!

Thuận Phong Nhĩ: Thiên Tôn, Thiên Tôn, người thật tài giỏi, râu tóc bạc trắng không che đậy nổi người, đẹp trai đến một tầm cao mới.

Lão Quân: Ta xem như người lợi hại, ngàn năm không nói ra thân phận, mang theo tóc giả một lần nữa làm ta tin tưởng.

Bạch Trạch: ...

27. Chương 27: Kết Thúc

Chờ đến khi núi Thương Trạch lại xuất hiện, đó chính là lần bãi bể nương dâu sau

Cảnh tượng trước mắt, cùng trận chiến trăm ngàn năm trước ở Bát Chu Sơn chồng chéo lên nhau. Kim diễm che ngợp cả bầu trời, va chạm vào ánh sáng xanh mông lung của kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên, không thể làm tổn hại kết giới dù chỉ một chút. Phù Lê một tay chống kết giới, một tay kia thì đang ngưng tụ một đạo thanh quang.

Bạch Trạch đỡ đỡ trong chốc lát, bật dậy đứng lên bên cạnh người Phù Lê: “Rượu Thiên Quân ta mang theo không nhiều, ngươi đừng để phí pháp lực, chống đỡ kết giới thôi là được rồi.”

Phù Lê nghe thấy vậy, quay đầu liếc mắt nhìn Bạch Trạch, xoay tay đem pháp lực công kích thu hồi lại.

Bạch Trạch nghe rằng nở nụ cười, vung tay áo hóa thành nguyên hình, rung rung lông. Hơi nước trơn bóng tràn ngập quanh thân, làm cho nhiệt độ xung quanh đều giảm xuống rất nhiều.

Cổ Tranh Quân nằm nhòai trên đám mây, không chớp mắt lấy một cái mà nhìn trận ác chiến bên dưới. Thì ra đây chính là nguyên hình của thần thú Bạch Trạch, thực sự là vừa uy vũ vừa... đáng yêu!

Một cột nước lớn phun về hướng Xích Viêm Kim Nghê Thú, cùng giằng co với ngọn kim diễm kia, phát ra một âm thanh ‘xì xì’ ồn ào. Bạch Trạch hưng hân trừng mắt nhìn cự thú trước mặt, cái tên này năm đó làm thương tổn đôi mắt của y, còn làm hại y mất đi vài đoạn ký ức, hôm nay tất nhiên phải đòi lại bằng hết.

Dưới chân dùng sức, Bạch Trạch bỗng mạnh mẽ nhảy vọt lên, tung vuốt cào về phía mắt của Xích Viêm Kim Nghê Thú.

Phù Lê hơi nhíu mày, dùng kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên bao vây lấy cục lông bụi màu trắng kia, tinh hoa nhật nguyệt có hạn, thế nên hẳn không phòng hộ cho mình, chỉ chăm chú dõi theo Bạch Trạch.

Móng vuốt của Bạch Trạch, đem thịt bình thường đều mồm mĩm đầy thịt, nhìn trông không hề có chút tính công kích nào, nhưng khi y thực sự muốn dùng nguyên hình để đánh nhau, năm móng vuốt sắc bén liền từ các kẽ ngón tay bật ra ngoài.

“Gào ——” Đôi mắt bình thường to tròn vàng óng của Xích Viêm Kim Nghê Thú, bị móng vuốt cứng như thép tinh luyện tàn nhẫn cào một phát, lập tức gào thét một tiếng chấn động trời xanh, điên cuồng phun lửa về phía Bạch Trạch.

Bạch Trạch ý có kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên, căn bản là không thêm sợ, đặc ý vẫy đuôi một cái, xài chiêu Thiên Sơn Vạn Thủy, dẫn nước sông lớn ở bốn phương tám hướng tới, đem lửa quanh thân con hung thú kia nhấn chìm. Hỏa diễm của Xích Viêm Kim Nghê Thú bị dòng nước chảy không ngừng kia dập tắt.

“Tiên tôn!” Cổ Tranh Quân nằm nhòai trên đám mây kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Bạch Trạch cả kinh, bỗng nhiên quay đầu lại. Xa xa trên tảng đá, Phù Lê một tay bưng vai, sắc mặt đậm mạt nhìn y, máu tươi từ kẽ hở giữa các ngón tay chảy ồ ạt ra bên ngoài, nhiễm đỏ cả tiên y thanh sắc.

“Phù Lê!” Bạch Trạch hóa thành hình người, trong nháy mắt di chuyển đến bên cạnh Phù Lê, vững vàng đỡ được hắn, còn mình thì nhanh chóng uống một ngụm Thiên Quân, bổ sung thêm chút tinh hoa nhật nguyệt cho Phù Lê: “Người sao vậy?”

Kéo cánh tay kia ra, bông chốc trong mắt Bạch Trạch nổi lên hơi nước, tiên y thanh sắc bị ngọn lửa đốt cháy, một vết thương lớn cháy đen xuyên qua vai Phù Lê.

Lúc này, Phù Lê chỉ lo thay Bạch Trạch duy trì kết giới, không dư pháp lực để chống đỡ cho chính mình, thời điểm vài đạo kim diễm phóng đến, hắn chỉ có thể tận lực tránh né, nhưng vẫn bị một tia trong số đó làm bị thương.

“Đều do ta!” Bạch Trạch hối hận không thôi, tại sao mình lại muốn thể hiện? Nghe lời để Phù Lê đối phó Xích Viêm Kim Nghê Thú không phải là tốt rồi sao!

Cơ thể Phù Lê lung lay, có hơi không đứng thẳng người được. Bạch Trạch dứt khoát ôm lấy hắn, ngồi xuống trên tảng đá, đầu ngón tay run rẩy vạch xiêm y của Phù Lê, lộ ra vết thương máu thịt be bét kia.

“Đừng sợ.” Phù Lê nhìn Bạch Trạch, nhẹ giọng nói, giơ tay một cách khó khăn, hắt một kết giới qua, bao vây lấy Xích Viêm Kim Nghê Thú sắp tắt lửa.

“Năm đó trong trận đại chiến tiên ma, người kia chính là người ư?” Bạch Trạch khịt khịt mũi, đem một tia sáng tiên quang nhu hòa bám vào người Phù Lê, cúi đầu, chăm chăm nhẹ nhàng bắt đầu liếm láp vết thương. Thụ thú Bạch Trạch khi trị thương cho người khác, vết thương nhỏ thì có thể dùng ngón tay xóa đi, vết thương lớn lại cần phải dùng đầu lưỡi.

“Hmm...” Phù Lê nhắm mắt lại, khẽ rên một tiếng, chẳng biết là do đau đớn hay do thoải mái: “Những gì lúc trước người nói, còn giữ lời không?”

“Hả?” Bạch Trạch đang liếm đến là chăm chú, nghe vậy không hiểu gì hết mà đáp một tiếng, y lúc trước đã nói cái gì?

“Cái đó phải giữ lời đấy.” Phù Lê mở mắt, mang theo ý cười nhìn Bạch Trạch.

Bạch Trạch chăm chú liếm xong, thấy vết thương ở trong bạch quang đã khôi phục lại như ban đầu, cuối cùng cũng hơi an tâm, lúc này mới có thời gian để nói chuyện: “Cái gì?”

Phù Lê không đáp, chỉ nhìn y, hơi mỉm cười.

Bạch Trạch đầu óc vẫn cứ mơ hồ, đem Cổ Tranh Quân trên đám mây thả xuống, nói: “Tai họa ở nơi này đã được giải trừ. Người mau về kinh đi, có việc ta sẽ lại xuất hiện.”

“Được!” Cố Tranh Quân vô cùng cảm kích mà hành lễ, liếc mắt nhìn Phù Lê trong lòng Bạch Trạch, đối diện với một đôi mắt thâm thúy như vũ trụ mênh mông, trong lòng có chút sợ hãi cả kinh, không dám nhìn nữa, khom người bái lạy, xoay người rời đi.

Bạch Trạch thông tri cho Na Tra đến giúp mình tha Xích Viêm Kim Nghê Thú đi, còn mình thì cẩn thận mặc lại quần áo tử tế cho Phù Lê. Tiên bào thanh y đã tự mình lành trở lại, hoàn hảo như lúc ban đầu. Bạch Trạch buộc chặt lại vạt áo cho hắn, vuốt vuốt dây lụa màu xanh bên hông, trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một đoạn đối thoại.

“Có thể cứu người, pháp lực tất nhiên là cao hơn người, người có thể báo đáp cái gì?”

“Không có gì để đền đáp, nguyện lấy thân báo đáp, khả khả...”

Lúc này Phù Lê hỏi y, những gì đã nói lúc trước phải giữ lời... phải giữ lời...

“Phùng ——” Mặt Bạch Trạch bỗng nhiên đỏ ửng, cúi đầu nhìn Phù Lê, người kia đã biến thành một bé con, cuộn trong lòng ngực mình ngủ say.

Năm đó y bị Xích Viêm Kim Nghê Thú gây thương tích, sau đó mất trí nhớ, Phù Lê nói không chừng cũng mất trí nhớ ha? Bạch Trạch lừa mình dối người mà nghĩ.

Yêu đạo quốc sư chết, không còn quốc sư luyện ‘tiên đan’, lão hoàng đế ít bữa sau cũng về Tây Thiên. Làm thái tử đã nhiều năm, Cố Tranh Quân có thể lực trong tay, không phải thứ mà tam hoàng tử mới được cưng chiều kia có thể so sánh cùng. Lấy tư thế như bề cảnh khô, hắn giải quyết hết thảy các khối u ác tính trong triều, trước khi mùa đông đến, Cố Tranh Quân đã leo lên được ngôi vị hoàng đế.

Trong lễ đại điển đăng cơ, thất thải tường quang che phủ phía trên hoàng cung, một con thần thú toàn thân trắng như tuyết, thân sư tử sừng dê từ trên trời giáng xuống.

“Thụ thú Bạch Trạch, đó là thụ thú Bạch Trạch a!”

“Đây ý là có một vị minh quân xuất hiện đó!”

“Trời phù hộ Ngô Hoàng! Trời phù hộ Ngô Hoàng!” Văn võ bá quan cùng nhau quỳ lạy, tiếng hô chấn động trời xanh.

“Bạch Trạch tiên tôn!” Cố Tranh Quân nhìn thấy Bạch Trạch tới tham dự đại điển đăng cơ của mình, kích động từ trên bảo tọa nhảy xuống.

“Người chính là một đấng minh quân nhân từ, ta cam đoan quốc gia của ngươi trong vòng ba năm sẽ mưa thuận gió hòa, chỉ là có một điều cần ghi nhớ.” Bạch Trạch dùng hình thú mở miệng nói chuyện, làm cho

những quan viên kia kinh ngạc thốt lên liên tục, đắc ý vẩy vẩy lông, thổi một hơi, một mảnh vải lụa màu xanh bay đến tay Cố Tranh Quân: “Chỗ đánh dấu trong bản đồ, trong ba tháng tất có nạn hồng thủy, cần di chuyển đi nơi khác, chờ tai họa qua đi mới có thể hồi hương. Đêm trăng tròn ba tháng sau, kêu gọi bách tính đóng chặt cửa nẻo, không được ra ngoài.”

“Xin nghe theo ý chỉ của tiên tôn.” Cố Tranh Quân trịnh trọng nói, triều thần cũng cùng nhau hô theo.

Bạch Trạch đi lại một vòng trên không trung: “Việc này nếu như thành, chính là một công đức, có thể bảo đảm mười năm mưa thuận gió hòa!” Dứt lời, tường quang tỏa ra, lan tràn toàn bộ kinh đô, sau đó ngừng đầu, đập mây mà đi.

“Bạch Trạch giả bộ cứ như thật!” Thiên Lý Nhân nằm bò trên tầng mây, cười khà khà.

“Giả bộ cái gì, Bạch Trạch người ta vẫn luôn như vậy!” Bách Hoa Tiên Tử không phục, dùng lụa tiên trên tay đánh Thiên Lý Nhân một cái.

Thuận Phong Nhĩ bĩu môi: “Rõ ràng là vì giải quyết sức mạnh luân hồi, vậy mà nói cứ như thể cứu vớt muôn dân bá tánh ấy, vậy mà những người này cũng tin!” Còn không phải là do Bạch Trạch đẹp sao? Nếu như đổi thành Bách Túc Trùng, xem xem có ai còn tin không!

“Hai người chính là đang đổ kị.” Bách Hoa Tiên Tử cười xùy một tiếng, không để ý đến bọn họ nữa, móc ra một bình mặt bách hoa vui vẻ chạy về hướng Ngọc Thanh Cung, thừa dịp còn chưa có biến trở lại như cũ, nàng phải nhanh nhanh đến đó ôm Tiểu Tiểu Nguyệt Lão thêm một cái.

Ba tháng sau, đêm trăng tròn.

“Cầu tử, đi thôi.” Bạch Trạch vỗ vỗ đầu Thiên Cầu.

“Gâu!” Thiên Cầu đáp một tiếng, dụi dụi đầu trong lòng bàn tay Bạch Trạch, xoay người, hướng về phía mặt trăng mà chạy, rất nhanh đã biến mất bên trong màn trời đầy sao.

Không lâu sau, mặt trăng như mâm ngọc ở trên cao, xuất hiện một bóng cầu đen kịt thon dài, chậm rãi há miệng rộng ra.

“Thiên Cầu ăn trăng!” Người dân đứng trước cửa sổ nhìn bầu trời, nhao nhao kinh hô thành tiếng.

“Mau đi ra ngoài gõ chiêng!” Có người hô to, thời điểm Thiên Cầu ăn trăng phải nhanh chóng khua chiêng gõ trống, mới có thể đuổi đánh được Thiên Cầu.

“Không được, hoàng thượng có lệnh, đêm nay ai cũng không được ra ngoài, người vi phạm sẽ bị nghiêm trị.” Người đứng bên cạnh nhắc nhở.

Sợ với việc ra ngoài khuya chiêng gõ trống góp vui, hiển nhiên mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn, mọi người đều trốn trong phòng không ra đến ngoài.

Cổ Tranh Quân đứng trước cửa sổ, nhìn mặt trăng trên trời, nét mặt nghiêm túc. Bạch Trạch không cho bách tính ra ngoài, quả nhiên là do có việc phát sinh, chỉ là không biết còn phải đón lấy tai họa gì.

Thiên Cầu há rộng miệng, đem vàng sáng bên ngoài của mặt trăng nuốt hết vào, trong giây lát mặt trăng bỗng mờ ảo, trời đất đen kịt một màu.

Giơ tay không thấy được năm ngón, thái giám vội vàng đốt thêm vài chiếc đèn lồng, khom người phủ thêm cho đế vương một tấm áo choàng: “Hoàng thượng, Thiên Cầu ăn trăng, không nên đứng trước cửa sổ.” Đây là điều kiêng kỵ ở trong cung, chủ yếu là sợ thời điểm mây đen gió lớn, có thích khách tập kích.

“Không sao.” Cổ Tranh Quân hất hất tay, tiếp tục ngửa đầu nhìn bầu trời.

Thiên Cầu ăn trăng còn chưa kết thúc, ánh trăng chỉ còn lại một lưỡi liềm. Lúc này, bầu trời phía tây đột nhiên nổi lên kim quang chói mắt, ở trong giây phút Thiên Cầu ăn ánh trăng cuối cùng, Kim Ô điều khiển xe thái dương, dường như rất vội vàng, nhanh chóng chạy qua trên bầu trời, không tới một khắc, đã chạy tới phương đông.

“Mặt trời mọc hướng tây...” Dân chúng trợn mắt há mồm mà nhìn.

Còn chưa kịp ngạc nhiên xong, nhân gian bắt đầu cát đá bay đầy trời, sông lớn chảy ngược. Bách tính sợ đến mức trốn ở trong phòng run lấy bối, người hầu nhanh chóng đóng cửa sổ, để tránh thổi tới đế vương.

Thiên Cầu đứng trên không trung, phồng miệng, nhìn Kim Ô hò hét phóng qua trước mặt.

“Khiếu Thiên a, cười cái coi?” Thường Nga ôm thổ ngọc, tựa trên cây hoa quế, lên tiếng trêu chọc.

Thiên Cầu vẫy vẫy đuôi, muốn sửa một tiếng, nhưng không thể há mồm, sốt ruột xoay quanh một vòng, mắt thấy thái dương sắp vọt tới cực đông, nhanh chóng há mồm, đem ánh trăng trong miệng nhả hết ra. Vàng trắng lu mờ ảm đạm, lại một lần nữa trở nên sáng ngời.

Cát đá đang bay rơi xuống đất, sông lớn một lần nữa chảy ra biển. Bách tính vốn tưởng rằng đây là trời phạt, nhưng hôm sau lại phát hiện ra, những nơi đế vương ra lệnh di rời, đều bị hồng thủy nhấn chìm qua, bởi vì đế vương nhìn xa trông rộng, nên không có bất kỳ thương vong nào. Nguyên lai không phải là trời phạt, là trời thương!

Bách tính nhao nhao quỳ lạy hướng về phía thành đô: “Trời phù hộ Ngô Hoàng!”

Trong Ngọc Thanh Cung, một ánh sáng lóe lên trong sân, các thần tiên bé con nhanh chóng khôi phục lại

dáng vẻ trưởng thành.

Lão Quân vẫn biến thành một ông lão, cười ha hả cầm lò luyện đan của mình quay về Đâu Suất Cung. Đông Hoa vẫn là Đông Hoa đẹp trai chói mắt, ngẩng đầu chấp tay với Bạch Trạch, gọi mây bay về chốn cực đông. Lý Tịnh nhớ tới hành động mấy bữa nay của mình, cứng đờ một lát.

“Lý Tịnh, tiểu bảo tháp của ngươi.” Nguyệt Lão đem bảo tháp đưa cho hắn.

“Câm miệng.” Lý Tịnh đỏ mặt, trừng Nguyệt Lão một cái, một tay giật bảo tháp một tay bịt mắt chạy đi.

Nguyệt Lão chớp mắt mấy cái, nhìn về phía Phù Lê: “Thiên Tôn, tư hòng của hai ngươi có cần phá giải không?”

“Không sao, bản tọa sẽ xử trí.” Phù Lê dáng vẻ vẫn cứ luôn nắm chắc trong tay bát hoang lục hợp, khiến người ta tin phục vô cùng.

Nguyệt Lão gật đầu, cười với Bạch Trạch, rồi đi về phía Nguyệt Hạ Tiên Cung. Nhị Lang Thần đang đợi Khiếu Thiên Khuyển trở về, chờ mãi mà không thấy, đành bay ra ngoài tìm.

Mọi người đều đi cả rồi, chỉ còn dư lại Bạch Trạch cùng Phù Lê.

“Phù Lê, ta...” Bạch Trạch nhìn Thiên Tôn vẫn duy trì dáng vẻ anh tuấn trẻ tuổi, muốn nói cái gì đó, nhưng còn chưa dứt lời, Nhị Lang Thần đã lại hốt hải chạy về.

“Bạch Trạch, gay rồi, sức mạnh luân hồi còn chưa giải quyết xong!” Dương Tiễn từ xa gào to, chạy vội tới trước mặt Bạch Trạch.

Bạch Trạch cả kinh, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn qua. Nhị Lang Thần vẫn rất tốt, chỉ là trong lồng ngực hắn, ôm một bé chó con màu đen dài không tới một thước.

“Ặng Ặng!” Tiểu hắc cầu bi bô kêu lên một tiếng, giãy giụa muốn được Bạch Trạch ôm.

“Cầu tử?” Bạch Trạch sờ sờ chó con.

“Ặng!” Thiên Cầu lập tức đáp một tiếng, lè lưỡi liếm ngón tay Bạch Trạch.

Bạch Trạch ghen cười ra tiếng: “Không có chuyện gì, lúc nó nhả ánh trắng, lở nhả quá nhiều, đem tinh hoa trong cơ thể mình cũng phun ra mất, tắm trắng mấy ngày là khôi phục thôi.”

Nhị Lang Thần nghe thấy vậy, yên lòng, cốc đầu chó một cái: “Tên đần này!” Đánh xong, đem chó con cất vào vạt áo trước ngực, cầm lấy Tam Tiêm Lương Nhận Dao của mình, gật đầu với Bạch Trạch và Thiên Tôn, bước lên mây đi mất.

“Ban nãy người muốn nói cái gì?” Ngọc Thanh Cung cuối cùng cũng đã thanh tịnh, Phù Lê nhìn về phía Bạch Trạch. Bởi vì pháp lực đã khôi phục lại hết, khí thế quanh thân bỗng trở nên mạnh mẽ, trong đôi mắt thâm thúy thậm chí còn hiện lên vài điểm tinh quang nho nhỏ, khiến cho người khác lại càng không dám nhìn thẳng.

“Ta... ta đi báo cáo kết quả nhiệm vụ với Ngọc Đế...” Bạch Trạch nhìn thấy Phù Lê thế này, đột nhiên cái gì cũng không dám nói, người này không phải bé cưng Tiểu Tiểu Thiên Tôn mềm nhũn kia, mọi việc một lần nữa trở về điểm xuất phát.

Ngọc Đế đem mấy món bảo vật dùng để thu thập tinh hoa nhật nguyệt, tất cả đều thưởng cho Bạch Trạch, lại hết lòng khen ngợi y một phen, đưa thêm cho Bạch Trạch một giỏ Bàn Đào.

Bạch Trạch nhìn về hướng Ngọc Thanh Cung phía xa xa, đứng hồi lâu bên ngoài điện Lăng Tiêu. Chuyện phát sinh mấy ngày qua, từng hình ảnh vụt qua trước mắt, trái tim tĩnh mịch vạn năm, đã sớm rối loạn mất rồi. Nhưng người kia là Thiên Tôn, chuyện mấy ngày hôm nay, có lẽ chỉ là nhất thời mê loạn do tâm trí bị rút đi...

Lo được lo mất một lát, mắt Bạch Trạch dần dần đỏ cả lên.

Phù Lê ngồi khoanh chân trong Ngọc Thanh Cung, cầm một chiếc bút ngọc không dính mực, viết viết vẽ vẽ trên Vô Tự Thiên Thư, đem việc nhật nguyệt đảo chiều lần này ghi chép lại. Bỗng nhiên, dừng bút, giơ tay bấm toán, môi mỏng dần dần mím thành một đường thẳng, hắt thiên thư ra đứng dậy, Phù Lê hóa thành một tia sáng màu xanh, trong một khoảng thời gian ngắn xuyên qua chín tầng trời, đi tới phía trên Đông Hải.

Ở Đông Hải, Bạch Trạch hình người đang ôm giỏ đào của mình, nhìn chằm chằm đỉnh núi còn chừa lại mỗi cái bia đá, chờ người ra. Gay rồi, y chỉ nghĩ về núi Thương Trạch đi ngủ, nhưng lại quên mất núi Thương Trạch bị ngập, phải tìm Phù Lê giúp mình vớt ra. Quay đầu, đã liền nhìn thấy Phù Lê đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn mình.

Thanh y thất lưng gấm, ở trong gió biển nhẹ nhàng tung bay, kết hợp với ánh sáng trên cảnh biển, phẳng phất như một bức tranh thủy mặc, đẹp đến say lòng người.

“Phù Lê, giúp ta đem núi Thương Trạch vớt ra đi.” Bạch Trạch hơi chột dạ nói.

Phù Lê lẳng lặng nhìn y một cái: “Không vớt được.”

“A?” Bạch Trạch có chút há hốc mồm: “Lần trước người nói là có thể!”

“Thương thế chưa lành, pháp lực tiêu hao.” Phù Lê làm như lơ đãng xoa nhẹ vai trái.

Bạch Trạch bỗng chốc đau lòng: “Vây thôi, ta...”

“Bản tọa đã nói với Ngọc Đế rồi, ngươi có thể đến ở tại Ngọc Thanh Cung.” Phù Lê đưa tay, kéo móng thịt mềm mại của Bạch Trạch.

Bạch Trạch muốn rút tay về, bị Phù Lê trừng cho một cái là hết dám di chuyển, chỉ nhỏ giọng lúng túng nói: “Thế, phải ở đến khi nào?”

“Đợi đến khi núi Thương Trạch có thể ở được.” Phù Lê chỉ chỉ cái nơi chỉ dư lại mỗi đỉnh núi nhọn nhô lên.

Chờ đến khi núi Thương Trạch lại xuất hiện, đó chính là lần bãi bể nương dâu sau...

Bạch Trạch chớp mắt mấy cái, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phù Lê, hết nhẫn nại nhịn, cuối cùng cũng không nhịn nổi mà bật cười, chậm rãi đáp một tiếng: “Được.”

28. Chương 28: Phiên Ngoại 01: Khốn Thú Kết

Dạy người cách bắt được một con Bạch Trạch

Sức mạnh luân hồi tiêu tan, trật tự thiên giới được khôi phục.

Bãi bể nương dâu hóa luân hồi, đối với thiên giới mà nói là một sự việc lớn, mọi người bức thiết muốn biết nguyên nhân của chuyện này và ảnh hưởng của nó đối với đạo pháp. Mà vấn đề đáp án, hiển nhiên chỉ có Thiên Tôn mới biết được. Sau khi Thiên Cẩu ăn trăng, Ngọc Thanh Cung đóng cửa từ chối tiếp khách mấy ngày, chờ mãi, đến tận lúc cổ của các tiên nhân sắp đứt đến nơi, cửa lớn cuối cùng cũng mở ra thêm một lần nữa.

Thiên Tôn giảng đạo, thường ngày cũng không có nhiều người tới nghe, bởi vì hắn luôn giảng giải rất cao thâm, chỉ có tiên nhân đã đạt đến một đẳng cấp nhất định mới có thể nghe hiểu. Hơn nữa Thiên Tôn quá mức uy nghiêm, các tiên nhân ngồi trong Ngọc Thanh Cung căn bản không dám lộn xộn, thực sự thấy rất bức bối. Nhưng lần này, số lượng tiên nhân tới nghe Thiên Tôn giảng giải về sức mạnh luân hồi, cơ hồ đông đến mức chật kín cả Ngọc Thanh Cung.

“Sao lần này nhiều nữ tiên đến thế nhỉ?” Ngọc Hành Tinh Quân tò mò nhìn chung quanh, thấy được Bách Hoa Tiên Tử, lập tức vẫy vẫy tay với nàng: “Chỗ này này!”

Bách Hoa Tiên Tử mang theo Mẫu Đơn Tiên Tử và Thục Dược Tiên Tử đến cùng, trước đó đã nhờ Ngọc Hành Tinh Quân chiếm hộ chỗ ngồi.

Ba vị tiên tử cùng Thất Tinh Bắc Đẩu hành lễ với nhau, sau đó an vị trên đệm hương bồ mà Ngọc Hành Tinh Quân đã xí được.

“Ta nói này, xưa nay đâu thấy các người đến nghe giảng đạo, bữa nay tất cả sao thế?” Ngọc Hành Tinh Quân hất hất cằm, chỉ chỉ các tiên nữ ở phía xa.

“Người thì biết cái gì? Thiên Tôn hiện tại nguyện ý dùng bộ mặt thật gặp người, các nàng há lại không đến nhìn thêm vài lần?” Bách Hoa Tiên Tử bĩu môi, người khác đều đến để nhìn Thiên Tôn, nàng không phải nha, nàng tới để ngắm Bạch Trạch.

Ngọc đài trong Ngọc Thanh Cung, bây giờ đang bị che khuất bởi một tấm bình phong do kết giới Lưỡng Nghi Hỗ Nguyên tạo thành, cho dù là tiên nhân có pháp lực cao cường cũng không thể phá. Bên trong kết giới, cục lông bụi Bạch Trạch đang co bốn móng, ngủ say vù vù.

Phù Lê ngồi ở bên cạnh y, giơ tay nhẹ nhàng giựt mao mao ở tai: “Còn ngủ sao?”

Sau khi từ Đông Hải trở về, Bạch Trạch liền nói muốn ngủ một giấc. Phù Lê nhìn y thật sự đang mệt mỏi, ngay lập tức đóng cửa Ngọc Thanh Cung, cùng y ngủ tới bảy ngày bảy đêm, bây giờ, Bạch Trạch vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Vậy người cứ ngủ tiếp đi, ta phải mở bình phong ra.” Phù Lê hơi cong môi, giơ tay vung mở kết giới.

Ánh sáng xanh mờ ảo lóe lên, Thiên Tôn xuất hiện trên đài ngọc, thanh y ngọc quan, tuần mỹ phi phàm. Người có pháp lực càng cao, sẽ trở nên càng đẹp, mà pháp lực của Thiên Tôn, cứu thiên thập địa đồ ai sánh bằng...

“A...” Mẫu Đơn Tiên Tử nhanh chóng che miệng lại, tránh cho bản thân kinh hô thành tiếng.

“Ôi chào, kia không phải Bạch Trạch à?” Thước Dực Tiên Tử nhỏ giọng nói.

Phía sau Thiên Tôn, có một tấm dựa lưng trắng như tuyết cực bụi, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy đó không phải đệm lót, mà là một con Bạch Trạch lông xù vô cùng mềm mại! Mà trên eo Thiên Tôn, tựa hồ, còn đắp một cái móng vuốt toàn mao mao!

Kết giới tan biến, khí tức của những người khác ngay lập tức chui vào khoang mũi, Bạch Trạch giựt giựt mũi, chậm rãi mở mắt ra... Khắp nơi đều là tiên nhân!

“Ế?” Bạch Trạch kinh ngạc thốt lên một tiếng, cứng đờ không dám cử động.

“Người có thể chọn hoặc là giả bộ tiếp tục ngủ, hoặc là thu nhỏ lại.” Phù Lê ngồi thẳng người, ánh mắt rất sâu xa, lặng lẽ truyền âm cho Bạch Trạch.

Lúc trước quyết định đến ở tại Ngọc Thanh Cung, Bạch Trạch cũng có hơi ngại, lấy cố mệnh mỗi liên ngũ mất, lừa mình dối người mà nghĩ, làm như vậy người khác sẽ không biết chuyện mình và Thiên Tôn ở cùng nhau. Ai mà ngờ vừa mở mắt ra, tất cả mọi người đều biết mình đang ở đây, càng chết người chính là... một cái móng vuốt của y, còn quấn quanh eo Phù Lê.

Bạch Trạch nhanh chóng nhắm mắt lại, cố gắng tự hỏi, cứ thế này ở lại cho người ta vây xem tốt hơn, hay biến nhỏ lại tìm một chỗ nào đó chui vào tốt hơn. Hiển nhiên, tìm một chỗ chui vào vẫn tốt nhất.

Nghĩ như thế, Bạch Trạch liền biến thành một cục lông nhỏ, nhanh chân chạy biến.

Phù Lê không thèm quay đầu lại mà vươn tay, chụp được cục lông nhỏ kéo lại, cảm giác sờ sờ đám lông tơ rất là thích, mặt không cảm xúc đem nhét vào trong lồng ngực.

Chúng tiên: “...”

“Thưa ban sơ có thương hải, không có tang điền, bởi vì...” Tiếng nói du dương như âm thanh từ ngàn xưa, truyền khắp toàn trường, mang theo sự uy nghiêm độc nhất của Thiên Tôn, khiến người ta không tự chủ được mà nín thở ngưng thần, chăm chú lắng nghe.

Chỉ có Bách Hoa Tiên Tử hết sức bất mãn mà nhìn chằm chằm vào ngực Thiên Tôn, nàng cũng muốn ôm cục lông nha! Hức hức hức!

Bạch Trạch trốn trong áo Phù Lê, cảm giác mao mao của mình đều muốn đổ bưng. Chỉ cách có một tầng áo lót mỏng manh, vậy nên có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Thiên Tôn, cũng không phải ấm áp như của phàm nhân, mà dường như một chiếc ấm ngọc, chạm vào man mát, dựa vào lâu một chút sẽ lại ấm dần lên.

Hiện tại trốn cũng không ổn, mà đi ra cũng không ổn, thực sự quá mức lúng túng. Đem sừng trên đầu thu vào, Bạch Trạch ở trong áo Phù Lê chui một vòng, cuối cùng đành cam chịu nằm vật xuống, nhắm mắt, ngủ.

Giảng đạo kết thúc, Thiên Tôn đứng dậy, nhẹ phát ống tay áo, cả người liền biến mất ngay tại chỗ. Các tiên nhân hành lễ với cái bàn trống không, rời khỏi Ngọc Thanh Cung một cách rất trật tự. Ra được đến cửa lớn của cung, đột nhiên sôi sục hẳn.

“Bạch Trạch sao vẫn còn ở Ngọc Thanh Cung thế?”

“Nghe bảo núi Thương Trạch bị ngập, lúc này lại có quan hệ tốt với Thiên Tôn, nên đến ở nhờ đó.”

“Ta cảm thấy sự tình không chỉ đơn giản như vậy.” Bách Hoa Tiên Tử nói chắc nịch.

Mọi người nhao nhao nhìn về phía nàng, muốn biết nàng có cao kiến gì.

“Nhất định là do Thiên Tôn không nỡ xa đồng mao mao kia, cố ý giữ Bạch Trạch ở lại Ngọc Thanh Cung.”

“Xi...” Chúng tiên bĩu môi, Thiên Tôn còn lâu mới nông cạn như vậy.

Phù Lê trở lại trong cung thất, đem bàn tay tiến vào trong áo, mò mò, móc ra một cục lông nhỏ đang bùm mặt: “Sao thế?”

Bạch Trạch thả hai móng ra, nhìn xung quanh một chút, phát hiện không có ai, lập tức vặn vẹo cơ thể nhỏ nhảy xuống đất, biến thành hình người, phồng má nói: “Người phải giảng đạo, vì sao không gọi ta thức dậy?”

“Có gọi.” Phù Lê hơi mỉm cười, ngữ khí rất là thẳng thắn hùng hồn: “Nhưng không thức.”

“...” Bạch Trạch ghen hờn một lúc: “Cho dù thế cũng không thể ở trước mặt tất cả mọi người đem ta nhét vào trong áo chứ!” Nhớ đến cái cảnh mất mặt ban nãy, lại muốn đào một cái hố đem mình chôn luôn.

Lúc này nếu như đang ở nguyên hình, phỏng chừng mao mao cả người Bạch Trạch đều muốn xù lên. Lần này coi như xong, tất cả mọi người đều nhìn thấy y biến thành cục lông nhỏ, thấy cả dáng vẻ ngu xuẩn lúc bị nhét vào trong áo, không còn tạo uy nghiêm nào nữa.

Phù Lê nhìn y một lát, rất là nghiêm túc nói: “Không đem người giấu đi, bọn họ sẽ nhìn.”

Bạch Trạch trong lúc nhất thời nói không nên lời, cảm thấy Phù Lê nói vừa có đạo lý, vừa không có đạo lý. Gãi gãi đầu, lúc này mới nắm được trọng điểm: “Biến nhỏ như vậy, trước mặt bao nhiêu người bị người nhét vào trong lồng ngực, sau này bọn họ tất sẽ cười nhạo ta.”

“Đều là hình thú, lớn hay nhỏ nào có gì khác biệt.” Phù Lê không hề để ý mà nói, kéo tay Bạch Trạch qua, thả hai cái kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên to cỡ hột đào vào trong lòng bàn tay y.

“Đây là cái gì?” Bạch Trạch ngay lập tức bị quả cầu nhỏ kia hấp dẫn.

Quả cầu tròn vo, phát ra ánh sáng màu xanh mờ ảo, bởi vì người thi triển phép thuật bây giờ pháp lực ổn định, quả cầu hiện tại cũng ổn định vô cùng, bất kể lay động điên cuồng thế nào cũng không bị thay đổi hình dạng.

“Ầm!” Một quả cầu nhỏ đột nhiên biến thành màu vàng, cố sức va vào một quả cầu khác. Quả cầu kia bỗng chốc biến thành màu đỏ thẫm, không chút sợ hãi kiên nhẫn gì nghênh chiến lại.

Bạch Trạch càng lúc càng hiếu kỳ, nhón quả cầu nhỏ kia về phía có ánh sáng nhìn kỹ, vừa nhìn thấy liền lập tức kinh hô thành tiếng: “Cửu Anh!” Bên trong kết giới Tiểu Tiểu Lương Nghi Hồn Nguyên, vây nhốt một con hung thú chín đầu to cỡ hạt hạnh đào, con hung thú kia đang dùng một cái đầu va đập vào kết giới, mỗi cái đầu đều dữ tợn cực kỳ, lộ ra răng nanh màu đỏ thẫm, cách lồng kết giới cổ sức mà cần xé ngón tay Bạch Trạch.

Bên trong quả cầu nhỏ màu vàng, là một con Xích Viêm Kim Nghê Thú đầu tròn vo.

“Người đem hai đứa nó biến nhỏ như vậy để làm gì?” Bạch Trạch nhìn Xích Viêm Kim Nghê Thú đang nỗ lực phun lửa về phía mình, còn liên tục vùng móng nhỏ lên cào cào, không nhịn được có chút buồn cười.

“Cho người chơi.” Phù Lê không dấu vết ôm lấy Bạch Trạch đi về phía bên trong, để y ngồi xuống, còn mình thì lại ngồi phía đằng sau, một tay vòng qua cơ thể Bạch Trạch, nhẹ nhàng gầy Xích Viêm Kim Nghê Thú trong tay y.

Bởi vì có nghiên cứu sức mạnh luân hồi, nên Phù Lê tỉnh ngộ ra được mấy chiêu. Dem thượng cổ hung thú không thể giết chết biến nhỏ lại, vây nhốt trong kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên, teo đi, lực sát thương tự nhiên cũng giảm xuống.

“Đây đúng là một biện pháp tốt!” Bạch Trạch quay đầu lại cười, bỗng nhiên phát hiện mình đã bất tri bất giác dựa vào trong lòng Phù Lê, còn bị hấn dùng cánh tay giam lại!

“Cái này cũng không phải là kết giới Lương Nghi Hồn Nguyên, nó gọi là kết giới Lương Nghi Khốn Thú. Trong nháy mắt, Phù Lê đem hai quả cầu trong tay Bạch Trạch bắn đi, Tiểu Tiểu Khốn Thú Kết lập tức ở trên không trung lộn ngược, rơi xuống đất rồi lại nảy lên, chậm chậm trôi nổi giữa không trung: “Vừa mới ngộ ra được.” bóng nảy =)))

“Ồ...” Bạch Trạch không được tự nhiên rụt cổ lại một cái, lúc Phù Lê nói chuyện, tiên khí nhàn nhạt vừa vịn phả vào lỗ tai của y, có chút ngứa.

“Người muốn học không?” Phù Lê gọi hai quả cầu kia quay lại, nắm trong tay.

“Ta có thể học sao?” Bạch Trạch rất là hiếu kỳ. Mặc dù có thể thông hiểu vạn vật, nhưng lòng hiếu kỳ của Bạch Trạch ngàn vạn năm vẫn thế không hề thay đổi.

Phù Lê quăng hai quả cầu đi, để Bạch Trạch ngồi thẳng người, đối diện với mình, ở trên không trung vẽ hình thái cực, ánh sáng màu xanh long lanh lóe lên, sau đó hướng bàn tay lên trời, hai tay chậm rãi dang ngang.

Bạch Trạch làm theo, chậm rãi dang rộng hai tay, học theo dáng vẻ của Phù Lê, chậm rãi khép lại, sau đó... Hai người liền ôm nhau.

Ánh sáng màu xanh biến mất, chỉ còn dư lại căn phòng yên tĩnh.

“... Khốn Thú Kết đâu?” Bạch Trạch chớp mắt mấy cái. bị lừa rồi em ơi =)))

Phù Lê chậm rãi siết chặt cánh tay: “Kết thành.”

“Ế?”

—— **Tiểu kịch trường: Dạy người cách bắt được một con Bạch Trạch**

Phù Lê: Đầu tiên, người phải tìm được một con Bạch Trạch.

Bạch Trạch: Ngao ô ô.

Phù Lê: Đang hai cánh tay.

Bạch Trạch: *nhào vào*

Phù Lê: Tiếp đó, người có được một con Bạch Trạch.

Bạch Trạch:???

29. Chương 29: Phiên Ngoại 02: Tết Nguyên Tiêu

Kìa không phải là ngựa lông xám ở núi Côn Du sao

Nhân duyên của Bạch Trạch trên thiên đình rất tốt, biết y ở tại Ngọc Thanh Cung, một số người thi thoảng rảnh quá không có chuyện gì làm, hai ngày ba bữa lại tìm y đi uống rượu.

“Người đi đâu vậy?” Phù Lê đứng trên cầu ngọc, cho hai con tiên hạc trong ao ăn, nhàn nhạt hỏi.

Đang chuẩn lên phía sau lưng hắn, Bạch Trạch cứng đờ người một cái: “Bách Hoa Tiên Tử cùng Ngọc Hành Tinh Quân gọi ta đi uống rượu.” Nói xong, lại cảm thấy mình đúng là thứ không có tiền đồ, tại sao phải chột dạ chứ? Quả thực giống như một trượng phu lút ra ngoài uống rượu ngấm gái, bị thê tử bắt được tại trận...

Phù Lê đem hạt thức ăn cho chim cuối cùng ném xuống, xoay người, nhìn Bạch Trạch: “Ta đi cùng người.”

“Hả?” Bạch Trạch vẻ mặt khiếp sợ. Thiên Tôn muốn đi uống rượu cùng y? Không đợi Bạch Trạch phản ứng lại, Phù Lê đã nắm lấy tay y dắt ra ngoài.

Vòng qua cầu chín khúc, đi qua hành lang bạch ngọc, trên đường liên tục có tiên nữ liếc trộm về phía bên này.

Bạch Trạch cảm giác được có người nhìn mình, liền ngẩng đầu lên chào hỏi người ta.

“Hi hi hi...” Mấy tiên nữ kia không đáp lại y, chỉ che miệng liếc mắt nhìn nhau cười, hớn hỏ chạy đi.

Bạch Trạch gỡ đầu, bỗng nhiên ý thức được có chỗ nào đó sai sai, cái tay này có thể dùng để gỡ đầu, vậy còn một cái tay khác đâu? Một tay khác, đang bị một bàn tay lớn phía dưới ống áo rộng màu xanh, nắm thật chắc.

“Cái kia...” Bạch Trạch dừng bước lại.

“Cái gì?” Phù Lê quay đầu lại nhìn y.

“Dừng kéo tay nữa, bị người khác nhìn thấy...” Bạch Trạch muốn đem tay rút lại, lỗ tai không tự chủ được mà đỏ ửng lên.

“Nhìn thấy thì có làm sao?” Phù Lê không thêm để ý, vẫn cứ nắm tay Bạch Trạch dắt đi.

“Người khác nhìn thấy, sẽ nói hai chúng ta đoạn tụ!”

Phù Lê dừng bước lại, xoay người nhìn y, chậm rãi nhắc lên sợi tơ hồng giữa cổ tay hai người: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“...” Bạch Trạch há miệng, nói không ra lời, đành phải thuận theo, bị Phù Lê tiếp tục dắt đi.

Trong ngọc đình ở Bách Hoa Viên, Bách Hoa Tiên Tử đang bày điểm tâm mà mình mới làm ra, Thiên Lý Nhân thò tay muốn ăn vụng, bị Bách Hoa Tiên Tử tát cho một cái: “Không được nhúc nhích, chờ Bạch Trạch đến rồi ăn.”

Thiên Lý Nhân bĩu môi: “Người thương nhớ Bạch Trạch, người ta nhưng có thương nhớ người đâu, đã sớm như hình với bóng với Thiên Tôn rồi.”

“Dừng nói bậy!” Bách Hoa Tiên Tử cầm lụa tiên trên tay đánh hất, đang nháo loạn, Phù Lê từ đằng kia dắt Bạch Trạch đi tới.

“Phụt ——” Ngọc Hành Tinh Quân phun nguyên ngụm rượu ra ngoài.

Bách Hoa Tiên Tử quay đầu nhìn lại, nhất thời cũng sửng sốt: “Người... các người...”

“Bái kiến Thiên Tôn!” Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhi lập tức đứng thẳng người, hành lễ với Phù Lê.

“Không cần đa lễ.” Phù Lê dắt Bạch Trạch đi vào trong đình, tìm chỗ ngồi xuống, để Bạch Trạch ngồi bên cạnh mình.

Bạch Trạch vô cùng thê thảm dùng một tay bịt mắt, ngoan ngoãn ngồi xuống, không dám nhìn về mặt của mấy người xung quanh, cảm điểm tâm lên bắt đầu gặm.

Bầu không khí có chút xấu hổ, Ngọc Hành Tinh Quân lau lau rượu trên khóe miệng, vội vàng ho một tiếng: “Thiên Tôn sao lại có nhã hứng đến nơi này?”

“Hôm nay không có việc gì, nên cùng Bạch Trạch đi ra ngoài dạo một chút.” Phù Lê ôn tồn đáp lời, rót cho mình chén rượu, gương mặt nhìn về phía Thiên Lý Nhân: “Nhân gian gần đây có việc gì thú vị?”

“Hai ngày nữa chính là tết Nguyên Tiêu (rằm tháng giêng), vì đang thời thái bình thịnh thế, hoàng đế chốn nhân gian muốn mở hội hoa đăng rất lớn ở ngay kinh thành, bọn ta đang thương lượng muốn đi xuống đó xem thử một chút.” Thiên Lý Nhân ngoan ngoãn nói thật, bị Thuận Phong Nhi dùng khuỷu tay thị cho một phát.

“Bên chỗ Bắc Đẩu Điện còn có rất nhiều việc phải làm, ta không đi đâu.” Ngọc Hành Tinh Quân nói với vẻ mặt rất chi là chính trực, âm thầm cảnh báo, cái tên Thiên Lý Nhân không biết nói chuyện này, mấy lời này để cho Thiên Tôn nghe được, khác nào khai ra việc mỗi ngày bọn họ đều không làm việc dâng hoàng?

“Đúng nha, tết Nguyên Tiêu bên phía Vương Mẫu sẽ mở tiệc mừng, ta cũng rất bận.” Bách Hoa Tiên Tử nhanh nhẹn hòa theo, cười nói.

“Vậy là các người đều không đi?” Bạch Trạch chớp mắt mấy cái, y tới đây vốn là vì muốn bàn bạc cùng mấy người này chuyện đi xuống nhân gian chơi, liếc mắt nhìn Phù Lê một cái, biết ngay tên này ở đây, tất cả mọi người đều sẽ nói không dám đi mà. Bạch Trạch không khỏi mếu máo, y rất muốn đi rước đèn nha.

“Nếu vậy, ta đưa người đi.” Phù Lê đưa cho Bạch Trạch một miếng bánh ngọt.

Hai mắt Bạch Trạch sáng rực lên, nhận lấy cắn một ngụm: “Tốt quá, Khiếu Thiên mấy ngày nay không được ra khỏi cửa cũng không thể rời khỏi người, Dương Tiễn nhờ ta mua cho hần chân giò kho tương Tường Vân Trai ở kinh thành, chân giò nhà đó làm ăn rất ngon, ta dẫn người đi nếm thử.”

“Ừ.” Phù Lê nhàn nhạt đáp lời, trong mắt chứa đầy ý cười nhìn Bạch Trạch.

Bách Hoa Tiên Tử giật giật khoe miệng, đá chân Ngọc Hành Tinh Quân. Ngọc Hành Tinh Quân quay ngoắt mặt đi chỗ khác, giả vờ cái gì cũng không nhìn thấy.

Hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu, ba con phố chính ở kinh thành treo đầy hoa đăng. Đứng từ đầu đường ngắm nhìn, đèn lồng muôn màu muôn vẻ, phảng phất như kéo dài đến tận chân trời.

Ngoại trừ hoa đăng, còn có rất nhiều sạp nhỏ, nào là bán đồ ăn vặt, bán các món đồ chơi nho nhỏ, diễn xiếc khí, diễn hí khúc... không thiếu thứ gì. Nam nữ già trẻ cùng nhau ra đường, trên mặt mỗi người đều mang vẻ vui sướng khi đi chơi hội.

Bạch Trạch biến quần áo thành một bộ y bào trắng phổ thông, lôi kéo tay Phù Lê đi xuyên qua đám đông. Phù Lê che giấu thụ khí quanh người, mặc một bộ quần áo màu xanh tương tự Bạch Trạch, không nhanh không chậm theo sát phía sau y.

“Chân giò kho tương!” Bạch Trạch đến thẳng Tường Vân Trai, muốn mua mười cân chân giò gói mang về, thêm một cân cắt sẵn để ăn.

“Ăn ít thịt thôi.” Phù Lê nhìn cách Bạch Trạch nhét thịt vào miệng, có chút bất đắc dĩ. Tiên nhân tu đạo, cần phải ăn ít mấy thứ thịt thà nhiều trọc khí này, ăn nhiều không tốt cho tu vi.

“Ta cũng đâu cần pháp lực cao ngất trời, không sao đâu.” Bạch Trạch phòng mồm nhai nhai, dùng bàn tay bóng nhẫy bốc một miếng đưa tới bên miệng Phù Lê: “Người ném thử xem, ăn rất ngon đó.”

Phù Lê nhìn miếng chân giò trước mặt, bên trên miếng thịt dính đầy nước tương, nhìn vào có cảm giác rất thèm ăn. Quan trọng hơn chính là, ngón tay đang cầm miếng thịt kia, thon dài trắng nõn, dính một chút nước tương, trông càng ngon miệng hơn miếng chân giò kho.

Đem việc ăn thịt ảnh hưởng đến tu vi quăng ra sau đầu, Phù Lê nắm lấy cổ tay Bạch Trạch, đem miếng thịt trên tay y ăn vào, tiện đường đem cả ngón tay thon dài trắng nõn kia cũng ngậm luôn vào trong miệng.

Bạch Trạch cảm giác được đầu lưỡi ẩm áp xẹt qua ngón tay, không khỏi run rẩy.

“Công tử, mua một cái mặt nạ đi.” Người bán hàng hét một tiếng rõ to, đánh vỡ bầu không khí vi diệu giữa hai người.

Bạch Trạch rút tay lại giấu vào trong ống áo, bắn ra một tia nước trong suốt để rửa sạch nước tương, quay đầu nhìn về phía sạp nhỏ bán mặt nạ.

Rất nhiều người đi rước đèn hoa đăng tết Nguyên Tiêu đều thích mang mặt nạ. Có mấy vị quan to quyền quý, không muốn để cho người khác nhận ra; có mấy cô nương thẹn thùng, không thích để cho người ta nhìn thấy mặt; cũng có người đơn giản chỉ vì muốn tham gia cho vui.

Mặt nạ trên sạp kiểu dáng gì cũng có, đầu trâu, mặt ngựa, mặt quỷ, mặt nhân, còn có một cái mặt ở trên trán, rõ ràng chính là Nhị Lang Thần.

“Ha ha ha, Dương Tiễn này xấu quá.” Bạch Trạch chỉ vào cái mặt nạ kia cười ha hả.

Phù Lê cầm lấy một cái mặt nạ nửa mặt, bên trên dính đầy mao mao trắng: “Đây là cái gì?”

“Đây là thần thú Bạch Trạch, năm nay bán rất đắt hàng.” Chủ sạp nhỏ cười híp mắt nói, chỉ chỉ đoàn người trên đường, quả thực có rất nhiều người mang mặt nạ Bạch Trạch.

Bạch Trạch cầm lấy cái mặt nạ kia nhìn nhìn, đeo lên trên mặt: “Ta có giống thần thú Bạch Trạch không?”

...

Cố Tranh Quân đi xuống xe ngựa, nhìn con phố náo nhiệt đầy hoa đăng: “Nghe nói thần thú Bạch Trạch rất thích náo nhiệt, cũng không biết y có đến hay không.”

Người hầu bên người không dám nói gì, chỉ có thái giám tổng quản là nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, chúng ta vào xem một chút đi.”

Người đi trên đường, chen vai sát cánh, Cố Tranh Quân đi theo dòng người, nhìn nụ cười tràn đầy vui vẻ trên mặt bách tính, bản thân cũng không nhịn được mà lộ ra ý cười. Thái bình thịnh thế như này, Bạch Trạch sẽ hài lòng lắm nhỉ. Ở thời điểm tuyệt vọng và bất lực nhất, y liền cứ thế giáng xuống trước mặt mình, giống như một dòng nước trên hoang mạc, như một viên than ấm trong ngày trời đông giá rét, cứu vớt giang sơn và cái kẻ gần chết như mình. Nhưng khi bản thân nắm được quyền lực khắp thiên hạ, y lại không xuất hiện nữa.

“Đoán đồ đèn, ba đồng một lần đoán!”

“Kẹo hồ lô, ai kẹo hồ lô đi!”

“Công tử, mua một cái mặt nạ nhé?”

Cố Tranh Quân đi lung tung không có mục đích ngắm nhìn khắp nơi, bỗng nhiên, thấy một người ở phía trước, thân hình thon dài, y bào gấm trắng như tuyết, quanh thân tựa hồ còn mang theo một vầng sáng nhu hòa...

“Bạch Trạch!” Cố Tranh Quân nhanh chóng chạy tới, kéo người kia lại.

Người kia đeo một chiếc mặt nạ Bạch Trạch lông xù, quay đầu lại hỏi: “Công tử, làm sao vậy?” Âm thanh

vô cùng sáng sủa, không phải Bạch Trạch...

Bị người khác vô duyên vô cớ kéo lại một cái, người đeo mặt nạ tựa hồ có chút không vui, nhưng vẫn nhẫn nại hỏi một câu, không hề nổi nóng.

Cố Tranh Quân cau mày, người trước mặt tuy cũng mặc một thân áo trắng, nhưng hắn tin chắc, đây không phải bóng lưng ban nãy hắn nhìn thấy: “Xin lỗi, nhận lầm người.”

Người kia tháo mặt nạ xuống, quả thực là một khuôn mặt xa lạ, nhưng cũng rất đẹp trai, có một đôi mắt đen láy trong suốt, vô cùng có hồn. Tượng mạo thể này, khiến người ta vừa nhìn đã sinh lòng hảo cảm, thất vọng nơi Cố Tranh Quân giảm xuống đôi chút: “Công tử trông rất lạ, không giống người trong kinh thành.” Người này thân hình cao to, chỗ giữa hai hàng lông mày có một luồng tinh thần khó diễn tả bằng lời, kiến chi vong tục, không giống người bình thường.

NOTE: kiến chi vong tục – cùng người này gặp mặt, lập tức sẽ quên mất những dung tục trên đời.

“À, ta tới từ phía đông.” Người kia cười cười: “Ta tên hôi... Mã Huy.” (ngựa lông xám = hôi mã)

“Gặp được nhau tức là có duyên, ta mời công tử uống một chén trà.” Cố Tranh Quân luôn cảm thấy, trên cơ thể người này có một khí tức làm cho hắn muốn thân cận.

“Được.” Mã Huy cũng rất hiền hòa, đi theo Cố Tranh Quân. Đi được mấy bước, hai người đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía sạp nhỏ bán mặt nạ ban nãy, dăm chiêu, lại quay đầu nhìn vào ánh mắt nhau, lập tức nở một nụ cười.

“Mã huynh, mời!”

“Công tử, mời!”

Bạch Trạch liếm một xâu kẹo hồ lô, đứng trong bóng tối nhìn hai người phía xa xa: “Người kia không phải là ngựa lông xám ở núi Côn Du sao?”

“Ừ.” Phù Lê đến gần, cắn mất một viên sơn tra.

“Làm sao nhanh thế đã hóa hình rồi?” Bạch Trạch rất là kinh ngạc.

“Chắc do nhiễm chút thủy khí của người, vận may được thay đổi.” Phù Lê không để ý lắm mà nói, tu tiên tu đạo cũng cần chú ý số mệnh, số mệnh nghịch thiên thì luôn gặp được chuyện tốt, tu luyện dĩ nhiên cũng rất nhanh.

“Thật không...” Bạch Trạch ngẫm lại cũng thấy đúng, quay đầu nhìn về phía Phù Lê: “Gần đây người ngày nào cũng ở cùng ta, tu vi có tăng cao không nha?”

Phù Lê nhìn y, lắc lắc đầu.

“Tại sao?” Bạch Trạch cắn một miếng kẹo hồ lô, nhóp nhép nhóp nhép nhai quả sơn tra.

“Đạo tâm bất ổn.” Phù Lê nói rất ư là đàng hoàng trang nghiêm.

Bạch Trạch chớp mắt mấy cái, sau đó chậm rãi đỏ mặt: “Lại nói bậy...”

“Đây là do Vô Tự Thiên Thư nói, thiên chân vạn xác.” Phù Lê đến gần, đòi lấy một cái hôn chua chua ngọt ngọt, bồi thường cho đạo tâm ngày càng bất ổn của mình.

“Hmm...”

—— **Tiểu kịch trường:**

Phù Lê: Mất ngủ, mơ nhiều, đạo tâm không yên thì phải làm sao bây giờ?

Vô Tự Thiên Thư: Nhanh dùng nước miếng hiệu Bạch Trạch để làm thuốc an thần cho não.

Phù Lê: Ăn được Bạch Trạch, eo không mỏi, lưng không đau, càng có sức để giảng đạo hơn!

Bạch Trạch: Ta eo mỏi lưng đau chân rút gân __(: ” *)__

Vô Tự Thiên Thư: Nhanh dùng dịch tinh hoa nhãn hiệu Thiên Tôn.

Bạch Trạch: ... Càng dùng eo càng đau, quyển sách lừa đảo!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuon-tre-thien-dinh>